

தமிழ் மேம்பாடு

முனைவர்

தமிழ்க்குடிமகன்

வானதி பதிப்பகம்

தமிழ் மேம்பாடு

முனைவர் மு. தமிழ்க்குடிமகன்

வானதி பதிப்பகம்

23, தீனதயாளு தெரு,
தி.நகர், சென்னை-17.

முதற் பதிப்பு : அக்டோபர், 2003

உரிமை : ஆசிரியருக்கு

திருநாவுக்கரசு தயாரிப்பு

விலை : ரூ. 35-00

TITLE	THAMIZH MEMPAADU
AUTHOR	Dr. M. THAMIZHKUDIMAGAN
LANGUAGE	TAMIL
EDITION	FIRST EDITION, October, 2003
PAGES	x + 130 = 140
PUBLICATION	VANATHI PATHIPPAKAM 23, Deenadayalu Street, Thyagaraya Nagar, CHENNAI - 600 017
PRICE	Rs. 35 - 00

Laser Typeset at:

SPM Graphics, CHENNAI-600 071

அணிந்துரை

மேனாள் அமைச்சர், நண்பர் தமிழ்க்குடிமகன் சிறந்த தமிழ்ப்பற்றாளர், தனித்தமிழ்வாதி, பாவாணரின் மாணாக்கர் என்பதைத் தமிழகம் நன்கு அறியும். அவருடைய நூல்கள் எல்லாமே தமிழ்வாழ்வோடு பொருந்தியவை. தமிழையும், வாழ்வையும் அவருக்குப் பிரித்துப் பார்க்கத் தெரியாது. தமிழே வாழ்வாக வாழ்பவர். அரசியல்வாதி என்ற பார்வையில் நான் என்றும் பார்த்ததில்லை; தமிழின் ஆணிவேராக வாழ்பவர் என்ற நிலையில் மட்டும்தான் நான் அவரைப் பார்க்கிறேன்.

அவர் நூல்கள் எல்லாமே விறுவிறுப்புடையவை, தனித் தமிழில் அமைபவை. Five Star Hotel என்பதை ஐந்து உடு தங்ககம் என்றுதான் அவர் எழுதுவார். வசதி என்பதை ஏந்துகள் என்று எழுதுவார். சந்தா என்பதை உறுப்பாண்மை என்று எழுதுவார். எம்.ஜி.ஆர் என்பதை ம.கோ.இரா என்று தான் எழுதுவார். விவாதங்கள் என்பதைத் தருக்கங்கள் என்று தான் எழுதுவார். இது அவரின் தனித்தமிழ்ப் பற்று. அது வரவேற்கத்தக்க ஒன்று. பலரும் அறிந்து பின்பற்றத்தக்கவை.

அவர் எப்போதும் சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பது தமிழின் மேம்பாடுபற்றித்தான். அதனால் இந்த நூலுக்குத் தமிழ் மேம்பாடு என்றே தலைப்புத் தந்துள்ளார். இந்நூல் பதினோரு கட்டுரைகளை உடையது. 1988 முதல் இன்றுவரை அவர் எழுதிய— பல காலங்களில் எழுதிய கட்டுரைகளின் தொகுப்பு. கட்டுரைகள் அக்காலச் சூழலை நமக்குத் தந்தாலும் கருத்துகள் என்றும் இருப்பவை; என்றும் தேவையானவை. அதனால் எப்போது படித்தாலும் சுவையுடன் அமையும் அவருடைய கட்டுரைகள். தமிழின் ஆழ அகலங்களை நன்கு உணர்ந்தவர். நன்கு தெளிந்தவர்.

முத்தமிழ்க் காவலர் கி.ஆ.பெ.வி அவர்கள் 58இல் தமிழகப் புலவர் குழுவை உருவாக்கினார். அப்போது தமிழ்க்குடிமகன் திருச்சி, தூய வளனார் கல்லூரியில் மாணவராக இருந்தார். பின்பு கி.ஆ.பெ.வியுடன் இணைந்து பல செயல்கள் செய்தார். தமிழகப் புலவர் குழுவிலும் இருந்தார்.

கல்வியும், பதவியும் என்ற கட்டுரையில் காமராஜரின் வாழ்வுச் சிறப்பினைச் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறுகிறார். கல்விக் காகக் காமராஜர் செய்தவை மிக அதிகம். அதைக் குறிப்பிடுகிறார், தமிழ்க்குடிமகன்.

தற்காலக் கவிதைகளின் ஆங்கிலத் தமிழ் மணிப்பிரவாள நடையை எடுத்துக்காட்டி நாம் எங்கே செல்கிறோம் என்பதைக் கூறி எங்கே செல்லவேண்டும் என்பதையும் தருகிறார்.

“யாப்பு வேலி அகற்றப்பட்டதால் கண்டவர்கள் எல்லாம் மேய வந்துவிட்டார்கள்” என்று அப்துல் ரகுமான் குறிப்பிடுவார். கண்டபடி மேய்பவர்கள் தமிழ்ப் பயிரையே மேய்ந்துவிட்டால்...? எப்படி அவர்களை மன்னிப்பது?— (பக். 21) தமிழ்ப் பயிரை மேய்பவர்களை அவரால் மன்னிக்க இயலாது.

இலக்கியச் சோலை என்ற கட்டுரை, பாடல் கட்டமைப்புக்குத் தேவையான 1. உணர்ச்சி, 2. வடிவம், 3. கற்பனை, 4. கருத்து என்ற நான்கு பொருள்களையும் தெளிவாக சங்க இலக்கியம் முதல் பாரதிதாசன் பாடல் வரை தந்து தெளிவுபடுத்துகிறது.

வணிகமாடங்களில் தமிழ்ப் பலகைகள் இருத்தல் வேண்டும் என்பதற்கு உலகப் பகுதிகள் அனைத்தில் இருந்தும் அங்கு உள்ள வழக்கங்களை எடுத்துக்காட்டி நாம் செய்ய வேண்டியதை நீங்கள் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்? என்று கேட்கிறார்.

உலகம் முழுவதும் இன்று உரிமைக்காகப் போராடுகிறது. ஆனால் கடமைகளைச் செய்வதில்லை. இதை அவருடைய

உலகம் இருக்கின்றது என்ற கட்டுரை எடுத்து இயம்புகிறது. அண்ணாமலைச் செட்டியாரும், அழகப்பச் செட்டியாரும், தியாகராஜ செட்டியாரும் செய்த கல்விப் பணிகளை எடுத்துக் காட்டி அவர்கள் போன்ற வள்ளல்களை இன்று பார்க்க முடியவில்லை, வணிகர்களைப் பார்க்க முடிகின்றது என்று வருந்துகிறார்.

சோழநாட்டின் தலைநகராகிய காவிரிப்பூம்பட்டினம் எந்த நிலையில் வணிகத்தை நடத்தி உலக நிலையில் புகழ்பெற்றதை எடுத்துக்கூறி அந்த நிலை ஏன் வீழ்ந்தது என்பது பற்றியும் அவர் சிந்திக்கிறார்.

இன்றுவரை தமிழ் என்ற கட்டுரையில் சங்க இலக்கியங்களின் எளிமையையும், வளமையையும் எடுத்துக்காட்டி பாவேந்தர் வரை கருத்துகளைத் தந்து தமிழின் பெருமையை நிலைநாட்டுகிறார்.

தமிழின் மேம்பாடு பற்றிய நிறைவுக்கட்டுரை அவருடைய உள்ளத்தில் ஆணிவேரான தமிழின் ஆட்சிமொழி எண்ணங்களை எல்லாம் வரலாற்று அடிப்படையில் எடுத்து இயம்புகிறது.

தமிழ்க்குடிமகனையும், தமிழையும் என்னால் பிரித்துப் பார்க்க இயலவில்லை. தமிழுக்காகவே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற ஒருவர் தமிழ்க்குடிமகன். ஒல்லும் வகையால் எதை எல்லாம் செய்யமுடியுமோ அதை எல்லாம் தமிழுக்காகச் செய்தவர், செய்பவர், செய்து கொண்டிருப்பவர். அவர் நூலுக்கு அணிந்துரை தருவதைப் பெரும்பேறாகக் கருதி மகிழ்கின்றேன். இன்னும் பல நூல்களைத் தமிழுக்காகவே எழுதுவார்; எழுத வேண்டும் என்பது என் விருப்பம்.

தமிழர்
22-09-2003

அன்பன்
ச. வே. சுப்பிரமணியன்

முன்னுரை

(முனைவர் மு. தமிழ்க்குடிமகன்)

வானதி திருநாவுக்கரசு அவர்களும் அவரது புதல்வரும் எனமீது பேரன்பு கொண்டவர்கள். எனது முனைவர்பட்ட ஆய்வேட்டை வெளியிட்ட பின், பொதுவான கருத்துகள் அடங்கிய மற்றொரு நூலை வெளியிட விரும்பினார். அதற்கென உருவானதுதான் இந்த நூல். கல்லூரி முதல்வராக, அமைச்சராக, எதிர்க்கட்சிக்காரனாக இருந்த காலங்களில் எழுதப்பட்ட, பேசப்பட்ட பலதரப்பட்ட கருத்துகள் அமைந்த படைப்புகள் இங்கே வடிவம் பெற்றுள்ளன.

அண்மையில் காமராசர் நூற்றாண்டு விழா கொண்டாடப்பட்டது. 1950ஆம் ஆண்டு உருவான அரசியல் சட்டத்தின் 45ஆம் பிரிவு தந்த உறுதிமொழி இந்தியாவில் இன்றுவரை முழுமையாக நிறைவேற்றப்படவில்லை. இந்த ஆதங்கத்தை 1988ஆம் ஆண்டிலேயே தம்பி இளங்கோ விருப்பத்தின்படி புதுத்தில்லி மலரில் வெளிப்படுத்தி யுள்ளேன். எப்படியிருந்தாலும் கேரளத்துக்கு அடுத்தபடியாகவும் நெருக்கமாகவும் தமிழகம் இன்று 'கல்வி'யில் முன்னேறி யிருக்கிறது. 'அனைவர்க்கும் கல்வி' என்பதனை முனைப் புடன் செயற்படுத்தும் தமிழக அரசின் செயல்கள் மன நிறைவு அளிக்கின்றன. இந்த முன்னேற்றத்துக்கு வித்திட்ட பெருமை காமராசர்க்கு உண்டு என்பதனை அனைவரும் ஏற்பார். ஆனால், இந்தியாவின் பிற மாநிலங்கள்...?

கி.ஆ.பெ.வி சிறந்த தமிழறிஞர். அவர் சரியான கோணத்தில் சிந்தித்தார். எனினும் அந்த இலக்கை எட்டவில்லை; எட்ட முற்படவில்லை. இது என் வருத்தம். இன்று நம் நிலை அடியோடு மாறிவிட்டது. அதையும் சுட்டியிருக்கிறேன்.

ஓர் ஆய்வாளன் எனும் முறையில் 'கவிதைத் தமிழ்' பற்றிய தெளிவினை விதைத்துள்ளேன். கற்றறிந்த பேராசிரியர்களே ஒரு சார்பாக நடப்பதை— சிறந்த கவிஞர்களே நயம் எனும் பெயரில் நற்றமிழைக் கொலை செய்வதை— நாகரிகமாகச் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறேன்.

“சங்க காலத்தை விடவும் சில உச்சங்களை எட்டக் கூடிய கவிதைகள் நமக்குக் கிடைக்கும்” என்று நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறேன். (ப. 22)

கவிதையின் கருப்பொருள் மாற்றம் குறித்து விளக்கியுள்ளேன். தந்தை பெரியாரும், அறிஞர் அண்ணாவும் முதலில் தமிழகத்துக்குச் 'சமூக விடுதலை' வேண்டும் என்று தான் பாடுபட்டனர். மாறுபட்ட கருத்துகள் உடைய கவிஞர்களும் ஏற்றாக வேண்டிய கருத்து இது.

“பெரியாரை ஏற்க மறுக்கும் கவிஞர்கள் பெரியாரின் கொள்கை முழக்கமாகிய, இயக்க நெறியாகிய சமூக சீர்திருத்தத்தை ஏற்றுச் சுமக்கிறார்கள்; சுவைபடப் படைக்கிறார்கள்” என்பதுதான் உண்மை. (ப. 33)

இலக்கியக் கதை மாந்தருள் 'கும்பகர்ணன்' மீது எனக்கோர் ஈடுபாடு; கம்பனது உருவாக்கம் அவனை நிமிர்ந்து நிற்க வைக்கிறது. எனவே அவனது 'அன்பு' விளங்குமாறு ஒரு கட்டுரை.

பாவேந்தரின் புதிய நோக்கும் இயக்க வேகமும் புலப்படுமாறும், விளம்பரப் பலகைகள் அமைப்பதில் நமது

போலித்தனத்தைச் சுட்டிக் காட்டும் வகையிலும் ஒரு கட்டுரை. சிங்கப்பூர் போன்ற நாடுகளில் தமிழுக்கு உள்ள ஏற்றம்; மலேசியா, செருமனி, பிரான்சு போன்ற நாடுகள் அவரவர் மொழிக்குத் தரும் ஏற்றம் ஆகியவற்றையும் ஒப்பிட்டுக் காட்டியிருக்கிறேன். இன்று மேலே 'தமிழில்' எழுதி வைத்திட 'ஏற்றன' செய்தவன் எனும் மகிழ்ச்சி இருந்தாலும், இன்னும் முழுமையடையவில்லையே எனும் வருத்தமும், நல்ல தமிழாக இல்லையே எனும் வேதனையும் தொடர்கின்றன.

பச்சையப்பன் கல்லூரியில் பயின்ற காலத்தை வாழ்வின் பொற்காலம் என்று கருதுபவன் நான். அந்த நோக்கில் வள்ளல்களின் கல்வி நோக்கையும், இன்றைய வணிகர்களின் காசு நோக்கையும் புலப்படுத்தியுள்ளேன்.

உலகத் தமிழர் மாநாட்டுக்காக எழுதப்பட்ட கட்டுரையில் அன்றைய மணிப்பிரவாளத்தையும் இன்றைய தமிழ்கிலத்தையும் சுட்டியுள்ளேன். வெளி நாட்டில் அதிலும் குறிப்பாக மலேசியா, சிங்கப்பூர், தமிழ் ஈழத்தில் உள்ள தமிழர்கள் உணர்ச்சியோடு தமிழைப் பேணுவதைப் பார்க்கும்போது தமிழகத் தமிழர்களும் கொஞ்சம் பொறுப்பெடுத்துக் கொண்டால்... என்று எதிர்பார்ப்போடு முடித்துள்ளேன். (ப. 74)

அக்னி அமைப்பிலும், உலகத் தமிழர் மாநாட்டிலும் பேசிய பேச்சுகளினிடையே எத்தனையோ கருத்துகளை எடுத்து வைத்துள்ளேன்.

பொறுப்பில் இருந்த போது, எவ்வளவோ நம்பிக்கையுடனும் வேகத்துடனும் செயற்பட்டேன். இன்றைக்கும் பேருந்து ஏந்திச் செல்லும் 'த நா 01 நா. 0290' எனும் வடிவம்; கண்ணில் படும் 'பாண்டியன் விரைவு வண்டி';

விரிந்து கிடக்கும் இசைப்பள்ளிகள்; விரைவில் மலர விருக்கும் தமிழ் வளர்ச்சி வளாகம்; வெளியான மொழி பெயர்ப்பு நூல்கள்; வரலாற்று நூல்கள்; செ.சொ.பி. அகர முதலிகள் என்று எத்தனையோ முத்திரைகள்.

ஆனால் 'தமிழ்வழிக் கல்வி'யில் படுதோல்வி அடைந்து விட்டோம்; உரிய காலத்தில் உண்மைகளை எடுத்து வைப்பேன். என் பலதரப்பட்ட பணிகளின் பதிவேடாகிய இந்நூலை வெளியிட்டுச் சிறப்புச் சேர்த்த அன்புக்குரிய 'வானதி' திருநாவுக்கரசு அவர்கட்கும், என் முனைவர் ஆய்வுக்கு வழிகாட்டியாக இருந்த சிறந்த தமிழறிஞர்— ஓர் அழகிய அணிந்துரை வழங்கிய பெருமகன் ச.வே.சு அவர்கட்கும், நூல் அழகுற வெளிவர உழைத்த அனைவர்க்கும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றியைப் புலப்படுத்து கிறேன்.

தமிழும் தமிழரும் தழைக்க விழையும்,
மு. தமிழ்க்குடிமகன்.

பொருளடக்கம்

1. கல்வியும் பதவியும்	1
2. தமிழர் நாடு	7
3. கவிதைத் தமிழ்	12
4. மாறாத பண்பாடு	23
5. கவிதையின் கருப்பொருள்	27
6. இலக்கியச் சோலை	34
7. நீங்கள் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?	45
8. உலகம் இருக்கின்றது	59
9. தமிழர் வீழ்ச்சியும் எழுச்சியும்	65
10. இன்று வரை தமிழ்	75
11. தமிழ் மேம்பாடு	109

கல்வியும் பதவியும்

(தமிழ் இளைஞர் பண்பாட்டுக் கழகம், புதுத்தில்லி—
காமராசர் மலர்க்கு எழுதப்பட்டது, 3-2-1988)

1950ஆம் ஆண்டில் இந்தியா குடியரசு நாடான போது பல இலட்சியங்கள் கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டன. எந்தெந்த இலக்குகளை எவ்வளவு காலத்தில் எட்ட வேண்டும் என்ற குறிப்புகளும் இருந்தன. அதிலும் கல்வியைப் பொறுத்த மட்டில் குடியரசின் இலக்கு மிக மிக உயர்வானது. ஆம்! 1950இல் குடியரசான இந்தியாவில் 1960க்குள் 100 விழுக்காடு இந்தியர்களுக்கும் கல்வியைக் கொடுத்து விடுவது என்பதுதான் அந்த இலக்கு.

இந்த இலக்கின் அடிப்படையில் ஏற்பட்ட செயல்களையும் அவற்றின் விளைவுகளையும் பார்த்தால்தான் காமராசரின் தொண்டு பற்றி அறிய முடியும்.

அதற்கு முன் ஒன்றைத் தெளிவு படுத்திக் கொள்வோம். 1960க்குள் திட்டமிட்டபடி கல்வியில் இந்தியா, தன் இலக்கை எய்தி விடவில்லை; எய்த விடவில்லை. ஆம்! பல அரசியல்வாதிகள் தங்கள் ஆட்சியில் அறியாத

மக்கள் அதிகம் இருந்தால்தான் அதிகாரம் தம் கையில் இருக்கும் என்று கருதினார்களோ என்னவோ, இலக்கை எய்தவிடவில்லை.

இந்தியா 1960இல் அந்த இலக்கை அடையாவிட்டாலும் 1970இல்— 1980இல்— 1990இல் கூட அந்த இலக்கை அடையவில்லை.

இந்த இலக்கை அடைவதற்கு நாம் செய்திருக்க வேண்டிய ஒன்று கட்டாயக் கல்வி. ஐந்து முதல் 14 அகவையுடைய குழந்தைகள் பள்ளிக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட வேண்டும்; தவறுகின்ற பெற்றோர்கள் தண்டிக்கப்படுவார்கள் என்ற நிலையிருந்தால் இன்று இந்தியாவில் 61 விழுக்காட்டினர்தான் கல்வி கற்றவர்கள் என்ற அவலம் தோன்றியிருக்குமா? அதிலும் தும்பை விட்டு விட்டு வாலைப் பிடிப்பது போலக் கட்டாயக் கல்வியை நடைமுறைப்படுத்தத் தவறவிட்டு ஆயிரக்கணக்கான உருபாவைச் செலவிட்டு முதியோர் கல்வியைப் பரப்பி வருகிறோம்.

இந்தியாவில் கல்வி விழுக்காடு (Rate of literacy) எல்லை எய்தப்பட்டுள்ளது, கேரள மாநிலத்தில்தான். பல மாநிலங்களில் ஒவ்வொன்றிலும் 10க்கு மேற்பட்ட மாவட்டங்கள் 39 விழுக்காட்டிலிருந்து பின்தங்கியுள்ளன. தமிழ் நாட்டில் இவ்வகையில் வடஆர்க்காடு, தருமபுரி ஆகிய இரு மாவட்டங்களும் பின்தங்கியுள்ளன. 20க்கு மேற்பட்ட மாவட்டங்களில் இந்த அளவுக்காகவாவது கல்வி ஒளி பரவியிருக்கிறது என்றால் அதற்கு முழுமுதற் காரணம் காமராசர்தான் என்பதை யாரும் மறந்து விட முடியாது.

1954 முதல் 1963 வரை அவர் ஆண்ட காலத்தில் அரசியலமைப்புச் சட்டம் குறிப்பிட்ட இலக்கினை எய்த ஏராளமான தொடக்கப்பள்ளிகளை நிறுவினார்; உயர் நிலைப் பள்ளிகளும் பெருகின.

இன்றும் நின்று நிலவும் தொடக்கப் பள்ளிகளில் 50 விழுக்காடுகளாவது காமராசர் காலத்தில் தோற்றுவிக்கப் பட்டவையாகவே இருக்கும். ஆனால் இன்றும் சில பள்ளிகள் கூரைகளை இழந்து குட்டிச் சுவர்களாக, கரும்பலகை இல்லாத கட்டைச்சுவர்களாக நிற்கின்றன. காணுதலும் பேணுதலும் குறைந்து ஏனோதானோ என்று பள்ளிகள் ஆகிவிட்டன.

அண்ணா, கலைஞர் காலத்தில் கல்லூரிகள் பல உருவாக்கப்பட்டன. எம்.ஜி.ஆர். காலத்தில் பல பல்கலைக் கழகங்கள் தோன்றின.

அண்மைக்காலத்தில் சுயநிதிக் கல்லூரிகள்தான் உருவெடுத்துள்ளனவே தவிரத் தொடக்கக்கல்வி சுருண்டு படுத்துக் கொண்டது என்றே கூறலாம். இந்த வகையில் காமராசர் ஆற்றிய அரும்பணி என்றும் வரலாற்றில் நிற்கும். பகல்உணவு, பள்ளிச் சீருடை முதலிய திட்டங்கள் அவர் காலத்தனவே. பிற்காலத்தில் எம்.ஜி.ஆர். சத்துணவுத் திட்டத்தை விரிவுபடுத்தினார்.

மண், பெண், பொன் ஆசைகளைத் துறப்பதுதான் துறவு என்பது பழைய நிலை. ஆசைகளில் புதிதாகச் சேர்ந்து கொண்ட பதவி ஆசை துறவிகளையும் பிடித்து ஆட்டுகிறது. துறைகள்தோறும் இந்தப் பதவி ஆசை தலை விரித்தாடுகிறது.

பதவிகளுக்காக இவ்வளவு சண்டைகளா? பதவி கிடைக்குமென்றால் யார் காலிலும் விழத் தயார். எவரிடமும் பல்லிளிக்கத் தயார். யாரை எந்த இடத்தில் எப்போது வேண்டுமானாலும் காட்டிக் கொடுக்கவும் தயார்.

தன்மானம் போய்விடுமே என்ற கவலையோ, ஊரும் உலகமும் அசிங்கமாக நினைக்குமே என்ற மனஅச்சமோ, குற்றங்களை அடுக்கடுக்காகச் செய்கிறோமே என்ற கலக்கமோ இல்லாத நிலையில் இன்று பதவிகளுக்காக அடிதடிகள் நடக்கின்றன.

இப்படிப்பட்ட பதவியையா காமராசர் தூக்கி எறிந்தார்? 'K Plan' என்பதைக் கொண்டு கட்சியில் மூத்த உறுப்பினர்கள் பதவி விலக வேண்டும் என முடிவு செய்து அதற்கு முன்னோடியாக தமது முதலமைச்சர் பதவியையே தூக்கி எறிந்தார் காமராசர்.

'பதவி' என்ற நினைப்பு வரும்போதெல்லாம் வியப்புக்குரியவராக நிற்பவர் காமராசர்தான். காமராசர் ஒரு சந்தர்ப்ப வாதியல்லர்; சந்தர்ப்ப வாதம் என்பதற்குரிய பொருளோ வேறு. அது கேடுகெட்ட மனிதர்கள் சமயம் வாய்க்கும் போது கூடு விட்டுக் கூடு பாய்வதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் சொல். ஆனால் காமராசருக்கு இந்தச் சொல்லில் பழக்கமில்லை.

ஆனால் நாட்டில், கட்சியில், ஆட்சியில் பல சந்தர்ப்பங்களை உருவாக்கியவரா? அல்லது தற்செயலாக உருவாகியிருக்கிற சந்தர்ப்பங்களை நழுவ விடாமல் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் பாங்குடையவரா?

இது சிந்தனைக்குரிய ஒன்றுதான்.

விருதுநகர்க்கு ஒரு தனிச்சிறப்பு உண்டு. தமிழ்நாட்டில் பிற ஊர்களோடு— தஞ்சை முதலிய பகுதிகளோடு— ஒப்பிடும்போது விருதுநகர் ஒரு விளைச்சல் உள்ள ஊர் என்று சொல்ல முடியாது.

மிக மிகக் குறைந்த அளவிலேயே நெல் முதலிய தானிய விளைச்சலைக் கொண்ட ஊர் விருதுநகர். ஆனால் விருதுநகரில் விளையாவிட்டால் என்ன? தமிழ் நாட்டில் விளைகின்ற அத்தனை பொருள்களுக்கும் விலை வரையறுக்கும் ஊராகவல்லவா விருதுநகர் விளங்குகிறது? விருதுநகர் வணிக மையமாக விளங்குவதை அனைவரும் அறிவர். அதனையொட்டிய சிவகாசி, சாத்தூரும் பெரிய அளவில் வளர்ந்திருப்பதும் அறிவோம்.

பொருள்களை விளைவிக்க முடியாவிட்டாலும் விளைகின்ற பொருள்களையெல்லாம் தம்மிடத்தில் வர வைத்து இன்னதற்கு இன்ன விலை என்று வரையறுப்பதில் விருதுநகர் முன்னிற்கிறது. இதைத்தான் காமராசர் காலத்தில் அறிஞர் அண்ணா பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்.

“Virudhunagar produces nothing, but consumes everything.”

சுருக்கமாக இருந்தாலும் உண்மையாக உள்ளது. அழகாக உள்ளது. அண்ணாவின் அறிவுக்கு விளக்கமாகவும் அமைந்துள்ளது.

அண்ணா இந்த அளவோடு நின்றுவிடவில்லை. விருதுநகரைக் குறிப்பிட்ட அண்ணா விருதுநகரைச் சேர்ந்த காமராசரையும் அதே கோணத்தில் திறனாய்ந்து

பார்க்கிறார். மேற்சொன்ன வாக்கியத்தைச் சொல்லிவிட்டு 'அதுபோலவே காமராசர் சொந்தமாகச் சந்தர்ப்பங்களை உருவாக்குவதில்லை, ஆனால் உருவாகும் எந்தச் சந்தர்ப்பத்தையும் நழுவவிடுவதில்லை' என்கிறார் அண்ணா.

நேருவுக்குப்பின் இலாற்பகதூர், பகதூர்க்குப் பின் இந்திராகாந்தி என்று எதிர்பாராது உருவாகும் சந்தர்ப்பங்களில் பிரதமரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் பொறுப்புக் கூடக் காமராசருக்கே வந்தது என்பதையெல்லாம் மனத்திற் கொண்டுதான் அண்ணா இப்படிச் சொல்லியிருப்பாரோ?

சிந்தனை மிக்க ஓர் அரசியல்வாதி தன் சமகால அரசியல்வாதியின் அரசியல் வாழ்வை எவ்வளவு அழகாக எண்ணிப் பார்க்கிறார்?

சிந்திக்கவேண்டிய பகுதி இதுதான்.

வாழ்க காமராசர் புகழ்!

தற்போது காமராசர் நூற்றாண்டு விழாக் கொண்டாடப்பட்டது. அதில் அவரது பல்வேறு பணிகள் புகழ்ந்துரைக்கப்பட்டன. காமராசர் பெயரால் மணி மண்டபம் நிறுவிட அரசு ஆவன செய்துள்ளது.

எப்படியிருந்தாலும் பரபரப்பு மிக்க இப்போதைய அரசியல் சூழலில் காமராசரை நாம் அடிக்கடி எண்ணிப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

அவருடைய பண்பு, அனைவரையும் பொதுவாகக் கருதும் போக்கு, அறியாமை நீங்கிட எண்ணற்ற அறிவொளி நிலையங்களை அமைத்திட்ட அவரது பெருமைகள்— என்றும் நிலையானவை.

தமிழர் நாடு

முத்தமிழ்க் காவலர் கி.ஆ.பெ.வி. அவர்கட்கு 90 அகவை என்பதை நினைக்கும்போது மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. நல்ல தமிழ் உணர்வும், தமிழ் அறிவு உடையவர்களைக் கைதூக்கி விடும் துணிவும் உடையவர் அவர். 'எடுத்தும் படுத்தும் நலிந்தும்' பேசும் பேச்சு முறையைக் கையாண்டு மிகச் சிறப்பாகப் பேசுவார்.

இவரது 60 ஆம் அகவையின் போது— மணிவிழாக் கொண்டாடப்பட்ட போது 1958இல் நான் திருச்சி தூய வளனார் கல்லூரி மாணவனாக இருந்தேன். அவரது மணிவிழா நிகழ்ச்சியில் பார்வையாளராக இருந்தேன். புகையிலை வாணிகரான அவர் தம் வாணிபத்தில் கிடைத்த தொகையின் பங்குகளைத் தம் பிள்ளைகட்கு ஒதுக்கிய நேரத்தில் 'தமிழ் வளர்ச்சி' என்பதையும் தம் பிள்ளைகளுள் ஒன்றாகக் கருதி அதற்கும் ஓர் இலட்சம் உருபா ஒதுக்குவதாக அறிவித்தார்.

'தமிழ் வாழ்கிறதா இல்லையா என்பதைப் பார்த்து விடுவோம்' என்று அவர் அறிவித்த செய்தி இன்றும்

என் காதில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அந்தத் தொகையை முதலீடாகக் கொண்டுதான் 'தமிழகப் புலவர் குழு' அமைக்கப்பட்டது. நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார், பாவேந்தர் பாரதிதாசன் ஆகியோர் இவ்விழாவில் பங்கு கொண்டனர். இன்று தமிழகப் புலவர் குழுவிற்கும் 30 அகவையாகிறது. இன்று தமிழ் உணர்ச்சி உடைய என் போன்றவர்களும் அதில் உறுப்பினராக உள்ளோம்.

தமிழக அறிஞர்களை ஒருங்கிணைத்து முதற்பெருமை படைத்த கி.ஆ.பெ.வி. அவர்கள் இந்திய ஒருமைப்பாட்டில் நம்பிக்கையுடையவர். எனினும் தமிழ்நாடு எல்லா வகையிலும் தன்னாட்சி உரிமை பெற்று விளங்கவேண்டும் எனும் ஆசையுடையவர். 1940 வாக்கில்— இந்தியா விடுதலை அடைவதற்கு முன்— இருந்த அரசியல் சூழ்நிலையைச் சற்றுத் திரும்பிப் பார்க்க வேண்டும். இந்திய தேசியக் காங்கிரசு இந்திய விடுதலை நோக்கி வேகமான கிளர்ச்சியிலும் முயற்சியிலும் இறங்கியிருந்த நேரம். தந்தை பெரியார் அவர்களால் 'திராவிட நாடு' கோட்பாடு முன் வைக்கப்பட்டது. அப்போது கி.ஆ.பெ.வி. அவர்கள் பெரியாரின் முதல் தளபதியாக இருந்தார் என்பதை அனைவரும் நினைவு கூர்தல் வேண்டும். 'திராவிட நாடு' கோட்பாடு முன் வைக்கப்பட்டாலும் கி.ஆ.பெ.வி. அது நடைமுறைச் சாத்தியமில்லை என்று கருதினார். எனவே ஒரு காலகட்டத்தில் பெரியாரிடமிருந்து விலகி 'தமிழர் நாடு' எனும் கோட்பாட்டை முன் வைத்து இயக்கம் தொடங்கினார். அந்தப் பெயரில் ஓர் இதழும் தொடங்கப்பட்டது. ஆனால் வெகு விரைவிலேயே இதழ் நிறுத்தப்பட்டதுடன், உறுப்பாண்மை (சந்தா) செலுத்தியவர்கட்குரிய நிலுவைகூடத் திருப்பி அனுப்பப்பட்டது. நாணய

மிக்க கி.ஆ.பெ.வி. தொடர்ந்து 'தமிழர் நாடு' எனும் கோட்பாட்டைக் கொண்டு செலுத்தும் இயக்கத்தைக் கட்டி எழுப்பாதது ஏன்? என்பது ஆய்வாளர்களுக்கு உரிய பகுதியாகும்.

கி.ஆ.பெ.வி. பெரியாரிடமிருந்து விலகியதும் அந்த இடத்தில் தளபதியாக வந்தவர் அறிஞர் அண்ணா. எனவே தந்தை பெரியாரும் அண்ணாவும் தொடர்ந்து 'திராவிட நாடு' கோட்பாட்டை வலியுறுத்தினர். சின்னா அரசியலில் வேகம் எய்திப் 'பாக்கித்தான்' பிரிவினை கோருவதற்கு முன்னரே 'திராவிட நாடு' கோட்பாடு முன் வைக்கப்பட்டது. ஆனால் சின்னா விடாப்பிடியாக இருந்து இந்திய விடுதலையின்போது பாக்கித்தானைத் தனி நாடாக்கி விட்டார். ஆனால் பெரியாரும் அண்ணாவும் 1947 வாக்கில் திராவிட நாட்டையும் இந்தியாவிலிருந்து பிரித்துத் தனி நாடாக்காததன் காரணம் என்ன? இது சிந்திக்கத்தக்கது.

1949இல் தி.மு.க. தோன்றிய பிறகும் 'திராவிட நாடு' மூலக்கொள்கையாக இருந்தது. திராவிடர் கழகம் காலப் போக்கில் 'தமிழ் நாடு தமிழருக்கே' எனும் கோட்பாட்டை நோக்கி நகர்ந்தது. இது 'விடுதலை' இதழின் முகப்பிலும் இடம் பெற்றது. இப்போது அது இடம் பெறவில்லை.

தி.மு.கழகம் திராவிட நாட்டுக் கோட்பாட்டைக் கொண்டிலங்கிய போது 1960 வாக்கில் திராவிட நாடு சாத்தியமில்லை என்றும் 'தமிழ் நாடே' சரியாகும் என்றும் ஒரு கருத்துத் தோன்றியது. எனினும் அண்ணா தலைமையிலான இயக்கக் கட்டுக்கோப்பு காரணமாக தொடர்ந்து 'திராவிட நாடு' எனும் கோட்பாடே நிமிர்ந்து நின்றது.

பின்னர் 1963 வாக்கில் இடப்பட்ட 'பிரிவினைத் தடைச் சட்டம்' காரணமாகத் திராவிட நாடு' கோட்பாடு கைவிடப்பட்டது. 'தந்தம் முறிந்துவிட்டதாலேயே யானை கன்றுக்குட்டியாகிவிடாது' என்று விளக்கமளித்த அண்ணா, இயக்கம் மேலும் வளர்ந்து மக்களாட்சி நெறி முறைகளின்படி நல்லாட்சி நிறுவும் என நம்பிக்கை தெரிவித்து உழைத்தார். அதன்படியே 1967இல் ஆட்சியை நிறுவினார். இப்போது 'மாநிலத் தன்னாட்சி' என்பது தி.மு.க.வின் கொள்கையாக இருக்கிறது.

இதற்கு முன்னர் 'மாநிலத் தன்னாட்சி' எனும் கோட்பாட்டை ம.பொ.சி. வலியுறுத்தி வந்தார்.

ஈ.வெ.கி. சம்பத் 'தமிழ்த் தேசியக் கட்சி' எனும் கட்சியை 1961 வாக்கில் தொடங்கிவிட்டுக் காலப்போக்கில் அதனைக் காங்கிரசுக் கட்சியோடு இணைத்துவிட்டார். இன்று 'திராவிட நாடு' கோட்பாடும் இல்லை; 'தமிழர் நாடு' எனும் முழக்கமும் இல்லை. அரசியல் சட்ட நிலவரங்கட்கு ஏற்ப 'மாநிலத் தன்னாட்சி'க் கோட்பாடே நிற்கிறது.

இந்த நீண்ட வரலாற்றில் நம்முன் பல வினாக்கள் எழுகின்றன. அரசியல் ஆய்வாளர்கள் அவற்றுக்கான விடையைத் தேடவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

'திராவிட நாடு' கோட்பாடு பிரிவினைத் தடைச் சட்டத்தால் கைவிடப்படுமுன்னரே நடைமுறைச் சாத்தியம் கருதித் 'தமிழர் நாடு' என்று முழங்கிய கி.ஆ.பெ.வி. அவர்களது தமிழ் உணர்ச்சியே இங்கு எண்ணத்தக்கது. தொடர்ந்து ஏன் அவர் அதில் ஊன்றி நின்று இயக்கமாகச் செயற்படவில்லை என்பதையும் அரசியல் ஆய்வாளர்கள் பார்வைக்கே விடுகின்றேன்.

தமிழ், தமிழர் நலனில் கி.ஆ.பெ.வி. கொண்டிருந்த அக்கறை என்றும் மாறவில்லை. மேலும் கலைஞர், ம.கோ.இரா. இருவரையும் சந்தித்து உரிமையுடனும் கருவத்துடனும் சிலவற்றை எடுத்து மொழியும் தகுதியும் அவர்க்கிருந்தது. வேறு சிலர் எது ஆளுங் கட்சியோ அதைச் சார்ந்து ஏதாவதொரு பதவி வாங்கிக்கொண்டு வாழ்ந்த காலத்தில் கூட 'அரசியல் மூத்தோர்' எனும் தகுதியோடு நாட்டு முதல்வர்களைச் சந்திக்கும் தகுதியைப் பெற்றிருந்த ஒரே ஒருவர் அவர்தான்.

இதில் நாம் பெருமைப்படவே வேண்டும்.

அவர் நினைத்த 'தமிழர் நாடும்' தனி நாடாக இல்லாமல் 'மாநிலத் தன்னாட்சி' வேண்டி நிற்கிறது. தி.மு.கழகமும் நெடுமாறனின் 'தமிழர் தேசிய இயக்கமும்' இன்று மாநிலத் தன்னாட்சியை மூலக் கொள்கையாகக் கொண்டு திகழ்கின்றன.

கி.ஆ.பெ.வி. தன் வாழ்நாளிலேயே இத்தகைய அரசியல் கோட்பாட்டு மாறுதல்களைக் காணும் வாய்ப்புப் பெற்றுள்ளார். அவர் காலத்திலேயே 'மாநிலத் தன்னாட்சி' கிட்ட அவர் குரல் கொடுக்க வேண்டும் என்பது நம் அவா!

*

*

*

(ஆனால் என்ன செய்வது?)

இன்று அவர் நம்மோடு இல்லை. எனினும் அவர் எண்ணத்தை ஏற்றுக்கொண்டு தமிழ்ப் பணியாற்று பவர்கள் பலர் உள்ளனர். எனவே அவரைப் போன்றவர்கள் மூட்டி வைத்த தமிழ்க்கனல் என்றும் தணியாமலே உள்ளது என்பதனை ஒப்புக் கொள்ளலாம்.)

(1989க்கு முன்னர் எழுதப்பட்டது)

கவிதைத் தமிழ்

(மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகக் கருத்தரங்கு)

ஆட்சி முறைகள் எப்படியிருந்தாலும் இலக்கியங்கள் சிறப்புற்றிருந்தன என்பதைக் கொண்டுதான் சங்க காலத்தைப் பொற்காலம் என்கிறோம். சங்க இலக்கியம் தமிழை வளர்க்கச் சொல்லி நமக்கு வேண்டுகோள் விடவில்லை என்றாலும் 'சங்க இலக்கியமே' தமிழ் வளர்ச்சியின் விளைவுதான் என்பதை உலகம் உணர்ந்து தான் இருக்கிறது.

பிறகு, தமிழே மறக்கப்பட்ட இருண்ட காலம். பிராகிருதத்தையும் வடமொழியையும் பிடித்துக் கொண்டிருந்த பல்லவர் காலத்தில் பக்தி இலக்கியங்கள் தோன்றிய பிறகுதான் மீண்டும் தமிழை நினைக்கவே வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

'தமிழோடு இசைபாடல் மறந்தறியேன்'

'செந்தமிழ் வல்ல திருஞான சம்பந்தன்'

ஆகிய தொடர்களில் தமிழின்பால் அக்காலத்தார் கொண்ட பற்றும் அடங்கிக் கிடக்கிறது.

பின்னர் வந்த சிற்றிலக்கியங்களில் தமிழுக்குப் புதிய வடிவங்கள் கிடைத்தன. சந்தம் எழுந்து சிந்தை கவர்ந்தது. தமிழ் வளர்ந்த அதே நேரத்தில் பிறமொழிக் கலப்பும், புலனுணர்ச்சித் துடிப்பும் மிகுதியாயின. 'உலா' போன்றவை பெண்களைக் காம உணர்ச்சி வயப்பட வைத்துக் கவிதை வளர்த்துள்ளன. எவரோ ஒருவர் மகிழ வேண்டும் என்பதற்காகக் கவிதை விற்கப்பட்டு அதன் விளைவாக நாம் 'கூளப்ப நாயக்கன் காதலை'யும், 'விறலி விடு தூதை'யும் வாங்க வேண்டியதாகி விட்டது.

ஆங்கிலேயர் வரவுக்குப் பின்னும் அச்சுப் பொறிகள் தந்த வாய்ப்புக்குப் பின்னும் தான் தமிழுக்குப் புதிய வடிவங்கள் கிடைத்தன. பாடுபொருளும் பழைமைப் பிடிப்பை உதறித் தள்ளிப் புதுமை நோக்கி விரைந்தது. அகராதிக்கலை வளர்ந்தது போலவே உரைநடையின் பெருக்கமும் ஏற்பட்டது. அதன் விளைவாகச் சிறுகதை, புதினம் ஆகியவை பிறந்தன. கவிதை எழுத முடிந்தவர்களும் உரைநடையில் சிலவற்றைச் சொல்ல முனைந்தனர். கவிதை இயற்ற இயலாதவர்கள் உரைநடையையே உறுதிப்படுத்தி வளர்க்க— வளர முனைந்தனர்.

பிறகு உரைநடையே பெரிய வளர்ச்சியாகிவிட்டது. தொன்று தொட்டே உரைநடை இருந்து வந்தது என்று பெருமை பேசுவதில் ஒருநாளும் நாம் பின்னடைய வில்லை. 'உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்,' 'உரைப்பாட்டு மடை' என்ற சொல்லடுக்குகள் நமக்கு வேகத்தைத் தந்தன. உரையாசிரியர்கள் தொண்டும், நம்மைச் சிந்திக்க வைத்தது. எனினும் இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் உரைநடையின் வளர்ச்சி அளவிடற்

கரியதாகவே அமைந்து விட்டது என்பதில் இரண்டு கருத்தில்லை.

ஆனால் கவிதை மட்டும் அன்றிலிருந்து இன்றுவரை விடாப்பிடியாகவே வருகிறது. காப்பியம் புதினமாகி யிருக்கலாம். குறுங்காப்பியம் சிறுகதை ஆகியிருக்கலாம்; உரைநடை நாடகங்கள்— வாழ்க்கை வரலாறுகள், பயணக் கட்டுரைகள் ஏராளமாகத் தோன்றியிருக்கலாம். ஆனால் இவற்றையெல்லாம் மீறிக் கவிதை வளர்ந்திருக்கிறது.

இன்றும் காப்பியங்கள், குறுங்காப்பியங்கள், கவிதை நாடகங்கள் குறையவில்லை; மேலும் 'குழந்தைப் பாடல்கள்' எனும் புதிய வகையிலும் பல நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. அதற்கு மேலும் ஒருவர் பாடிய உதிரித் தொகுப்புகள் (பாவேந்தரின் கவிதைகள்— முதல் தொகுதி போல) பலர் பாடிய கவிதைத் தொகுப்புகள் ('பாவலர் பார்வையில் பாவேந்தர்' என்பது போல) மற்றும் தனிப் பாடல்கள் ('புதியதோர் உலகம் செய்வோம்' என்பது போல) பல தோன்றியுள்ளன.

இக்காலத்தில் கவிதை உணர்வு கொஞ்சம் கூடக் குறைந்துவிடவில்லை. 'Poetry is the spontaneous overflow of powerful feelings' என்பார்களே அந்த வீறு கொண்ட உணர்ச்சி இன்று மேலோங்கி நிற்கிறது. 'ஆண்டுமலர்க்குக் கவிதை, கட்டுரை, கதை, துணுக்குகள் வரவேற்கப் படுகின்றன' என்று கல்லூரிகளில் அறிவிப்புகள் விடப் படுகின்றன. கடைசியில் பார்த்தால் துணுக்கு 20ம், கதை மூன்றாம், கட்டுரை நான்காம் வந்திருக்கும். கவிதையோ குவிந்திருக்கும். எந்தக் கவிதையைத் தேர்ந்தெடுப்பது என்று தெரியாமல் திகைக்கும் நிலை. ஆம்! கவிதை

உணர்ச்சி வளர்ந்திருக்கிறது. ஆனால் அந்தக் கவிதைகளில் எந்த அளவுக்கு ஆழமும், தரமும், சமுதாயப் பார்வையும், நிலைப்பாட்டுத் தன்மையும் இருக்கின்றன என்று துருவிப் பார்த்தால் மலையைக் கல்லி எலியைப் பிடித்த கதைதான்.

ஆனால் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்க் கவிதை வளர்ந்திருக்கிறது என்பது மட்டும் மறுக்க முடியாத உண்மை. 'மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை' என்ற பெயர்கள்— அவற்றுக்குள் ஏற்படும் மோதல்கள்— இவை தொடர்பாக ஏற்படும் சூடான தருக்கங்கள் ஆகியவற்றை நோக்கும் போது கவிதை வளர்ந்திருக்கிறது என்பது உண்மைதான்.

1967 சனவரி முதல் 1976 திசம்பர் முடிய உள்ள பத்து ஆண்டுகளில் 614 கவிதை நூல்கள் வெளியாகியுள்ளன. எனவே கவிதை வளர்ந்திருக்கிறது. கவிதை நூல்களும் தமிழுக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன என்பது உண்மையே. ஆனால் ஓர் உண்மை மட்டும் மறக்கப்பட்டுள்ளது. ஆரவாரம் காரணமாக மறைக்கப்பட்டுள்ளது. புதுக்கவிதைகள் இதழ்களில் ஏராளமாக வெளியிடப்படுவதைக் கொண்டும், புதுக்கவிதை நூல்கள் தற்கால ஓவியங்களைத் தாங்கி அச்சு வடிவங் கொண்டு உலாவருவதாலும், கவியரங்குகளில் கூடப் புதுக்கவிதைகள் படிக்கப்படுவதாலும் இந்நாளில் புதுக்கவிதையே மிக மிகப் பெருகி வளர்ந்திருக்கிறது என்ற ஒரு தவறான எண்ணம் நம்மிடையே பரவியிருக்கிறது. மேலும் மரபுக் கவிதையில் ஒன்றுமே இல்லை என்று புதுக்கவிஞர்கள் அவ்வப்போது விடுக்கின்ற அறிவிப்புகளும் உண்மையை மறைக்க, முழுத் துணையாக உள்ளன. ஆனால் முன்னர்க்

குறிப்பிட்ட பத்தாண்டுகளில் புதுக்கவிதை நூல்கள் 66 மட்டுமே; மரபுக்கவிதை நூல்கள் 548 என்பதைத் தெளிவு படுத்த வேண்டும்.

மரபுக்கவிதைகளில் பல குறைகள் உள்ளன என்பதை நான் மறுக்கவில்லை; செறிவின்மை, கருத்தேயில்லாத வெறும் சொற்கூட்டம், பயனற்று விரியும் வீண் சொல்லுக்கு என்றெல்லாம் பல குறைகள் உண்டு; அரை குறைப் படைப்புகள் பல உண்டு. ஆனால் பாரதியை, பாரதிதாசனைப் போல் உச்ச நிலைச் சிறப்புப் பெற்ற பல மரபுக்கவிதைகள் உண்டு; சில வேளைகளில், அந்த இருவரையும் விஞ்சி நிற்கும் அழகிய படைப்புகளும் தோன்றியுள்ளன. எனவே இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் மரபுக்கவிதை வளர்ந்திருப்பது குறித்துப் பெருமிதம் கொள்ள இடமுண்டு.

புதுக்கவிதையில் கருத்து, கூர்மை, தெளிவு, சுருக்கம் போன்ற நிறைகள் உண்டு. 'கத்தரித்துப் போட்ட வெறும் வறட்டுத் துணுக்குகள் எல்லாம் கவிதை என்று பொய் மேளம் கொட்டுகிற கோலமும்' உண்டு. இருண்மை, பிறமொழிக் கலப்பு போன்ற குறைகள் மிகுதியாகவே உண்டு.

புதுமை நாட்டம் அல்லது பழைமை வெறுப்பு எனும் பெயரால் உண்மைகளை மறைக்க முற்படக் கூடாது.

சிலர் கருத்தைத் திருடியும் கவிஞராகி விட முடிகிறது. 'சுதந்திரம்' எனும் தலைப்பில் ஒரு கவிதை.

“இரவில் வாங்கினோம்,
இன்னும் விடியவே இல்லை”¹

எ. அரங்கநாதன் தரும் அழகிய கவிதை இது. நம் விடுதலை இன்று நமக்களித்துள்ள ஏமாற்றத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லி விளக்குகிறார். ஆனால் இந்தச் சிந்தனை இன்றைக்கன்று, இந்தியாவுக்கு விடுதலை கிடைத்த நாளன்றே தோன்றியது. 15.8.1947 அன்றே பாவேந்தர் விடுதலையின் எதிர்கால விளைவுகளில் நம்பிக்கையின்றி இந்தக் கருத்தை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

“இரவில் வாங்கும் இந்திய சுதந்திரம்
என்று விடியுமோ யார் அறிவாரே!”²

என்கிறார் அவர். இப்போது பலரும் மாய்ந்து மாய்ந்து பாராட்டியதால் நிமிர்ந்து நின்ற கவிதை, மூலத்தைப் பார்த்தபின் மூலைக்குப் போய் விடுகிறது என்பது உண்மையாகும்.

இந்நிலையில் 21ஆம் நூற்றாண்டை நோக்கி நாம் நடைபோட வேண்டும்.

21ஆம் நூற்றாண்டிலும் கவிதை நடை சங்க இலக்கிய நடை போன்று இராது. இப்போதுள்ளது போல் எளிய நடையிலேயே இருக்கும்; ஆனால் எளிய நடையையும் தாண்டி வெளிய (அன்னிய) நடைக்குப் போய்விடுமோ என்று கருதுகிறேன். இந்த நூற்றாண்டிலேயே ‘அதுக்கு’ என்று எழுதும் செல்லப்பாக்கள் அடுத்த நூற்றாண்டில் இன்னும் கீழே போக மாட்டார்களா?

வடசொற்கலப்பு மிகுதியாகி நின்று, பின்னர் ஏற்பட்ட தமிழுணர்ச்சிக்குப்பின் கலப்புக் குறைந்து, மறைந்து முற்றிலும் தனித்தமிழிலேயே சுவையான கவிதையைப் படைக்க முடியும் என்று மெய்ப்பித்திருக்கிறோம்.

பாவேந்தரின் 'தமிழியக்கமு'ம் பெருஞ்சித்திரனின் 'பாவியக் கொத்து'ம் நம்மை ஆட்கொண்டுள்ளன.

ஆனாலும் இக்காலப் புதுக்கவிஞர்கள் புதியதொரு மணிப்பிரவாளத்தை வரவேற்றுப் பூமாலை அணிவித்துள்ளனர். அதிலும் ஆங்கிலச் சொற்களை அளவிறந்து பெய்து தமிழ்க் கவிதையைக் கெடுப்பதில் சிலருக்குள்ள ஆசையை அளவிட்டுச் சொல்ல முடியாது.

'மிஸ் தமிழ்த் தாயே!
நமஸ்காரம்' ³

'இஷ்டம் போல
ஸ்டேஷன் போட்டு
கஷ்டம் இன்றி
எதையும் காண்பேன்' ⁴

'சேலம் டு டெல்லி
வயா சென்னை
நத்தைக்கும் பைலுக்கும்
ஓட்டப் பந்தயம்' ⁵

'இம்பார்ட்டன்ட் லீடர்ஸ்
ஆப் மாடர்ன் இண்டியா
என்று டிக்டேஷன் போட்டால்' ⁶

இவற்றைப் போன்ற கவிதைகளை ஊன்றிக் கவனித்தால் சிலரது போக்கு விளங்கிவிடும். ஒருவேளை 21ஆம் நூற்றாண்டில் இந்தியும் தமிழும் கலந்த ஒரு நடை உருவாகி விடுமா?

'பீமாறியால் துடிக்கும் சோமாறி'

என்று கவிதை பிறக்குமோ?

(பீமாறி = நோய்)

வியாதியஸ்தனை விரட்டியடிக்காமல், சீக்காளியுடன் சேர்ந்து நடக்கும் நம் தமிழ் நோயாளிகள் பீமாறிகளுடன் சேர்ந்துதான் பெரும் பயணம் போகப் போகிறார்களோ?

புதுக்கவிஞர்கள் சிலர் விரசத்தைச் சுவைக்கவென்றே விளையாட்டுக் கவிதை படைக்கின்றனர். தமிழ் நாடன் 'தமிழ்' எனும் தலைப்பில் தந்துள்ள கவிதை தமிழைத் தூக்கி விழுங்குவது. இந்தப் போக்கு மேலும் வளரும் என்றே கருதுகிறேன்.

நடப்பியல் என்பது வாழ்வின் நிகழ்ச்சிகளை அப்படியே எடுத்துக்காட்டுவதுதான். ஆயினும் அதில் கற்பனையும், புனைவும் தேவைப்படுகின்றன. ஒரு நாகரிகத்துக்காகவாவது சிலவற்றை மறைத்தே ஆக வேண்டும். மாடு தெருவில் போவதைப் போல் மங்கையும் தெருவில் போகக் கூடாது. நாயைப் போற்றலாம்; நாம் நாயாகி விடக்கூடாது. கொச்சை வழக்கை விடுத்து நாகரிக வழக்கைப் பேண வேண்டும் என்று வற்புறுத்து கிறோம். 21ஆம் நூற்றாண்டில் இந்த வற்புறுத்தல் வலிவிழந்து விடக்கூடும்.

எந்தப் படத்திலும் காதலன் – காதலியை ஆடவிட்டு— ஓடவிட்டு— பாடவிட்டுப் பார்க்கும் நாம், நடைமுறை வாழ்வில் எந்த இணையர் (couples) இப்படி ஆடிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கிறோம்! எனவே புனைவில் ஓர் அழகு இருப்பதால் இந்தப் பாடல் காட்சி இடம் பெறுகிறது. பெறட்டும்; பாடல் முடிந்தபின் அவர்கள் பள்ளியறைக்குள் போகட்டும்; அதற்காக நம்மையும் அங்கே தள்ளிக் கொண்டு போக வேண்டுமா!

கவிஞர்களும் விரசங்களை மறைத்து ஒரு புனை வினைத் தந்தாக வேண்டும். தருவார்கள் என்றே நம்பு

கிறேன். அதிலும் மரபுக்கவிஞர்கள் இந்த உறுதியை மேற்கொள்வார்கள்; எதிர்பார்ப்பதை விட ஏற்றமிகு நாகரிகத்தைக் காட்டுவார்கள்.

கவிதைத் தமிழின் எதிர்காலத்தைக் கணிக்கும் போது திறந்த மனத்தோடு பார்க்க வேண்டுமே தவிர ஓரக் கண்ணால் பார்க்கக் கூடாது. தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் நடத்திய கவிதைக் கருத்தரங்கில் 'கவிதையின் எதிர்காலம்' எனும் அமர்வுக்குத் தலைமை ஏற்ற ஒரு பேராசிரியை தன் கட்டுரையில் 'மரபுக்கவிதை' பற்றி ஒரு வரிதானும் குறிப்பிடவில்லை. தமிழ் நாட்டில் மரபுக் கவிதை முற்றிலும் ஒழிந்து போய்விட்டதாகவே அவர் முடிவு கட்டிக்கொண்டு அவர் எதிர்காலத்தைக் கணிக்க முற்படுகிறார். நிகழ்காலத்தையே ஒழுங்காகப் பார்க்க முடியாதவர்கள் எல்லாம் எதிர்கால ஆராய்ச்சியில் இறங்குவது எத்தனைத் தவறான போக்கு என்பதை உணரவேண்டும்.

தற்போது தமிழறிவே இல்லாதவர்கள் எல்லாம் கவிதை எழுதுகிறார்கள். இந்நிலையில் கவிதை நூல்களைப் படித்துத் தமிழறிவை வளர்த்துக் கொள்ளலாம் என்று எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்?

இதோ ஒரு புதுக்கவிதை :

'நான் மனநலம் இழந்து
மூலையிலே முடங்கிக் கிடந்த நேரத்தில்
வாக்கிங் போகும் சாக்கில்' ⁷

'சாப்பிட டைனிங் டேபிளில் உட்கார்ந்தேன்
உடனே டெலிபோன் மணி அடித்தது' ⁸

‘என்னிடம் தளர்ச்சி
அவரிடம் மகிழ்ச்சி
இதுதான் உலகத்தின் முடிச்சி’ 9

இந்தப் போக்கு இப்போதே கண்டிக்கப்பட வேண்டும்;
கடுமையாகச் சாடப்பட வேண்டும்.

‘யாப்பு வேலி அகற்றப்பட்டதால் கண்டவர்கள்
எல்லாம் மேய வந்து விட்டார்கள்’ என்று அப்துல்
ரகுமான் குறிப்பிடுவார். கண்டபடி மேய்பவர்கள்
தமிழ்ப் பயிரையே மேய்ந்து விட்டால்...? அவர்களை
எப்படி மன்னிப்பது?

இவ்வகையில் திறனாய்வாளர்கள் கண்டிப்புடன்
செயற்பட்டால் பொது இடங்களில் இவர்களது தகுதி
யின்மையைக் குத்திக் காட்டினால் 21ஆம் நூற்றாண்டில்
கவிதை படித்துத் தமிழறிவு பெறலாம் எனும் நம்பிக்கை
யைப் பெற முடியும்.

கவிதை உரிமம் (Poetic licence) என்று தரப்படுவது
மொழியைச் சிதைப்பவர்கட்கன்று; வளமான சொல்
லாட்சியுடன் உயிர்த்துடிப்புமிக்க கவிதை பிறக்கும் போது
இலக்கணக் கட்டுப்பாடு குறுக்கே நின்றுவிடக் கூடாது
என்பதற்காகத்தான் இந்த உரிமம் தரப்பட்டது. எனவே
‘ஓர் மனம்’ என்றும் ‘ஒரு இரவு’ என்றும் எங்காவது
ஓரிடத்தில் வரக்கூடும். ஆனால் அதையே பொது உரிம
மாக்கி வரைதுறையின்றிக் கவிதையைப் படைப்பதும்
தமிழின் கட்டுக்கோப்பையே சிதைப்பதும் யார் தந்த
உரிமை?

இத்தகைய கவிஞர்கள் 21ஆம் நூற்றாண்டில் தூக்கி
எறியப்படுவார்கள்; ஒருவேளை நிலைமை மீறினால்
துரத்தி அடிக்கப்படுவார்கள்.

எந்நிலையிலும் சிறந்த கவிதைகளைப் பெறும் வாய்ப்பு 21ஆம் நூற்றாண்டுக்கு இருக்கிறது. சங்க காலத்தை விடவும் சில உச்சங்களை எட்டக் கூடிய கவிதைகள் நமக்குக் கிடைக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

அடிக்குறிப்புகள் :

1. எ. அரங்கநாதன், விதி, ப. 118
2. பாரதிதாசன், நாள் மலர்கள், ப. 84
3. ஆக்டோபஸும் நீர்ப்பூவும், ப. iii
4. தம்பி சீனிவாசன், காலக் கறையான், ப. 8
5. தமிழ் நாடன், மண்ணின் மாண்பு, ப. 39
6. மேலது, ப. xi
7. மன். இரா. செயராமன், மழலை மன்றம், 1987 பொங்கல் மலர், ப. 21
8. மேலது, ப. 26
9. மேலது.

மாறாத பண்பாடு

மணித்தேரில் ஏறிப் பொருள் தேடச் சென்றவன் வரவில்லையே எனும் ஏக்கம்; வழிதனைப் பார்த்துப் பார்த்து மனம் சாம்பிப் போகும் நிலையே அன்றைய பெண்களுக்கு. கார்காலம் வந்துவிட்டால் கண்டிப்பாகத் திரும்பி விடுவான் என்ற கணிப்புள்ள காலம் அது.

பொருள் தேடச் சென்றவனை எதிர்பார்க்கும் நிலை வேறு. ஆனால் போர் நாடிச் சென்றவனை உரிய காலத்தில் எதிர்பார்த்து விட முடியுமா? தன் நாட்டு அரசன் வெற்றி பெற்று மீண்டால் கூட, போரில் சில வீரர்களைப் பலிகொடுத்த பின்புதானே அந்த வெற்றியை எய்தியிருக்க முடியும்? வெற்றி நாட்டுக்கு வந்தாலும் வீரன் வீட்டுக்கு வரவேண்டுமே!

விழிகளில் நீர் சுமந்து பல காலம் வாழும் நிலைதான் அன்று.

“ஆழார் வீதிகளில் இருமருங்கும் வாயிலோரம்
ஆடவர் பெண்டிர் அகலவிழி திறந்து கொண்டு

கச்சைகட்டிக் களம் சென்ற தம் வீட்டுச் செல்வங்களில்
 மிச்சம் மீதி, யார் வருவாரென எதிர்பார்த்து நின்றிருந்தார்!
 வாள் ஓங்கிப் பிடித்தவாறு வரும் வீரன் – தாய்தந்தை
 தாள் வணங்கித் தன்னுயிர்ப் பேடைதனைத் தழுவிக்கொள்வான்!
 மற்றோர் போர்வீரன் களத்தில் மறைந்த செய்தியினை
 மாலையொன்றை வாளுக்கிட்டுத் தந்து,
 மறைமுகமாய் வீட்டார்க்கு உரைப்பார்;
 மகவையிழந்த தாய்தந்தை ஆயினும்
 மங்கலமிழந்த மனைவியே ஆயினும்
 மணப்புயல் அடக்கிக்கொண்டு
 மண்புகழ் ஓங்கிற்றென்பார் – அவர்
 கண்மட்டும் சோகம் காட்டும் – நெஞ்சம்
 புண்பட்டுப் போவான் கிள்ளி!”

என்று சங்கத் தமிழில் கலைஞர் தரும் வரிகள் இவை.

வீரம் விளைவிக்க ஆண்கள் போர்க்களம் புகுவதும்
 வெற்றி, தோல்வி எதுவாயினும் சமமாகப் பாவிப்பதும்
 அன்றைய வழக்கம்.

அதேபோல, காதலில் மிகுந்த ஈடுபாடு காட்டும்
 பெண்கள் கூட, பிரிவையும் பொறுத்துக் கொள்ளும்
 அழுத்தமான பண்பும் படைத்தவர்களாகவே இருந்
 தார்கள். ஓராண்டு காலப் பிரிவு, கணவனை இழந்ததால்
 ஏற்படும் கைம்மை நிலை என எது வந்தாலும் நெறியோடு
 வாழ்ந்த அக்காலத் தமிழகத்தை எண்ணும் போது
 பெருமையாகவே இருக்கிறது.

பெற்றோரின் ஒப்புதல் கட்டாயம் தேவை எனும்
 நிலை இன்றி கொடுப்பாரும் எடுப்பாரும் இன்றி,
 ஒருவரை ஒருவர் விரும்பிடத் தாமே தனித்து மணம்
 புரிந்து கொண்டு, சாதியச் சழக்குகளை, சண்டாளர்

குறுக்கீடுகளையெல்லாம் உடைத்தெறிந்த காலம் அது. அதனால் தந்தை, தாய் அறிமுகமின்றி

“செம்புலப் பெயல்நீர் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே”

என்று பெருமிதத்தோடு கூற முடிந்தது.

அக்காலத்தில் நடைபெற்ற விழாக்களில் பொங்கல் இடம் பெற்றிருந்தாலும் அதிலும் ‘ஏறு தழுவுதல்’ எனும் பகுதிதான் பெரிதும் பரபரப்புக்குள்ளாகியிருந்தது. இன்று அதற்கு ‘ஜல்லிக்கட்டு’ என்று பெயர் வைத்து விட்டாலும், அலங்காநல்லூரிலும் வேறு சில இடங்களிலும் காளைகளை அடக்கும் வீர இளைஞர்களை இன்றும் பார்க்கிறோம்.

“களிறுகளைப் பந்தாடிப் புரவிகளைப் பஞ்சாக்கும்”

அந்த நடை தாங்கும் பெருமிதமிக்க இளைஞர்களை வெகுவாகப் பெற்றிருந்தது தமிழகம்.

இன்று பொங்கல் திருநாளில் இடம்பெறும் ‘மாடு பிடித்து அடக்கும் நிகழ்ச்சி,’ இன்றும் அந்தப் பழஞ்சாயல் பட்டுப் போய்விடவில்லை என்பதைத்தான் காட்டுகிறது. வீட்டுப் பொங்கலை விட, மாட்டுப் பொங்கல் அதிகமான பரபரப்பை உண்டாக்கி வருகிறது என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. அதனால்தான் ஊரே கலகலப்பாகிறது. உழைத்து உழைத்து நெல்மணிகளை வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்த காளைகளுக்கு ஒரு நாள் நன்றியறிவிப்பு விழா. அன்று ஏர் கொண்டு உழப் போவதில்லை. மாடுகளை வண்டிகளில் பூட்டுவதில்லை. மொத்தத்தில் கழுத்தில் எந்தக் கயிறும் ஏறுவதில்லை. அதாவது பூட்டாங்கயிறு. ஆனால் கழுத்தில் கோடித்

துண்டும், பனங்கிழங்கு மாலையும், மணி கோத்த மாலை யும் ஏந்தி நம்முட்க் காளைகள் 'கல்' 'கல்' என்ற ஒலியுடன் பீடுநடை போடுவதைப் பார்க்கிறோம்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டு காலப் பழைமையோடு மாறாமல் தொடர்ந்து வரும் பண்பாட்டுக் கூறுதான் இது. இழுவை (Tractor) வந்து விட்டாலும், வேறு வகையான உழவுக் கருவிகளை அறிவியல் உலகம் கண்டுபிடித்து வழங்கினாலும் மாடுகள்தாம் நம் செல்வங்கள். ஆம்! வள்ளுவர் காலத்தில் 'மாடு' என்றால் 'செல்வம்' என்று பொருள். எவனொருவன் அதிகமான மாடுகளை வைத் திருக்கிறானோ அவனே செல்வன் ஆவான். அதனால் தான் திருக்குறளில்,

“கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி ஒருவற்கு
மாடல்ல மற்றை யவை”

என்ற தெளிவு கிடைக்கிறது.

இடையில் ஆயிரமாயிரம் பண்பாட்டுச் சிதைவுகள் ஏற்பட்டாலும் மாறாது தொடரும் தமிழ்ப் பொங்கலை மனதார வாழ்த்துவோம்!

தமிழன் தன்னை முழு அடையாளங்காட்டிக் கொள்வதில் பெருமையோடு நிற்கும் விழாவாகப் 'பொங்கல்' திகழ்கிறது.

(7-1-1997 'தேவி' இதழில் வெளிவந்தது)

கவிதையின் கருப்பொருள்

மிகச் சிறப்பான இலக்கண நூலாகத் திகழும் தொல்காப்பியத்தின் காலம் கி.மு. 7ஆம் நூற்றாண்டு என்று தேவநேயப் பாவாணரும், கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டு என்று மு.வ.வும் குறிப்பிடுகின்றனர்.

எனவே 2500 ஆண்டுப் பழைமையும், தொன்மைச் சிறப்பும் படைத்த தமிழ் இலக்கியங்களின் சிறப்பை எண்ணி வியக்காமல் இருக்க முடியாது. ஒவ்வொரு கால கட்டத்திலும் தோன்றிய இலக்கியங்கட்குப் பல்வேறு பெயர்களைச் சூட்டியுள்ளனர். சங்க இலக்கியம், காப்பிய இலக்கியம், சமய மற்றும் பக்தி இலக்கியம், சிற்றிலக்கியம், இக்கால இலக்கியம் என்றெல்லாம் இலக்கியங்கள் வகைப் படுத்தப்படுகின்றன. கி.மு. 2 முதல் கி.பி. 2 வரை வெளி வந்த எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு ஆகியவை சங்க இலக்கியங்களாகும். பின்னர்த் தோன்றிய ஐம்பெருங் காப்பியங்கள், 9ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கம்ப ராமாயணம் மற்றும் பெரியபுராணம் போன்றவை காப்பிய இலக்கியங்களாகும். இருண்ட காலத்தில் ஏற்பட்ட சூழலை மாற்ற எழுந்த தேவாரம், திருவாசகம்,

ஆழ்வார்களின் பாடல்கள் மற்றும் பிற்காலத்தில் தோன்றிய கிறித்துவ, இசுலாமிய இலக்கியங்கள், இடையில் தோன்றிய சமண, பௌத்தச் சார்புடையவை எல்லாம் சமய மற்றும் பக்தி இலக்கியங்களாகப் பெயர் பெறுகின்றன.

பேரரசர்களின் ஆட்சி மெலிந்தும் ஆங்காங்கே சிற்றரசர்களின் ஆட்சி பெருகியும் இருந்த காலத்தில் மன்னர்களை மகிழ்விக்க வேண்டும் எனும் நோக்கிலும் சிறு தெய்வங்களைச் சிறப்பிக்கும் போக்கிலும் பல சிற்றிலக்கியங்கள் தோன்றின.

ஆங்கிலேயர்களின் வரவுக்கும் உறவுக்கும் பின் உரைநடை, புதினம், சிறுகதை முதலிய இலக்கியங்கள் உருவெடுத்தன. நாடகம், கவிதை ஆகியவை தொன்மையானவை என்றாலும் இக்காலத்தில் இவை பெருகி வளர்ந்துள்ளன எனலாம்.

இவற்றைத் தொகுத்துக் கூறுவதன் நோக்கம் காலந் தோறும் மாறிவரும் இலக்கியக் கருப்பொருள் (Content) பற்றி ஒரு தெளிவு ஏற்படுத்திக் கொள்ளத்தான். சங்க இலக்கியத்தில் அகம், புறம் எனும் இரண்டுமே கருப்பொருளாக அமைந்தன. பரிபாடல், திருமுருகாற்றுப்படை போன்றவற்றில் விதிவிலக்கு இருந்தாலும் அளவு சிறியதே காப்பியங்களில் சமயச் சார்பும், தனிமாந்த வழிபாடும் ஊடுருவின. சமய மற்றும் பக்தி இலக்கியங்களில் 'இறை வழிபாடு' ஒன்றே கருப்பொருளானது. பின்னர்த் தோன்றிய சிற்றிலக்கியங்களில் புலமைத் திறம் காட்டிப் புரவலரை நயந்து நிற்கும் காட்சிகளைக் காணலாம். அதனால் தனிமாந்த வழிபாடு அளவிறந்து நின்றது.

ஆனால் இக்கால இலக்கியங்களின் போக்கே முற்றிலும் மாறிவிட்டது. இன்றும் காதல், வீரம், கொடை, தனிமாந்த வழிபாடு (Hero Worship), இறையன்பு எல்லாம் உண்டு. ஆனால் இவை அத்தனையையும் அழுத்தி விட்டு மேலோங்கி நிற்கும் கருப்பொருள் 'சமூக சீர்திருத்தமாகும்.' இதற்கென்ன காரணம்? தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கத்திலிருந்து தொடங்கி இன்று வரை விடாது தொடர்ந்து வரும் பணி சமூக சீர்திருத்தப்பணி. இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் ஏற்பட்ட வர்க்கப் போராட்டத்தின் விளைவுகளே பிற்பகுதியில் தமிழ்நாட்டின் ஆட்சிகளாகக் காட்சியளிக்கின்றன.

அறிஞர் அண்ணா குறிப்பிட்டார், 'மற்ற நாடுகளில் வெறும் பொருளாதாரச் சீர்திருத்தம் மட்டும் செய்தால் போதும்; நம் நாட்டில் சமூக சீர்திருத்தம் செய்யாமல் பொருளாதார சீர்திருத்தம் மேற்கொள்வதால் பயனில்லை' என்று. அந்த அளவுக்குத் தமிழ்ச் சமூகம் தாழ்ந்து கிடந்தது. சர். பி. தியாகராயரும், டி.எம். நாயரும், நடேசரும், தந்தை பெரியாரும் இன்னும் பல பெருமக்களும் முயன்று உருவாக்கிய சமூக சீர்திருத்தப் பணி விரிந்து கொண்டே போகிறது:

இந்த நூற்றாண்டில் சமூக சீர்திருத்தத்திற்காக 95 அகவையிலும் சோர்வின்றி உழைத்த தந்தை பெரியார் கூறும் கருத்து எண்ணத்தக்கது.

'சமுதாய சீர்திருத்தம் (Social Reform) என்பது ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஒவ்வொரு மாதிரியாக இருக்கின்றது. உதாரணமாக, மேல் நாடுகளில் எல்லாம் சமுதாய சீர்திருத்தம் என்பது அந்நாட்டில் வாழும் எல்லா மக்களையுமே பொறுத்ததாகும். அதாவது சீர்திருத்தம் செய்யப்பட

வேண்டிய சமூகப் பழக்க வழக்கம் முதலிய நடவடிக்கைகளும், அவற்றின் பலா பலன்களும் அந்நாட்டு மக்கள் எல்லோருக்கும் ஒரே மாதிரியாகவே பயன்படுபவைகளாக இருப்பவைகளாகும். நமது நாட்டிலே அப்படிக்கு இன்றிப் பெரும்பாலும் சீர்திருத்தம் செய்யப்படவேண்டியவைகள் என்று சொல்லப்படுபவைகள் ஒவ்வொரு வகுப்புக்கும் ஒவ்வொரு வகையானதாகும்.’

இப்படிக் கூறுகின்ற பெரியார், சிலர் செய்யும் போலிச் சீர்திருத்தங்களைச் சாடுகிறார். சீர்திருத்தம் எனும் போர்வைக்குள் நுழைந்து கொண்டு குளிர் காய்பவர்கள் பலர். அவர்களை இழுத்து வெளியே போடுகிறார்.

‘இப்போதைய சமூக சீர்திருத்தம் என்று சொல்லப்படுபவைகளெல்லாம் படித்த கூட்டத்தாரும் பணக்காரர்களும் சுய நலத்தின் பொருட்டுப் பாமரர்களை ஏய்த்து அவர்களிடம் செல்வாக்குப் பெறுவதற்காகத்— தங்களில் ஒருவருக்கொருவர் போட்டி போடுவதற்காகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட அநேக சூழ்ச்சி ஆயுதங்களில் ஒன்றாகும். இது மேல்நாட்டாரைக் கண்டு பழகிய செய்கையாகும். இம்முறைகள் எல்லாம் சீர்திருத்தம் செய்யப்பட வேண்டியவர்களுடைய நன்மையைக் கருதிக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டவையல்ல; சீர்திருத்தம் செய்பவர்கள் என்பவர்களுடைய சுயநலத்தை உத்தேசித்தே பெரிதும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டவையாகும்’ என்கிறார்.

அவருக்கே கூட சமூக சீர்திருத்தத்தில் நம்பிக்கையில்லாமல் போய்விடுகிறது. ஒரு மாநாட்டுக்குப் பேசச் சென்றபோது ‘வரவர எனக்குச் சமூக சீர்திருத்தம் என்பதில் உள்ள நம்பிக்கை குறைந்து கொண்டே போகிறது’ என்கிறார்.

இதற்குக் காரணம் மென்மையாக அடித்தால் சமூகம் சீர்திருந்தாது என்று அவர் கருதியதே ஆகும்.

நச்சுநீர் நிரம்பிய கிணற்றைத் தூர்வாரி மருந்து தெளித்து நீரைத் தூய்மைப்படுத்துவது சமூக சீர்திருத்தம். அக்கிணற்றில் மண்ணைப் போட்டு நிரவி மூடிவிடுவது அழிவு வேலையாகும். 'இவ்வகையில் தான் ஓர் அழிவு வேலைக்காரனாக இருப்பதையே விரும்புகிறேன்,' என்கிறார்.

தாழ்ந்து கிடக்கிற மக்கள் விழிப்புப் பெற்று வாழ்ந்து காட்டியாக வேண்டும் எனும் அடிப்படையில்தான் வகுப்புரிமை முழக்கத்தை அவர் எழுப்பினார். இந்திய விடுதலையை முன்வைத்துப் போராடிய காங்கிரசுக் கட்சியில் இருந்தாலும் கூட அவர் மனத்தில் இந்தச் சீர்திருத்த உணர்வு மட்டும் மாறவில்லை. அதனால்தான் 1919 முதல் 1925 நவம்பர் முடியத் தமிழ்நாட்டின் பல்வேறு காங்கிரசு மாநாடுகளிலும் வகுப்புரிமைத் தீர்மானத்தை எடுத்து வைத்தார்.

இன்று தமிழ்நாட்டில் பல தரப்பினரும் கல்வியில் வேலைவாய்ப்பில் முன்னேறியுள்ளனர் என்றால் அதற்குத் தந்தை பெரியாரின் சமூக சீர்திருத்தச் சிந்தனையும் அதற்கு அவர் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியுமே காரணம் ஆகும்.

அரசியலில் அவர்க்கு இருந்த ஆர்வத்தைவிடச் சமூக சீர்திருத்தச் சிந்தனையே மேலோங்கி நின்றது.

'நான் இங்கு சீர்திருத்த ராமசாமியாகப் பேசுகிறேனே ஒழியச் சுயராஜ்ய ராமசாமியாகப் பேசவில்லை' என்கிறார், ஒரு சொற்பொழிவின் போது.

அந்த அளவுக்குச் சமுதாய சீர்திருத்தச் சிந்தனை யோடு இயங்கிய தந்தை பெரியாரின் கோட்பாடுதான் இக்கால இலக்கியத்தின் தலையாய கருப்பொருளாக அமைந்தது என்பதை ஓர் ஆய்வாளர் எனும் முறையில் என்னால் உறுதிப்படுத்த முடியும்.

“இக்காலக் கவிதைகள் அனைத்தையும் ஒருசேர ஆராயும் பொழுது பாடுபொருள் வன்மை கொண்டும், கவிஞர்தம் சீரிய நோக்கம் கொண்டும் இக்காலகட்டத் தைச் ‘சீர்திருத்த இலக்கிய காலம்’ என்று கூறலாம்” என்பதுதான் என் ஆய்வு முடிவு.

கவிஞர்கள் நாட்டுநிலையைப் பாடும்போது நம்பிக்கை வாதமும் (Optimism) உள்ளது; வெறுப்புணர் வும் (Pessimism) உள்ளது. போலிகளாக உள்ளவர்களைத் துணிந்து சாடுகின்றனர்.

இந்தப் போலி நிலைகட்கு அரசியல்வாதிகள், வணிகர்கள், அலுவலர்கள், மக்கள் ஆகிய நான்கு தரப்பினருமே காரணமாவதாகக் கவிஞர்கள் குறிப்பிடு கின்றனர்.

மக்களிடம் காணப்படும் குறைகள் சாதி, சமய உணர்வுகளை உள்ளடக்கியவை ஆகும்.

“மூடப் பழக்க வழக்கமெனும்
முதிர்ந்து மூத்த தொழுநோய்”

என்று புலவர் குழந்தை கூடக் குறிப்பிடுவார்.

இவற்றிற்கான தீர்வு பகுத்தறிவுக் கொள்கைதான் என்று கவிஞர்கள் பறை சாற்றுகின்றனர். இக்காலக் கவிதையின் கருப்பொருள் என்ன என்பதை வெளிப் படையாகவே காண முடிகிறது.

மேலும் பெண்ணடிமை பற்றியும், பரத்தமை, கற்பழிப்பு பற்றியும் பேசுகின்றனர். வரதட்சணை, சாதிக் கொடுமை பற்றியும் பாடுகின்றனர்.

இவற்றிற்கான தீர்வாகக் கலப்புமணம், விதவை மறுமணம், குடும்பநலம் ஆகியவை காட்டப்படுகின்றன.

இப்படியாக விரிந்து போகும் கவிதைப் படைப்பு களின் உள்ளுறையாக, உணர்வோட்டமாகத் திகழ்வது சமூக சீர்திருத்தம்தான். தந்தை பெரியாரை வேறு சில காரணங்களுக்காகப் பாராட்டாத எழுத்தாளர்களால்கூட சமூக சீர்திருத்தம் எனும் கருப்பொருளை மட்டும் விலக்க முடியவில்லை.

பெரியாரை ஏற்க மறுக்கும் கவிஞர்கள் பெரியாரின் கொள்கை முழக்கமாகிய, இயக்க நெறியாகிய சமூக சீர்திருத்தத்தை ஏற்றுச் சுமக்கிறார்கள்; சுவைபடப் படைக்கிறார்கள் என்றால் இந்த நூற்றாண்டின் ஈடு இணையற்ற பெரியாரின் கொள்கை வெற்றிக்கு இதைவிட வேறு என்ன சான்று வேண்டும்?

('விடுதலை' 17-9-1989)

இலக்கியச் சோலை

இலக்கியம் என்ற சொல்லே ஓர் உயர்ந்த பொருளைத் தருகின்றது. 'இலக்கு' உடையது இலக்கியம். ஓர் உயர்ந்த இலட்சியத்தை உணர்த்துவது— அந்த இலட்சியத்தை வற்புறுத்துவதற்காகவே படைக்கப்படுவது இலக்கியம். அதனால்தான் சிலப்பதிகாரத்தில் மூன்று குறிக் கோள்கள்— மூன்று கருத்தை— முன்கூட்டியே சொல்லி விட்டு அவற்றின் சிறப்பான வெளிப்பாடாக நூல் விரிகின்றது.

கலைகளுள் மிகச் சிறந்தவை இசையும் இலக்கியமும் தான். அதிலும் சிந்தனையை ஏந்திச் செல்லும் மொழியின் துணை இருப்பதால் இலக்கியமே மேலும் சிறந்து நிற்கிறது. உணர்ச்சிக்கு வடிவங்களாக இலக்கியம் திகழ்வதால் உலக வரலாற்றை மாற்றி அமைப்பதில் இலக்கியம் ஆற்றல் மிக்கது என்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது. கள் குடித்தல் போன்ற பழக்கங்களையும் சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டிக் காட்டிய காலத்தில் “உண்ணற்க கள்ளை” என்று தடைச் சட்டம் விதித்துப் புரட்சி செய்தது திருக்குறள்.

மக்களின் துன்பத்தை உணராமல் மாளிகையில் இருந்து கொண்டு ஆணவத்துடன் பேசிய மன்னர்களை உலுக்கி எடுப்பதில்— ஒரு பிரெஞ்சுப் புரட்சியை உருவாக்குவதில் வால்டேர், உருசோ போன்றவர்களின் எழுத்துகள் வெகுவாகப் பயன்பட்டுள்ளன.

இலக்கியத்தில் நான்கு பகுதிகள் இருக்கவேண்டும். அவை—

1. உணர்ச்சி 2. வடிவம் 3. கற்பனை 4. கருத்து.

இன்ப உணர்ச்சியையோ துன்ப உணர்ச்சியையோ தருவதாக இலக்கியம் அமைந்தால்தான் அனைவரது மனத்தையும் கவரமுடியும். வாழ்வில் துன்பத்தை ஏற்றுக் கொள்ள யாரும் தயங்கினாலும் துன்பியல் இலக்கியங்களை விரும்பிப் படித்து நெகிழ்ந்து கண்ணீர் விடுவதைப் பெரும்பாலும் விரும்புகின்றனர்.

சிறந்த உணர்ச்சியுடன் அமைந்து நெஞ்சைக் கவரும் வடிவமும் (FORM) அமைந்து விட்டால் நெடுங்காலம் நினைவில் வாழும் வாய்ப்புக் கிடைக்கிறது. அதனால்தான் 'யாப்பு' எனப்படும் வடிவத்தில்— அதிலும் பல்வேறு வடிவத்தில் அமைந்த இலக்கியப் பகுதிகள் நம்மால் திருப்பிச் சொல்லப்படுகின்றன. ஆனால் இந்த நூற்றாண்டில் வடிவமே அற்ற புதுக்கவிதை தலைதூக்கி நிற்கிறது— செல்வாக்கையும் பெற்றுள்ளது.

ஒரு செய்தியை அப்படியே சொல்லிவிட்டால் அதில் ஒரு வாக்குமூலம் (Statement) இருக்குமே தவிர நயம் இருப்பதில்லை. நயம் விளைய வேண்டுமென்றால் அதில் கற்பனை கலந்திருக்க வேண்டும்.

‘அளவுக்கு மீறி அழுதான்’ என்பதைக் கூட கற்பனை அழகோடு மாற்றிக் கொள்ள முடியும்.

கண்ணீர் சிந்தினான்— ‘கடல்போலக் கண்ணீர் சிந்தினான்’ என்றவுடன் உவமை பிறந்து விடுகிறது. கடல் அளவு கண்ணீர் பெருக்கி அதில் நீந்தினான் என்று சொல்லுமாறு “கண்ணீர்க் கடலில் நீந்தினான்” என்று எழுதினால் உருவக அழகு பிறந்து விடுகிறது. இதிலும் ஒரு கற்பனையழகு உள்ளது.

எத்தனைதான் புற அழகுகள் இருந்தாலும் கருத்து (content) எனும் அக அழகு இல்லாவிட்டால் எந்தச் சிறப்பும் இல்லை. அவை காலங்கடந்தும் நிற்பதற்குக் காரணம், அவற்றின் கருத்துச் சிறப்பேயாகும்.

தமிழ் இலக்கியத்தில் இவற்றிற்கான எத்தனையோ எடுத்துக் காட்டுகளைக் காணமுடியும்.

நீண்ட நெடுங்காலமாக, உள்ளோர் (Haves), இல்லோர் (Have nots) என இருவகையாகவே மக்கள் பிரிந்து நிற்கின்றனர். அதிலும் உள்ளோர் சிலராகவும் இல்லோர் பலராகவும் நிற்பதால் உலகில் பொருளாதாரப் போராட்டங்கள் வளர்கின்றன. ‘இல்லோர்’ எல்லாம் உழைப்பவராகவும், ‘உள்ளோர்’ எல்லாம் அந்த உழைப்பை உறிஞ்சிக் கொழுப்பவராகவும் அமையும்போது மோதல்கள் உண்டாகின்றன. அவைதாம் வர்க்கப் போராட்டங்களாக (Class struggles)ச் சித்திரிக்கப்படுகின்றன.

“நடவுசெய்த தோழர் கூலி
நாலணாவை ஏற்பதும்
உடலுழைப்பி லாத செல்வர்
உண்டு றங்கி வாழ்வதும்
கடவு ளாணை”

என்பதைப் பாரதிதாசன் ஒப்புக் கொள்வதில்லை. இந்த மனப்பாங்கு இருப்பதால்தான் 'அழகின் சிரிப்பை' அழகுற வருணிக்கும்போதும் தன் அடிப்படைச் சிந்தனையை அவரால் விட்டுவிட முடியவில்லை.

வானத்தைப் பற்றிப் பாடுங் கவிஞர் அந்த வானத்தில் தோன்றும் கதிரவன், நிலவு, விண்மீன்கள் போன்றவற்றை வருணித்தாலே போதும்.

“நீலவான் ஆடைக்குள் உடல்மறைத்தே
நிலவென்று காட்டுகின்றாய் ஒளிமு கத்தை”

என்று சொன்னாலே போதும். ஆனால் புரட்சிக் கவிஞர்க்கு அந்த அளவோடு நிற்க முடியவில்லை. அதற்கு மேலும் போகின்றார்.

வானத்தில் உள்ள விண்மீன்கள் வெறும் இயற்கைப் படைப்புகள் அல்ல. அவை வெப்பத்தால் எழுந்த கொப்புளங்கள். அதுவும் மண்ணில் நடக்கும் அட்ரீழியங்களைப் பார்த்துக் கொதிப்படைந்ததால் ஏற்பட்ட கொப்புளங்கள்.

மண்மீதில் எண்ணற்றோர் நெற்றி வேர்வை சிந்த, இரவு பகல் பாராது அரும்பாடுபட்டு உழைக்கின்றனர். ஆனால் அவர்களது உழைப்பிற்கேற்ற ஊதியம் கிடைக்கவில்லை. வாழ்வையே நடத்த முடியாமல் தடுமாறும் அவர்கள் தங்கள் முதலாளிகளிடம் உரிமை கோரினால் அவர்களோ ஊதியம் தருவதற்குப் பதிலாகப் புண்மீதில் அம்பு பாய்ச்சுகிறார்கள். மேலும் நோகடிக்கிறார்கள். இந்தக் கொடுமையைப் பகலில் எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது வானம். இதனால் ஏற்பட்ட கொதிப்பு— நெருப்பின் தகிப்பு. இதைத் தாங்கிக் கொள்ள

முடியவில்லை. அந்திப் பொழுதானதும் பார்த்தால்
வானத்தின் உடலில் எல்லாம் ஆங்காங்கே கொப்புளங்
கள்— ஆம்! அவைதான் விண்மீன்கள்.

இப்படியாகக் கற்பனை செய்கிறார் பாவேந்தர்
பாரதிதாசன். இதில் கற்பனையழகும் உள்ளது. வர்க்கப்
போராட்டம் தொடர்கிறது எனும் கருத்தும் உள்ளது.

“மண்மீதில் உழைப்பா ரெல்லாம்
வறியராம்! உரிமை கேட்டால்
புண்மீதில் அம்பு பாய்ச்சும்
புலையர்செல் வராம். இதைத், தன்
கண்மீதில் பகலி லெல்லாம்
கண்டுகண் டந்திக் குப்பின்
விண்மீனாய்க் கொப்ப ளித்த
விரிவானம் பாராய் தம்பி!”

எதைவிட எது உயர்ந்தது? அதைச் சொல்வதிலும் ஓர்
அழகு காட்ட முடியும். அந்த அழகால் ஒரு பண்பாட்டின்
படிநிலைகளைக் காட்டவும் முடியும். வளமற்ற ஒருவனை
வளமான ஒருவன் பார்க்கிறான். தன்னிடமிருந்து ஏதாவது
ஒரு பொருளை அந்த வறியவனுக்குக் கொடுக்கிறான்.
அந்த ஈகை சிறப்புடையது. ‘வறியார்க் கொன்றீவதே ஈகை’
என்பதை உணர்த்துவது. ‘அற்றார்க்கு ஒன்று அளிப்பது.’
இந்த இடத்தில் வளமானவன் உயர்ந்து நிற்கிறான். இதனி
னும் உயர்வான செயல் வேறொன்றுமில்லை. ஆனால்
கைநீட்டி வாங்க வேண்டிய இடத்தில் உள்ள ‘வறியவன்’
திடீரென்று தன் கைகளை உயர்த்தி ‘வேண்டாம்’ என்று
மறுத்துவிடுவதாக வைத்துக் கொள்வோம். வளமானவன்
செய்த உதவி தன் வறுமையைப் போக்கும் என்று
தொரிந்தும் ‘ஏற்பது இகழ்ச்சி’ என்ற உணர்வோடு வாங்க

மறுத்து விடுவானானால் அதைவிடச் சிறப்பு வேறென்ன இருக்க முடியும்? 'வைத்துக் கொள்' என்று வழங்க முன்வருபவனை விட, 'வேண்டாம்' என்று மறுப்பவன் ஒருபடி மேலே உயர்ந்து விடுவான்.

மற்றொரு படப்பிடிப்பு. எந்தக் காலத்திலும் இரத்தல் இழிவுதான். 'எனக்கிது வேண்டும்' என்று ஒருவன் கைநீட்டிக் கேட்டுவிட்டாலேயே அது இழிவுதான். எந்த நிலையிலும் இது தவிர்க்கப்பட வேண்டும். இழிவின் உச்சத்திற்கே ஒருவன் போய்விட்ட பிறகு இதற்கு மேல் இழிவும் இருக்கிறதா? இருக்கிறது.

ஒருவன் மானங் கருதாமல் வெட்கத்தை விட்டு வேறு வழியின்றிக் கைநீட்டிக் கேட்டுவிட்டான். அப்படிக்கேட்டு விட்ட பிறகும் ஒருவன் பொருளை எடுத்து வழங்காமல் வைத்துக் கொண்டு 'இல்லை' என்று மறுப்பானானால் அது அதைவிட இழிவாகும்.

இப்படியொரு கருத்தைச் சொல்வது புறநானூறு தான். போர் என்றும் வீரம் என்றும் வரிக்கு வரி படம் பிடிக்கும் இலக்கியம் என்று போற்றப்படும் புறநானூற்றில் தான் இப்படியொரு பண்பாட்டு விளக்கம், ஒப்பீட்டு விளக்கம் இடம் பெறுகிறது. வல்வில் ஓரியின் வள்ளல் தன்மையைப் பாட வந்த கழைதின் யானையார் இப்படியோர் அழகான கருத்தைப் படைத்துள்ளார்.

“ஈஎன இரத்தல் இழிந்தன்று; அதன்எதிர்,
ஈயேன் என்றல் அதனினும் இழிந்தன்று;
கொள்ளனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று, அதன்எதிர்
கொள்ளேன் என்றல் அதனினும் உயர்ந்தன்று.”

சிலப்பதிகாரத்தில் எத்தனையோ சிறப்புகள் உண்டு, அந்தச் சிறப்புகளை எல்லாம் மனத்திற் கொண்டுதான் பாரதியார் கூட 'நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரம்' என்று குறிப்பிட்டார்.

கோவலனும் கண்ணகியும் பூம்புகாரை விட்டுப் புறப்பட்டுவிட்டனர். வழி நெடுகிலும் உள்ள வருத்தத்தையும் ஏற்று, கல்லும் முள்ளும் கால்களை இடறும்படி நடந்து, பல காதம் கடந்து மதுரை வந்து சேர்ந்தனர்.

மதுரையின் புறச்சேரியில் மாதரி தந்த அடைக்கலத்தால் தனிவீட்டில் சமையல் நடக்கிறது. பின் குமரி வாழையின் குருத்தினை விரித்து, கோவலனை அழைத்து அமர வைத்து அமுதம் படைக்கிறாள் கண்ணகி. இந்தக் காட்சி கண்டு மாதரி, ஐயை எல்லாம் மகிழ்ந்து கண்ணீர் வடிக்கின்றனர். அதன்பின் உண்டு முடித்து ஓய்வாக அமர்ந்ததும் வெற்றிலை மடித்துக் கொடுக்கிறாள் கண்ணகி. அவளது அன்பான இந்தப் பேணுதலைக் கண்டதும் கோவலன் நெகிழ்ந்து விடுகின்றான். நீண்ட நாளாக இழந்திருந்த இந்தச் சிறப்பு அவன் நெஞ்சத்தைத் தொட்டது. நெகிழ்ந்து போகின்றான்.

தான் செய்த தவறுகளை அடுக்கிக் கொண்டே போகின்றான். இவ்வாறிருந்தும் தன் குற்றங்களை மனத்திற் கொள்ளாமல் 'கணவன் வாழ்வே தன் வாழ்வு' என்று கருதி, 'புகாரை விட்டுப் புறப்பட வேண்டும்' என்று கூறியதும் மறுப்போ தயக்கமோ இன்றி உடனே தொடர்ந்து வந்த கண்ணகியின் மாண்பினை எண்ணி வியக்கின்றான். இப்படி வியப்பதற்கு இன்னொரு காரணமும் உள்ளது. கானல்வரி பாடி முடிந்து கருத்து

வேறுபாடு ஏற்பட்டு ஒருவரையொருவர் வெறுப்பது போன்ற சூழ்நிலை ஏற்பட்டதும் கோவலன் புறப்பட நினைக்கின்றான். அப்போதும் அவனது இயல்பான பழக்கம் காரணமாகப் பேசாமல் போய்விடாமல், மாதவியைப் பார்த்துப் ‘போகலாம் வா’ என்றுதான் அழைக்கிறான். ஆனால் அவளோ அந்த அழைப்பை ஏற்காமல் மன எரிச்சலோடு பேசாதிருந்து விடுகிறாள்.

‘எழுதும் என உடன் எழாத’ மாதவியை இப்போது நினைத்துப் பார்க்கிறான் கோவலன்.

பாட்டில் ஒரு பொருள் வைத்துப் பாடியதைக் குற்றம் என்று கருதித் தன்னோடு வர மறுத்தவள் மாதவி; ஆனால் 12 ஆண்டுகட்கும் மேலாகப் பிரிந்து வாழ்ந்து, குன்று போன்ற செல்வத்தையும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கரைத்து, உற்றார் உறவினரின் முகத்தில் கூட விழிக்க முடியாத அளவுக்கு அவமான உணர்வால் குன்றி இரவோடு இரவாக ஊரைவிட்டு வெளியேறிவிட வேண்டுமென்று நினைத்த கோவலனின் தகாச் செயல்களைப் பொருட்படுத்தாமல் உடனே பின்பற்றி நடந்தவள் கண்ணகி.

அந்த மாதவியோடு ஒப்பிடும்போது கண்ணகி எவ்வளவு உயர்ந்து விட்டாள். அதனால்தான் கோவலன் கூறுகிறான்,

“எழுகென எழுந்தாய் என் செய்தனை” என்று.

இதில் அவல உணர்ச்சி, கோவலன் உள்ளத்தில் பொங்கியெழுந்த மெய்யுணர்வு ஆகியவற்றைக் காணலாம். இதுபோன்று நம் நெஞ்சைத் தொட்டு நெகிழ

வைத்து விடுகின்றனர். பாத்திரங்களோடு ஒன்றிப்போய் நாம் பரிவுணர்ச்சி கொள்கின்றோம்.

நன்றி உணர்வில் மிகுதியும் சிறந்தவன் கர்ணனா? கும்பகர்ணனா? என்று ஒரு பட்டிமன்றமே நடந்து வருகிறது. ஆனால் நாம் அந்தக் கோணத்தில் ஒப்பிடாமல் கும்பகர்ணனின் பண்புச் சிறப்பை மட்டும் பார்க்கலாம். கும்பகர்ணன் இராவணனின் தம்பி. எனவே இராவணனுக்கு இருக்கும் உரிமையனைத்தும் கும்பகர்ணனுக்கும் உண்டு. இந்த நிலையில் அண்ணன் தனக்குச் சோறு போட்டு வளர்த்தான் என்றும் அப்படி உணவளித்து வளர்த்த உடன் பிறந்த அண்ணனுக்காகப் போர்க்களம் புகவேண்டும். அண்ணனுக்காகச் சாகவேண்டுமென்று நினைக்கிற 'நன்றியுணர்ச்சி' புதுமையாகத்தான் உள்ளது. 'ஐந்து வயதில் அண்ணன் தம்பி— பத்து வயதில் பங்காளி' என்று பழமொழியே வைத்திருக்கிற நமக்கு இது புதுமையாகத்தான் இருக்கிறது.

தனக்குரிய பங்கை— உரிமையை அனுபவித்தும் கூட— அவை தன் அண்ணனால் தரப்பட்டவை என்று பெருந்தன்மையோடு கருதி நன்றியுணர்ச்சியோடு வாழ்வது மட்டுமன்றி, அண்ணனுக்காக எதையும் செய்யத் துணியும் அந்த உள்ளம் வியக்கத் தக்கதுதான்.

இராமனோடு நடைபெறும் போரில் கும்பகர்ணனுக்கு உடன்பாடில்லை. ஜானகியின் பொருட்டு நடைபெறும் இப்போர், இராவணனின் தவறான அணுகுமுறையால் ஏற்பட்டது என்று நன்றாகத் தெரிந்தும் போருக்குச் செல்லத் துணியும் மனநிலை; அதைவிட அண்ணனுக்காக உயிர்விடவும் துணியும் பக்குவம்;

இதில் மற்றொன்றும் பார்க்கவேண்டும். இராவணன் போர்க்களம் போய் இராமனோடு பொருது ஒரு முடிவுக்கு வந்தபிறகு, தான் போர்க்களம் புகலாம் என்று கும்பகர்ணன் நினைக்கவில்லை. அண்ணன் கண் முன்னாலேயே அண்ணனுக்கு முந்தியே தான் மடிந்து போகவேண்டும், அதுவே பெருமை என்று கருதுகிறான்.

“ஒருத்தரின் முன்னம் சாதல் உண்டவர்க்குரியதம்மா!”

என்ற நயம்மிக்க வரி இப்போதுதான் பிறக்கிறது.

இதுமட்டுமன்று; போருக்குப் புறப்படும் முன் அண்ணனிடம் விடைபெறுகிறான் கும்பகர்ணன். அப்போதுகூட, அண்ணன் செய்த தவறு மனத்தை உறுத்த வில்லை. ஜானகியை விட்டுவிடுமாறு எடுத்துக் கூறியும் அண்ணன் கேட்கவில்லையே எனும் எரிச்சல் எழவில்லை. இவன் செய்த தவறுக்காகத் தான் போர்க்களம் போக வேண்டுமா எனும் தயக்கம் ஏதும் இல்லை. போர்க்களம் போனால் திரும்பி வருவது இயலாது என்று திட்டவட்டமாகத் தெரிந்தும் எந்தச் சினமும் எழவில்லை.

“வென்று இவன் வருவென் என்று உரைக்கிலேன்”

என்று தெளிவாகவே கூற முடிந்தது அவனால்.

இவ்வளவு இருந்தும் இராவணனிடமிருந்து விடை பெறும்போது எத்தனை கனிவு! எவ்வளவு பணிவு! என்ன தெளிவு! ‘தான் தோற்றால் இராவணனும் தோற்பது உறுதி’ எனும் அளவுக்குத் தெளிவு உடைய கும்பகர்ணன் கடைசியில் புலம்புகின்றான், நெஞ்சு நெகிழ அண்ணனிடம் விடைபெறுகின்றான்.

‘இதுவரையிலும் வாழ்ந்த வாழ்வில் அண்ணனாகிய உன்னிடத்தில் நான் குற்றம் ஏதும் செய்திருந்தால் அருள்

கூர்ந்து பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்; என் முடிவு எனக்குத் தெரியும். அதனால் மீண்டும் தாங்கள் முகத்தில் விழிக்கும் வாய்ப்பே இல்லை, விடைபெறுகின்றேன்' என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்படுகிறான் கும்பகர்ணன். அண்ணன் மீது அடுக்கடுக்கான குற்றம் உண்டு என்று தெரிந்தும், இதுகாறும் தான் எந்தக் குற்றமும் செய்யவில்லை என்ற உறுதி இருந்தும், தான் குற்றம் செய்திருந்தால் மன்னிக்குமாறு வேண்டும் இந்தப் பண்பை வேறு எங்கும் காண முடியாது.

வேறு எங்கும் காணமுடியவில்லை. வால்மீகி படைத்த கும்பகர்ணன் இவ்வளவு உயர்ந்து நிற்கவில்லை. ஆனால் கம்பன் படைத்த கும்பகர்ணன் பண்பின் உச்சத்துக்கே போய்விட்டான்.

“ ‘அற்றைநாள் வரை, முதல், யான் முன் செய்தன குற்றமும் உள எனின் பொறுத்தி; கொற்றவ! அற்றதால் முகத்தினில் விழித்தல்; ஆரிய! பெற்றனென் விடை’ என, பெயர்ந்து போயினான்”

இதுபோன்ற எத்தனையோ காட்சிகள் நம் இலக்கியத்தில் இருக்கின்றன. வாழ்நாளெல்லாம் உழைத்து, களைத்து, இளைத்துப் போயிருப்பவர்கள் அருள்கூர்ந்து இந்தச் சோலைக்கு வாருங்கள். வந்து இளைப்பாருங்கள். உங்கள் துயர் தணிந்து, துன்பம் விலகி, உள்ளம் குளிர்ந்து, உணர்வு கூர்மையாகி, நெஞ்சு தூயதாகி, நெகிழ்ந்து போகப் போகிறீர்கள்! உங்களுக்காகவே காத்து நிற்கும் இந்த இலக்கியச் சோலை பூத்துக் குலுங்கிப் புதுமணம் வீசுகிறது.

நீங்கள் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள் ?

இது ஒரு விவாதம்! எண்ணிப் பார்ப்பதற்கு ஏற்புடைத்தான விவாதம்! விவாதம் என்றால் 'வெறும்' பட்டிமன்ற விவாதமன்று. அது சில நேரம் சில பேரைத் தடுமாற வைத்துவிடும்.

இப்படித்தான் ஓர் ஊரில் பட்டிமன்றம். தலைப்பு : "நன்றியுணர்வில் சிறந்தவன் கர்ணனா? கும்பகர்ணனா?" என்பது. ஒரு பேச்சாளர் 'கர்ணன்' தலைப்பில் பேசினார். 10 நாள் கழித்து மற்றோர் ஊரில் அதே தலைப்பு. அதே பேச்சாளர் 'கும்பகர்ணன்' தலைப்பில் உரையாற்றினார். எதிர்பாராமல் முதல் ஊருக்கு வந்த சுவைஞர் ஒருவர் வணிகத் தொடர்பாக வந்தபோது இரண்டாம் ஊருக்கும் வர நேர்ந்தது. பட்டிமன்றம் ஏற்படுத்தும் சுவையை நினைத்து அங்கும் வந்துவிட்டார்.

நிகழ்ச்சி முடிந்ததும் நேராக மேடைக்கு வந்தவர் பேச்சாளரைப் பார்த்து ஒரு வினாத் தொடுத்தார். 'என்னங்க இது; பத்து நாளைக்கு முன்னாலே கர்ணன் தான்னீங்க! இப்ப கும்பகர்ணன்தான்கிறீங்க! முடிவா

என்னதான் சொல்நீங்க' என்றார். பேச்சாளர் ஒரு கணம் திகைத்தாலும் விடை சொன்னார். 'முடிவா என்ன சொல்றார்னு நடுவரைக் கேளுங்கள்' என்றார். வெறும் சுவைஞானாக இருக்கும் ஒருவருக்கு இந்த மாறுதல் முரணாகப்படுகிறது. பட்டிமன்ற மரபுகள் அறிந்து இலக்கிய ஈடுபாடும் கொண்டவர்கட்கு இந்த விவாதத்தில் எடுத்து வைக்கப்பட்ட செய்திகள் முக்கியம்.

இன்று நாம் எடுத்து வைக்கும் விவாதம் கூட மிக உயர்ந்த சிந்தனையாளர்களுக்குரியது. அதிலும் எதிர்கால வேர்களாகிய மாணவ, மாணவியர்களுக்குரியது.

ஆங்கிலம் இன்று உலக மொழி; நாம் ஒப்புக் கொள்கிறோம். காமன்வெல்த் நாடுகள் மேலும் ஒப்புக் கொள்கின்றன. இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, கனடா போன்ற பெரிய நாடுகளில் மட்டுமின்றி 'பார்படோஸ்' போன்ற 2½ இலட்சம் மக்களைக் கொண்ட— கருப்பர்களை(Blacks) மட்டுமே கொண்ட நாடுகளிலும் ஆங்கிலமே முழுமையான மொழி. அவர்கட்குத் தாய்மொழி, உலக மொழி எல்லாம் ஒன்றுதான்.

ஆனால் பிரான்சு நாடோ, சப்பான் நாடோ, சீன நாடோ, செர்மனியோ இந்த முடிவை ஒப்புக் கொள்கின்றனவா? இல்லை; இல்லவே இல்லை. பிரான்சு நாட்டில் பிரெஞ்சு மொழி மட்டும்தான் ஆட்சி மொழி. உயர் கல்வி, தொழில் நுட்பம், அலுவல் அனைத்திலும் பிரெஞ்சு, பிரெஞ்சு— பிரெஞ்சு.

உலக வல்லரசுகளில் ஒன்றாகவே திகழும் பிரான்சு நாட்டில் 'The neat and nice city'— என்று பலராலும்

பாராட்டப்படும் பாரிசு நகரில் ஆங்கிலம் பேசினால் ஏற்பவர் எவருமில்லை; விடை சொல்லவும் யாரும் விரும்பவுமில்லை.

ஆங்கிலம் தெரிந்துகொண்டவன் கூட அதைப் பயன்படுத்த விரும்பவில்லை 'Hilton International' என்ற 'ஐந்து உடு' (Five Star) தங்குகத்தில் கூட என்றும் பிரெஞ்சு மொழிதான். (என் பட்டறிவு இது)

ஆங்கிலத்தைப் பயன்படுத்தாததனால் தாங்கள் தாழ்ந்து விட்டதாகவோ, பின்தங்கி விட்டதாகவோ அவர்கள் கருதவில்லை.

அதுமட்டுமின்றி, விளம்பரப் பலகைகளில் என்ன நிலை? இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, கனடா, பார்படோசு நாடுகளில் ஆங்கிலம் மட்டுமே மொழி. பிரான்சு நாட்டில் நூற்றில் ஒரு பலகையில் பிரெஞ்சு மொழியோடு ஆங்கிலம் இடம் பெறுகிறது.

துபாய் நாட்டில் அரபு மொழியும் ஆங்கிலமும் இடம் பெறுகின்றன.

மகிமுந்தில் முன், பின் உள்ள எண் தகட்டில் (Number Plate) முதலில் அரபு மொழியில் எழுத்துகள்—எண்கள். பிறகு ஆங்கில எழுத்துகள்— உலக எண்கள். தெளிவான ஒழுங்கு உள்ளது.

ஆனால் நம் தமிழ் நாட்டில் மகிமுந்துகளில் ஆங்கில எழுத்துகள். உலக எண்கள் மட்டும். தமிழ் என்னாயிற்று? ஏன் மேலே தமிழ் எழுத்துகளைப் பயன்படுத்தக் கூடாது? எடுத்துக்காட்டு,

சென்னை – Madras மதுரை – Madurai இதை MDU என்று எழுதுகிறோம். நான் 'சென்ம MDU 6070' என்று எழுதியிருந்தேன். விரைவில் அப்படி எழுத ஆவன செய்ய எண்ணினோம். அதன்படி 5-1-1998 அன்று (ஆணை எண்: 11) இதற்கான ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டது. இன்று அரசுப் பேருந்துகளில் இவற்றைக் கண்டு மகிழலாம்.

ஆனால் வட மாநிலங்களில்— மத்தியப் பிரதேசம் போன்ற மாநிலங்களில் எழுத்தும் இந்தியில்— எண்ணும் இந்தியில்— எண்களையாவது உலக எண்களாகப் பயன்படுத்துவோம் எனும் எண்ணம் இல்லை.

இந்த விவாதம் என்னால் எடுத்து வைக்கப்படுகிறது. படிக்கும் நீங்கள் விவாதத்தில் இறங்குங்கள். நீங்களே தீர்ப்பும் வழங்குங்கள். தீர்ப்பும் தெளிவும் கிடைத்த பிறகு செயலில் இறங்குங்கள்.

அடுத்து விளம்பரப் பலகைகள்.

ஏற்கெனவே சில நாடுகளைக் குறிப்பிட்டேன். மலேசியாவில் ஆங்கிலம் பேசுவார்கள். கல்வியில் ஆங்கிலம் உண்டு. ஆங்கிலம் தெரியாதவர்களே இருக்க மாட்டார்கள். ஆனால் ஆங்கிலத்தை மட்டுமே பயன்படுத்துகிறார்களா? நூற்றுக்கணக்கான மகிழுந்துகள் ஓடும் சாலையில் 'மெதுவாக' என்பதனை 'slow' என்று எழுதவில்லை. 'Awas' என்று மலாய் மொழியில் எழுதுகிறார்கள். 'நில்' என்பதனை 'stop' என்று எழுதாமல் 'Berhanti' என்று மலாய் மொழியில் எழுதுகிறார்கள்.

Restoran - Restaurant

Telefon - Telephone

என்றவாறு பல சொற்கள்.

தமிழ் நாட்டில் என்ன நிலை?

பாரதிதாசன் பாட்டைத்தான் மேற்கோள் காட்ட வேண்டும்.

“வாணிகர், தம் முகவரியை

வரைகின்ற பலகையில் ஆங்கிலமா வேண்டும்?

‘மாணுயர்ந்த செந்தமிழால்

வரைக’ என அன்னவர்க்குச் சொல்ல வேண்டும்!

ஆணிவிற்போன் முதலாக அணிவிற்போன் ஈறாக

அனைவர் போக்கும்

நாணமற்ற தல்லாமல் நந்தமிழின் நலங்காக்கும்

செய்கை யாமோ?

உணவுதரு விடுதிதனைக் கிளப்பெனவேண் டும்போலும்!

உயர்ந்த பட்டுத்

துணிக்கடைக்குச் சில்குஷாப் எனும் பலகை தொங்குவதால்

சிறப்புப் போலும்!

மணக்கவரும் தென்றலிலே குளிரா இல்லை? தோப்பில்

நிழலா இல்லை.

தணிப்பரிதாம் துன்பமிது! தமிழகத்தின் தமிழ்த்தெருவில்

தமிழ்தா னில்லை.”

மும்பையில் 10 விளம்பரப் பலகைகளில் எட்டில் மராத்திய மொழி மட்டுமே இடம் பெறுகின்றது. இரண்டில் தான் மராட்டியத்துடன் ஆங்கிலமும் இடம் பெறும் நிலை. பேருந்துகளில் மராத்திய எண்கள் மட்டுமே.

கொல்கத்தாவில் ‘வங்கமொழி’ தவிர வேறுமொழி இடம் பெற்றால் தார் பூசி அழித்துள்ளார்கள். அல்லது சில இடங்களை நொறுக்கியும் உள்ளார்கள்.

தமிழ் நாட்டில்...?

‘மரக்கடை’யைக் கூடக் காணோம். ‘Timber Depot’ தான் நிற்கிறது. அதுவும் தமிழில் ‘டிம்பர் டிப்போ’வாக நிற்கிறது. கேவலமாக இல்லையா?

முதலில் தமிழில் 5 மடங்கு எழுத்திலும், ஆங்கிலத்தில் 3 மடங்கு எழுத்திலும் இடம் பெற வேண்டும் எனும் விதியிருந்தும் ஏன் இந்த நிலை? வேறுவகையான போலிக் காரணங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு திசை திருப்பக் கூடாது.

இது தொடர்பாக என் விவாதத்தை முன் வைக்கிறேன்.

“தொன்மைச் சிறப்புடைய நம் தமிழ்மொழி எத்தனையோ மேல் நாட்டவரைக் கவர்ந்திருக்கிறது. கால்டுவெல்லையும், போப்பையும், வீரமா முனிவரையும், சிலோபாக்கையும், தமிழ் மாணவர்களாகவே ஆக்கியிருக்கிறது. மேலும் ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாக நிலைத்து நின்று இன்றும் ஒளி வீசுகின்றது. நம் தமிழ் மக்கள் வெளிநாடுகளில் வணிகம் செய்து பெருமை பெற்று வருகின்றனர். உள்நாட்டிலோ வணிகம் நடைபெறாத இடமே இல்லை. பல ஆட்சிகள், மாறி மாறி வந்தாலும் தமிழ் அனைவரையும் தாண்டி வந்து நிற்கிறது.

அதிலும் தமிழகத்தில் தமிழ்ச்சங்கம் நிறுவி முன்பும் தமிழ் வளர்த்தோம். இப்போதும் வளர்த்து வருகிறோம்.

ஆனால் இன்று...

நாம் தமிழையே மறந்து விட்டோமோ எனும் ஐய நிலை! வணிகப் பெருமக்கள் தங்கள் கடைகளின் விளம்பரப் பலகைகளில் தமிழுக்கு உரிய இடம் அளிக்க

வில்லை. பிற மொழிகளும் கலப்பு நிலைகளும் தமிழ்ச் சிதைவுகளும் கடைக்குக் கடை காணப்படுகின்றன. தமிழ்நாட்டின் தமிழ்த் தெருக்களில் தமிழைத் தவிர மற்ற மொழிகள் எல்லாம் இருக்கின்றன.

படிக்காத பாமரர்கள் 40 விழுக்காட்டினராக இருக்கும் தமிழகத்தில் படித்தவர்களிலும் ஆங்கிலம் தெரிந்தவர்கள் 20 விழுக்காட்டினராக மட்டுமே இருக்கும் தமிழகத்தில் ஏன் இந்த ஆங்கில மோகம்?

நாம் தமிழர்கள்— நம் கடைக்கு வருபவர்கள் எல்லாம் தமிழ் மக்கள்— ஆனால் நாம் விளம்பரப் பலகைகளைத் தமிழில் எழுதிக்கொள்ளக் கூசுகிறோம்.

வணிகப் பெருமக்கள் தங்கள் கடைகளில் உள்ள விளம்பரப் பலகைகளில் முதலில் தமிழுக்கு— நல்ல தமிழுக்கு இடம் அளிக்க வேண்டும். தமிழ் என்றதும் 'பானு பிரஸ்' என்றும் 'சீனு டெய்லர்ஸ்' என்றும் 'முருகன் ஹோட்டல்' என்றும் 'திருவன் டி பார்' என்றும், 'சங்கு சலூன்' என்றும் எழுதி விடக் கூடாது. 'பானு அச்சகம்' என்றும் 'சீனு தையலகம்' என்றும் 'முருகன் உணவகம்' என்றும் 'திருவன் தேநீர்க்கடை' என்றும் 'சங்கு முடி திருத்தகம்' என்றும் எழுத வேண்டும். இது தொடர்பாக ஓர் அரசு ஆணையும் உள்ளது. (எண். 1541 நாள் 29-7-1982 கடைகள் மற்றும் வணிக நிறுவனங்கள் விதி 15-க்கான திருத்தம்)

“விளம்பரப் பலகைகள் அனைத்தும் தமிழில் இருக்க வேண்டும். பிற மொழி தேவைப்பட்டால் ஆங்கிலம் இரண்டாம் இடத்திலும் பிறரது தாய்மொழி மூன்றாம் இடத்திலும் இருக்க வேண்டும். தமிழ்; ஆங்கிலம்; பிறர்

தாய்மொழி எழுத்துகள் 5 : 3 : 2 என்ற விகிதத்தில் இருக்க வேண்டும்.”

எனவே, 'Paper Stores' என்று கொட்டை எழுத்தில் எழுதிவிட்டு எங்கோ ஒரு மூலையில் 'பேப்பர் ஸ்டோர்ஸ்' என்று தமிழில் சிறு எழுத்தில் எழுதிவைப்பது தவறாகும். சட்டத்தையும் தமிழையும் ஒரே நேரத்தில் கொலை செய்கின்ற போக்கைக் கைவிட வேண்டும்.

பெயர்ப்பலகைகள் தமிழில் இருக்கவேண்டும் என்றால் Food Products என்று ஆங்கிலத்திலும் 'புட் புராடக்ட்' என்று அப்படியே ஒலிபெயர்ப்பு வடிவத்திலும் எழுதுவது என்று யாரும் முடிவு கட்டிவிடக்கூடாது. 'கலைமணி பிரிண்டர்ஸ்' என்று எழுதிவிட்டுத் தமிழில் எழுதிவிட்டோம் என்று கூறக்கூடாது. தேவையான நல்ல தமிழ்ச்சொற்களைக் கையாளவேண்டும்; ஏற்கெனவே வழக்கத்தில் பல நல்ல சொற்கள் வந்துவிட்டன. அவற்றைக் கையாள வேண்டும். அச்சகம், பதிப்பகம், உணவகம், தையலகம், முடிதிருத்தகம், மருந்தகம், மருந்துக்கடை, மிதிவண்டி நிலையம் என்பவையெல்லாம் புதியவையும் அல்ல, புரியாதவையும் அல்ல. மேலும் சொற்களை அப்படியே ஒலிபெயர்ப்பதை யாரும் ஏற்க முடியாது. மொழிபெயர்த்தே ஆகவேண்டும். 'College' என்பதைக் 'கல்லூரி' யாக்கிவிட்டோம். அப்புறமும் 'காலேஜ்' ஏன்? ஒரு சொல்லை மொழிபெயர்க்கும் போது தொடக்கத்தில் புரியாதது போன்ற ஒரு தோற்றம் இருக்கும். அதுவே புழக்கத்திற்கு வந்தபின் எளிமையாகிவிடும்.

'கடிசொல் இல்லை காலத்துப் படினே' எனும் இலக்கண விதியைப் பார்க்கவும்.

ஏற்கெனவே உள்ள நல்ல சொற்களையும் பயன்படுத்த வேண்டும். கலங்கரை விளக்கம் தெரிந்த பிறகு தான் நமக்கு 'Light house' அறிமுகம். அதை 'லைட் ஹவுஸ்' என்பானேன்? இப்போது மொழிபெயர்க்கச் சொன்னால் நாம் 'விளக்கு வீடு' என்றல்லவா சொல்வோம்? ஆனால் பண்டைத் தமிழர்கள் அழகிய தமிழில் ஆக்கிக் கொடுத்திருக்கிறார்களே?

சில சொற்கள் முதலில் ஒரு வடிவம் பெறும். காலம் செல்லச் செல்ல இன்னும் சிறந்த வடிவத்தைப் பெறும். Solid, Liquid என்பவற்றைத் திட வஸ்து, திரவ வஸ்து என்று முதலில் சொன்னோம். பின்னர், திடப்பொருள், திரவப்பொருள் என்றோம். இப்போது திண்மம், நீர்மம் என்றால் அறிவியல் அறிந்த அனைவர்க்கும் தெரியுமளவுக்குச் சொல்லாட்சிகள் வழக்காற்றுக்கு வந்துள்ளன.

'University' கூட முதலில் 'சர்வகலா சாலை'யாகத்தானே இருந்தது. இப்போது 'பல்கலைக்கழகம்' தெரியாதவர்கள் யாரும் உண்டோ?

'Speaker' என்பதைச் 'சபாநாயகர்' என்று பயன்படுத்துகிறோம். சட்டப்பேரவைத் தலைவர் என்றும் நம்மில் பலர் பயன்படுத்துகிறோம். 'தினமணி' இதழ் கூடப் 'பேரவைத்தலைவர்' என்றுதானே பயன்படுத்தும்? அப்படியிருக்கும்போது பெயர்ப்பலகைகளில் தமிழ் இடம் பெறச்செய்யும் முயற்சியைக் கிண்டல் செய்வதுபோன்ற செய்தி ஏன் அதே இதழில் வருகின்றது?

'அணு' நமக்கு முன்னரே தெரியும். 'Atom' பின்னால் வருகின்றது. 'ஆட்டம்' என்றே போடலாமா? தகுமா? அணுவைத்தானே பயன்படுத்துவோம்!

'John' யோவான் என்றும், 'Joseph' சூசை, சூசை யப்பர் என்றும் பயன்படுத்தும் கிறித்துவ சமயத்தாரைக் கவனியுங்கள். 'Joseph Raj' தானே வளனரசு ஆகியிருக்கிறார்? 'மிளகாய்' நம் நாட்டுப் பொருளன்று. மிளகுதான் நம்முடையது. ஆனால் சிலி நாட்டிலிருந்து வந்த மிளகாய் ஆங்கிலத்தில் 'சில்லி' யானாலும் தமிழில் மிளகு போன்ற காரத்தன்மை இருந்ததைக் கொண்டு மிளகாய் ஆகவில்லையா?

அதே நேரத்தில் விளம்பரப் பலகைகளில் மிகவும் கடுமையான சொல்லாட்சி இருக்கவேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்துவதில்லை. 'Coffee' குளம்பியாகும். புதுச்சேரி, தில்லையில் இந்தப் பெயர்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. அது ஒரு நிலை. ஆனால் 'காபி பார்' என்று போடுவதைக் 'காப்பிக்கடை,' 'காப்பி நிலையம்' என்று போடலாமல்லவா? அதற்கும் தயக்கம் ஏன்? இதில் என்ன குழப்பம்?

Travel, Journey, Excursion, Tour என்றெல்லாம் ஒரு துறைச் சொற்கள் உள்ளன.

பாரதி 'Excursion' என்பதை 'யாத்திரை' என்று எழுதியிருப்பதை உரைநடை நூலில் பாருங்கள். திரு.வி.க.வோ 'எனது இலங்கைச் செலவு' என்கிறார். செலவு கூட வேறு துறைக்குப் போகட்டும். பயணம், சுற்றுலா என்ற சொற்கள் நமக்கு அறிமுகம் தானே! பின் 'Murugan Travels' என்பதை 'முருகன் டிராவல்ஸ்' என்று எழுதாமல் 'முருகன் பயண ஏற்பாட்டாளர்' என்று எழுதுவதில் என்ன தவறு?

முதல்கட்டத்தில் பிரிண்டர்ஸ், பப்ளிஷர்ஸ், ஹோட்டல், டெய்லர்ஸ், சலூன், ஹோர் டிரஸ்ஸர்ஸ்,

மெடிக்கல்ஸ் என்பவற்றையாவது மாற்றி நல்ல தமிழில் எழுதச் சொன்னால் இதில் என்ன குழப்பம்?

உணவகம், மிதிவண்டி நிலையம் முதலியவை நன்கு அறிமுகமானவை. எனவே நன்கு தெரிந்த சொற்களை உடனடியாகப் பயன்படுத்த வேண்டும்.

சிங்கப்பூரில் இருப்பவன் 'அணிமணிப் பொற்சாலை' என்று எழுதி வைக்கும் போது தமிழ் நாட்டுத் தமிழர்கள் 'ஐுவல்லரி மார்ட்' என்று எழுதுவது எதைக் காட்டுகிறது?

ஆங்கிலம் மிகக் கடுமையாகப் பேணப்படும்— பேசப்படும் மலேசியாவில் ஒரு தெருவும் 'Road' ஆக இல்லை. அவர்கள் மொழியில் 'Jalan' ஆக உள்ளது. வட இந்தியாவில் 'Road' இல்லை. 'Marg' உள்ளது. தமிழ்நாட்டில் மட்டும் தெரு, வீதி, சாலை, ஒழுங்கை, முடுக்கம், மறுகு என்றெல்லாம் இருக்கும்போது ரோடு, ரோட், ரஸ்தா ஏன்?

வெவ்வேறு இடத்தில் வெவ்வேறு சொல் எழுதினாலும் தவறாகாது. 'Motor' என்பதைப் பாவாணர் 'இயங்கி' என்றார். கீ. இராமலிங்கனார் 'உந்து' என்றார். ஆனால் பாவாணரது மாணவர்களாகிய நாங்களே பெருவழக்காகி விட்ட 'உந்து' எனும் சொல்லைத் தானே பயன்படுத்துகிறோம். அதுபோல் 'Medicals' மருந்தகமாக, மருந்துக் கடையாக, மருந்து விற்பனையகமாக ஏதாவதொரு பெயரில் அமையட்டும். நல்லதமிழ் வழங்கட்டும். இலண்டனில் நான் பார்த்த 'Colour' நியூயார்க்கில் 'Color' ஆகி நிற்பதைக் கவனியுங்கள்.

1921இல் மறைந்துபோன பாரதியின் அந்தக்காலத்து நடை இது :

‘எனவே, இவ்வருஷத்து மஹா ஸபையில் தமிழ் மக்கள் பெருந்திரளாக எய்திநின்று, ஸபையின் விவகாரங்கள் பெரும்பாலும் தமிழிலேயே நடக்கும்படியாகவும், தீர்மானங்கள் பின்பு தேச ஒழுக்கத்தில் காரியப்படும் வண்ணமாகவும் வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யக்கடவர். எதற்கும் பிரதிநிதிகள் நல்ல பெருங்கூட்டமாக வந்தால் தான் நல்ல பயன் ஏற்படும். ஜெர்மன் பாஷையில் “கூட்டம்” என்பதற்கும் “உத்ஸாஹம்” என்பதற்கும் ஒரே பதம் வழங்கப்படுகிறது. பெருங்கூட்டம் சேர்ந்தால், அங்கு உத்ஸாஹம் இயல்பாகவே பெருகும் என்பது குறிப்பு.

பொது ஜன உத்ஸாஹமே ஸகலகார்யங்களுக்கும் உறுதியான பலமாகும். எனவே, நமது தேச முன்னேற்றத்தின் பரம ஸாதனங்களில் ஒன்றாகிய இந்த ஆசாரத்திருத்த மஹா சபையின் விஷயத்தில் நம்மவர், ஆண் பெண் அனைவரும், தம்மால் இயன்ற வகைகளிலெல்லாம் உதவி புரிந்து மிகவும் அதிகமான உத்ஸாஹம் காட்டுவார்கள் என்று நம்புகிறேன்.’

இப்போது பாரதி இருந்தால் இதே நடையில் எழுதுவாரா? பல நல்ல தமிழ்ச் சொற்களைக் கையாள்வாரா?

இன்று எவ்வளவோ எளிய தமிழ் நடை, அனைவர்க்கும் விளங்கும் பொதுமேடைப் பேச்சு ஆகியவை வந்து விடவில்லையா?

5 விழுக்காடு தமிழர்கள் மட்டுமே உள்ள சிங்கப்பூரில்— சிராங்கூன் சாலையில் உள்ள நகைக்கடைக்காரர் ‘அணிமணிப் பொற்சாலை’ என்றல்லவா எழுதி

வைத்துள்ளார்? சீனம், மலாய், ஆங்கிலச்சொற்கள் அதன் பின்னால் அல்லவா அணி வகுத்து நிற்கின்றன?

நாங்கள் என்ன சொல்கிறோம்? சிங்கப்பூர்த் தமிழர் போல இல்லாவிட்டாலும் 'ஜுவல்லர்ஸ்' என்று போடாமல் 'நகைக்கடை,' 'நகைமாளிகை' என்றாவது போடலாமல்லவா?

மலேசியா ஈப்போவில் 8000 அடி உயரமுள்ள 'கேமிரான்' எனுமிடத்தில் ஒருவர் 'செந்தோசா உணவகம்' என்று எழுதியிருக்கிறாரே!

அவருக்கிருக்கும் உணர்ச்சி நமக்கு வரவில்லையே என்று கவலைப்படுவதை விட்டு விட்டு காலைப் பிடித்துக் கீழே இழுக்கும் முயற்சி ஏன்?

நாகரிகம் என்ற பெயரில் தமிழைப் பலிகொடுக்க மாட்டார்கள் என்று நம்புகிறோம்.

தமிழ்ப் பற்றாளர்கள்— தமிழுக்காகப் போராட்டம் நடத்துகிற மேடையில் முழங்குகிறவர்கள் கூடத் தங்களை அறியாமலேயே ஆங்கிலத்துக்கு அடிமையாகியுள்ளார்கள். எடுத்துச் சொன்னதும் அவர்கள் மனமுவந்து ஏற்று உரிய மாற்றங்களைச் செய்வார்கள் என்று நம்புகிறோம்.

விரைவில்— வெகு விரைவில் மாற்றி எழுதுங்கள். எடுத்துச் சொல்பவர்களும் எழுதப் போகிறவர்களும் இடையில் (கடையில்) பொருள் வாங்குபவர்களும் தமிழர்களே! நமக்குள் ஏன் போராட்டம்?

உங்களுக்கு எந்த ஐயப்பாடு எழுந்தாலும் எங்கள் முகவரிக்குத் தெரிவியுங்கள். 50 காசு அஞ்ச

லட்டையில் எழுதிப் போடுங்கள். ஓடி வந்து உதவி செய்கிறோம்.

வணிகப் பெருமக்களே! ஒத்துழையுங்கள். நீங்கள் உண்மைத் தமிழர்கள் என்பதை மெய்ப்பியுங்கள். ஏற்கெனவே உரிமம் (Licence) வாங்கும்போது இப்படி வாங்கிவிட்டோம் என்றெல்லாம் போலிக் காரணம் காட்டாதீர்கள்! உங்கள் உரிமத்திலும் மாற்றிக் கொடுக்கச் சட்டம் இடம் தருகிறது. இது என் விவாதம். நீங்களும் வாதிடுங்கள். தெளிவு பெறுங்கள்.

பாவேந்தர் இப்படிச் கேட்பார்.

“ஏன்? ஒரு கூட்டம், கோவிலில் பிறமொழிக் கூச்சலைத் தடுக்க ஏன் முயலலாகாது? ஒரு குழுவினர் தெருத்தோறும் சென்று பிறமொழி விளம்பரப் பலகையை மாற்றியமைக்கச் சொல்லி ஏன் வற்புறுத்தலாகாது? மற்றும் பலவகையிலும் கிளர்ச்சி செய்யின், தமிழ் விடுபடும், தமிழ்நாடு விடுபடும், எவ்வினையினும் இஃதன்றோ இந்நாள் இன்றியமையாத நல்வினை.”

நீங்கள் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?

உலகம் இருக்கின்றது

‘உண்டால் அம்ம இவ்வுலகம்’ என்று ஒரு புற நானூற்றுப் பாடல் தொடங்குகிறது. இந்த உலகம் இன்னும் நிலைத்திருப்பதற்குக் காரணம் கண்டுபிடிக்கிறது இந்தப் பாடல்.

‘தனக்கென முயலா நோன்றாள்
பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மையானே’

என்பது அந்தக் காரணமாக அமைகின்றது. தன்னல உணர்வைத் துறந்துவிட்டுப் பொதுநல உணர்வேந்திப் பிறர்க்காக உழைப்பவரும், பிறர்க்காக வாழுபவருமாகச் சில பேராவது இருப்பதால்தான் இந்த உலகம் இன்றும் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

பொதுச் சொத்துகளை எடுத்துத் தாறுமாறாக வழங்கி விட்டுத் தான் வள்ளலாகப் பெயர் தட்டிக்கொண்டு போகின்றவர்கள் பெருத்துப் போய்விட்ட இக்காலத்தில் தன் உழைப்பால் ஈட்டிய பொருளைப் பொதுமக்கள் நலனுக்காகவும், கல்வி மேம்பாட்டுக்காகவும் செலவிடுபவர்களை எப்படிப் பாராட்டுவதென்றே தெரியவில்லை!

‘ஈகை’ என்பது மிகச் சிறந்த பண்பாகும். அதன் சிறப்பை வள்ளுவம் அருமையாக எடுத்துரைக்கிறது. ‘ஈத்துவக்கும் இன்பம்’ என்று இன்பத்தில் ஒரு புது வகையையே படைத்துக் காட்டுகிறது.

ஆனால் இதில் ஒரு சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வு அடங்கியிருப்பதைப் பிற்காலத்திய பொதுவுடைமை, சமவுடைமைத் தத்துவங்கள் சுட்டிக்காட்டி விட்டன.

ஆம்! ஈவார் ஒருவர் இருந்தால் ஏற்பார் சிலர் இருக்க வேண்டுமன்றோ!

பொருள் வைத்து இருப்பவர்கள் இல்லாதவர்கட்குக் கொடுப்பது மிகப் பெரிய பண்பு என்பதை யாரும் மறுக்கவில்லை.

“ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது
ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு”

என்று ஈகையின் சிறப்பை நன்றாகவே உணர்ந்திருக்கிறேன்.

ஆனால் ஏற்பார் பலராக இருக்கும் ஒரு நாடு நல்ல சமத்துவ சமுதாயத்தைக் கொண்டதாக இருக்க முடியாது என்பதையும் நாம் மறந்து விடக்கூடாது.

இந்த உணர்வு இருந்ததால்தான் கம்பன் கூட ‘கொள்வார் இலாமையின் கொடுப்பாரும் இல்லை மாதோ’ என்று ஓர் உச்ச நிலையைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறான். அவன் கண்ட ‘அயோத்தி’யில் கொள்வார் எவரும் இல்லாததால் கொடுப்பார் எவரும் இல்லாமல் போய்விட்டனர்.

இது இன்றும் கற்பனையாகவும் கனவாகவுமே போய் விட்டது. இன்றோ கையேந்தி நிற்பவர்கள், பிறரை எதிர்பார்த்து ஏங்கிக் கிடப்பவர்கள் ஏராளமாகி விட்டனர்.

ஆனால் தன் உடைமைகளை வாரி வழங்கும் வள்ளல் களைத் தான் காணோம்! அவர்களைத் தேடிப் பிடிக்க வேண்டியுள்ளது.

கலப்புப் பொருளாதாரத்தைக் கோட்பாடாகக் கொண்டிருக்கும் இந்தியாவில் அரசு நிறுவனங்கள் பல உள்ளன. அவற்றுக்குச் சமமாகத் தனியார் கல்வி நிறுவனங்கள் உள்ளன. இந்தத் தனியார் கல்வி நிறுவனங்கள் நல்ல உள்ளமும் ஈகைக் குணமும் பலரும் வளர வேண்டும் என்ற பெருந்தன்மையும் கொண்டவர்களால் உருவாக்கப்பட்டவை.

இன்று நடைமுறையில் பார்த்தால் அரசு நிறுவனங்கள் பல அவலக் காட்சிகளைத் தாங்கி நிற்கின்றன. காரையில்லாத குட்டிச் சுவர்கள், விசிப் பலகையே இல்லாத மரத்தடி, மண்தரைகள், பெண்கள் ஒதுங்கக் கூட இடம் தராத திறந்தவெளிக் கழிப்பிடங்கள் என்று எத்தனையோ அவலங்கள்...

ஆனால் தனியார் கல்வி நிறுவனங்கள் இந்த நிலையில் இல்லை. ஆங்காங்கு சில குறைகள் இருந்தாலும் தனியார் துறை (Private Sector) தான் ஓரளவு மேலோங்கி நிற்கிறது எனலாம். இதற்குக் காரணம் இவற்றை நிறுவியவர்களின் அடித்தள உணர்வும் ஆர்வமும் தான்.

அந்த வகையில் சுட்டிச் சொல்ல வேண்டுமானால் சிதம்பரத்துக்கு அண்ணாமலை அரசர், காரைக்குடிக்கு அழகப்பர், சென்னைக்குப் பச்சையப்பன், மதுரைக்கு தியாகராசர், உத்தமபாளையத்துக்கு ஹாஜி கருத்த ராவுத்தர் என்று அடுக்கிக் கொண்டு போகலாம்.

அந்தப் பெருமக்கள் தங்கள் உடைமைகளைக் கல்விப் பணிக்காக வாரி வழங்கி ஒரு நிறுவனத்தைக் கண்டதால்

இன்று பல்லாயிரக்கணக்கான கல்விமான்களைக் காண முடிகிறது. அந்த வள்ளல்களின் உள்ளங்கள் கல்வி நெறியைக் கருத்தில் கொண்டு செயற்பட்ட திறத்தை வரலாறு என்றும் நினைந்து போற்றும்.

இப்படியெல்லாம் அருள் உள்ளம் கொண்டோர் கண்ட நிறுவனங்கள் கூடக் காலப்போக்கில் நன்கு இயங்க முடியாத தடைகளும் சூழ்நிலைகளும் தோன்றியுள்ளன. ஒரு பட்டவகுப்புத் தொடங்க வேண்டுமென்றால் அதற்குரிய வகுப்பறை, நூலக வசதி, ஆய்வுக்கூட வசதி ஆகிய மூன்றும் சரியாக இருக்கின்றனவா என்று பல்கலைக்கழக ஆய்வுக்குழு பார்த்து இசைவு வழங்க வேண்டும். ஓராண்டுக்குள் இந்த வசதிகளை முழுமையாக அளிக்காத கல்லூரிக்கு இரண்டாவது ஆண்டு அனுமதியை விலக்கிக் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் பல்கலைக்கழகம் இதைச் செய்வதில்லை. ஓர் இலட்சம் உருபாய் அல்லது 2 இலட்சம் உருபாய் என்று திரட்டி 'வைப்பு நிதி'யில் கட்டினால்தான் பட்டவகுப்பு அனுமதியே கிடைக்கிறது. பிற வசதிகள் அரைகுறையாக இருந்தாலும் கண்டு கொள்வதில்லை. இரண்டாவது ஆண்டு பல்கலைக்கழகம் எட்டிப் பார்ப்பதில்லை.

தனியார் நிறுவனமோ பெருந்தொகையைத் திரட்டி 'வைப்பு நிதி'யில் கட்டிவிட்டு அறை மற்றும் ஆய்வுக்கூட வசதி செய்யப் பணமில்லாமல் ஏனோதானோ என்று நடத்த வேண்டிய நிலை வந்துவிடுகிறது. சில நிறுவனங்கள் அதையும் தாண்டி மாணவர் சேர்க்கையிலும், ஆசிரியர் அமர்த்தத்திலும் பணம் சுரண்டும் வேலையில் இறங்கி விடுகின்றன.

ஒரு காலத்தில் ஆசிரியர்கள் சம்பளத்திற்காகவும், கல்லூரியைப் பேணுவதற்காகவும் 'வைப்புத் தொகை' தேவைப்பட்டது. இன்று நேரடிச் சம்பளம் வந்துவிட்ட பிறகு என்ன தேவை?

எனவே பல்கலைக்கழகம் முதலில் தேவையற்ற பொறுப்புத் தொகை (Endowment) விதியைத் தளர்த்தி, வசதிகளை வற்புறுத்திக் கண்டிப்பாக நடந்து கொள்ள வேண்டும். தனியார் கல்வி நிறுவனங்கள் மாணவர்கள், ஆசிரியர்கட்கான அடிப்படை வசதிகளைச் செய்து கொடுத்துவிட்டுச் செம்மையான கல்வியை வழங்க வேண்டும்.

பல்கலைக்கழகமும் அரசும் இணைந்து சிந்தித்தால் கல்வி நிறுவனங்களை எந்தச் சீர்குலைவுக்கும் இலக்கா காமல் காக்க முடியும். அதைச் செய்யாமல் நிறுவனங்கள் மேல் மட்டும் குறை சொல்வதில் எந்தப் பயனும் இல்லை. இன்று கட்டடங்கள் கட்டவும், பிற வசதிகளைச் செய்யவும் எத்தனை இலட்சம் ரூபாய் தேவை என்பது எல்லோர்க்கும் தெரியும். வள்ளல் பெருமக்கள் நிறுவித் தந்த நிறுவனங்கள் மேலும் பொலிவு பெறவும் செம்மையாக நடக்கவும் அரசும் பல்கலைக்கழகமும் தேவையற்ற கட்டுப்பாடுகளைக் கைவிட்டு ஆக்கப்பூர்வமான அடிப்படைக் கட்டுப்பாடுகளை விதித்துச் செயற்பட வேண்டும். அதை விட்டுவிட்டுக் 'கண்ணாமூச்சி' விளையாடக் கூடாது.

உரிமைகளைக் கொடுத்து விட்டு ஆசிரியர்களிடமும் மாணவர்களிடமும் கடமைகளை வற்புறுத்துங்கள். வெகு விரைவிலேயே நம் கல்வி வள்ளல்கள் கண்ட கனவு நிறைவேறுகிறதா இல்லையா என்று பாருங்கள்.

ஹாஜி கருத்த ராவுத்தர் போன்றவர்கள் விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு இந்தியாவை அயலார் ஆட்சி யிலிருந்து விடுவிக்க முனைந்தனர். அதன்மூலம் சமூக, பொருளாதார விடுதலையும் வேண்டினர். குறிப்பாக, இந்திய மக்கள் அனைவரும் அறியாமையிலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்று கருதினர்.

போராட்ட வாழ்வு ஒரு புறம் என்றாலும் ஆக்கப்பணியும் அடுத்தடுத்தே தொடர வேண்டும் என்று கருதினர். அதன் விளைவுதான் உத்தமபாளையம் கல்வி நிறுவனங்கள். கம்பம், உத்தமபாளையம், தேனி, சின்னமனூர் ஆகிய செல்வவளமிக்க வட்டாரங்களில் கல்வி விளக்கை ஏந்திப் பிடித்து நிற்கும் கருத்த ராவுத்தரின் கல்வி நிறுவனங்களாக விளங்குகின்றன.

இன்று நிமிர்ந்து நிற்கும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், அழகப்பர் பல்கலைக் கழகம், தியாகராசர் கலை, பொறியியல் நிறுவனங்கள், அறிஞர் அண்ணா பயிற்ற பச்சையப்பன் கல்லூரி போன்றவற்றின் பெருமிதமான கல்விப் பணிகளை யாரும் மறுக்க முடியாது. அதே நேரத்தில் அளவுக்கதிகமான பொறியியற் கல்லூரிகளை அவரவரும் தொடங்கிவிட்டு 200 இடங்களில் 7 பேர் மட்டுமே சேர்ந்திருக்கும் அவல நிலையையும் பார்க்கிறோம். இன்று, நான் முன்னே குறிப்பிட்ட வள்ளல்களைப் பார்க்க முடியவில்லை; ஆனால் வணிகர்களைப் பார்க்க முடிகின்றது. இவற்றுக்கிடையிலும் நேர்மை உணர்வுடன் கல்வி நிறுவனங்களை நடத்துகிறவர்களையும் நம்மால் அறிய முடிகின்றது.

(உத்தம பாளையம் கல்லூரி மலருக்காக எழுதப்பட்டது)

தமிழர் வீழ்ச்சியும் எழுச்சியும்

(உலகத் தமிழர் மாநாடு, மலேசியா— 1994)

காலம் மாறிக்கொண்டே வரும்போது மாந்தர் புனையும் கோலமும் மாறிக்கொண்டே வருகிறது என்பதையும், உலக வளர்ச்சிக்கேற்ப நாமும் சில மாறுதல்களை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதையும் முழுமையாக ஒப்புக் கொள்கிறேன். மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோயில் ஒதுவார் ஒருவர் நீண்டகாலம் வீட்டிலிருந்து நடந்தே போய்க்கொண்டிருந்தார். அண்மையில் பார்த்தால் சிறு மிதியுந்து (Moped Two Wheeler) ஒன்றில் சிப்பாய்ப் பறக்கிறார். உடலில் சட்டை இல்லை. எப்போதும் போல் ஒரு காவித்துண்டுதான் போர்த்தியிருக்கிறார். ஏன்? அவர் தலையில் உள்ள குடுமிகூட அப்படியே இருக்கிறது. ஆள் மாறவில்லை; ஆனால் அவர் ஓர் அறிவியல் கருவியைப் பயன்படுத்தத் தவறவில்லை. இதை வரவேற்கிறேன்.

இன்று நாமும் படுக்கையறையில், அலுவலக அறையில், சமையல் அறையில் அறிவியல் தந்த அத்தனையும்

வாங்கிப் பயன்படுத்தி வாழ்க்கையை எளிமையாக்கிக் கொள்கிறோம். கல்விகூட இன்று விரிவடைந்திருக்கிறது. கல்லூரிக்கே போகாமல் வீட்டிலிருந்து கொண்டும், தம் அலுவலைச் செய்துகொண்டும் புதிய புதிய பட்டங்களைப் பெறமுடியும். இன்னார்க்குக் கல்வி, இன்னார்க்குக் கல்வியில்லை எனும் ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முந்தைய வருணாசிரமக் கொடுமை நீங்கி இன்று எல்லார்க்கும் எல்லாவகையிலும், சாதி சமய வேறுபாடின்றிக் கல்வி தரப்படுகிறது. இது முன்னேற்றம்தானே! எல்லோரும் வேலை வாய்ப்புப் பெற்று மேலே வந்திருக்கிறார்கள். ஒருவரிடம் கைகட்டி நின்றுதான் வேலை செய்ய வேண்டுமென்ற தேவைகூடக் கிடையாது. தாமே 'சொந்தத்தொழில்' ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுத்துச் செயற்படுத்தும் வாய்ப்பு வந்துவிட்டது. இதுபோன்ற ஏந்துகளும் (வசதி) வாய்ப்புகளும் ஏராளமாக உள்ளன என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. ஆனால் இது தனிமனித முன்னேற்றம். தமிழர்களின் ஒட்டுமொத்த முன்னேற்றமாக இது இல்லை. தனிமரம் தோப்பாவதில்லை. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகச் சில தமிழர்கள் முன்னேறியிருப்பதைக் கொண்டே தமிழினம் முன்னேறிவிட்டதாக நம்பும் நிலையில் நாம் இல்லை. மாறாகப் பல கோணங்களில் தமிழினம் தளர்ந்துவிட்டதாகவே கருதுகிறேன்.

ஒரு காலத்தில் காவிரிப்பூம்பட்டினம் ஒரு துறைமுகம். அங்கேதான் எத்தனை வகையான இறக்குமதிப் பொருள்கள் :

நீரின்வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்
காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும்
வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்

குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்
 தென்கடல் முத்தும் குணகடல் துகிரும்
 கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்
 ஈழத்து உணவும் காழகத்து ஆக்கமும்

புகார் நகரில் வந்து இறங்கின. பரி, மிளகு, மணி, பொன், சந்தனம், அகில், முத்து, பவளம் என்றெல்லாம் எத்தனை வகையான இறக்குமதிப் பொருள்கள்! இதே அளவு இங்கிருந்து ஏற்றுமதியானவை எத்தனை எத்தனை! உலகளாவிய வணிகத் தொடர்பு காரணமாக வெளி நாட்டுக்காரர்களின் வருகை! அவர்கள் தங்கியிருக்கும் குடியிருப்புப் பகுதிகள்!

“மொழிபல பெருகிய பழிதீர் தேளத்துப்
 புலம்பெயர் மாக்கள் கலந்தினி துறையும்
 முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம்”

என்று சொல்லத்தக்க அளவில் பிறமொழியாளர்களின் வருகையும், கலந்த வாழ்வும் இருந்தன. ஆனால் தமிழுக்கு அதனால் எந்தப் பாதிப்பும் இல்லை. தமிழர்கள் விருந்தோம்பினார்களே தவிர விழுந்து கிடக்கவில்லை.

இன்று சென்னை, தூத்துக்குடித் துறைமுகங்களில் பெரிய அளவில் “இறக்குமதி ஏற்றுமதி” நடக்கிறது. பல பொருள்கள், பல நிலைகள். ஆனால் அவை அனைத்தும் தில்லி நடுவணரசின் பிடியில் நடக்கின்றன. இந்தத் துறைமுகங்களின் உழைப்பாளிகளாகத் தமிழர்கள் இருக்கிறார்கள். மேற்பார்வைக்கும் மேலாண்மைக்கும் ஒரிசாவை, ம.பி.யைச் சேர்ந்த இ.ஆ.ப. அலுவலர்கள் அமைந்தால் நாம் ஒன்றும் மறுக்க முடியாதே!

இப்படிச் சொல்வதால் இது ஒருமைப்பாட்டுக்கு எதிரான குரலன்று. என் நோக்கம் அதுவன்று. தமிழன்

நிலை குறித்து இரண்டாயிரம் ஆண்டு வரலாற்றை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் ஒரு தமிழ்க்குடிமகனின் ஆதங்கம்.

இன்று பூம்புகார்த் துறைமுகம் ஒரு காட்சிப் பொருளாகக் கிடக்கிறது. பூம்புகார்க் கலைக்கூடம் உருவாக்கப்பட்டுச் சிலப்பதிகார வரிகளை உணர்த்திக் கொண்டிருக்கிறது, என்றாலும் மேல் நாடுகளைப்போலச் சிறப்பாகப் பேணப்படவில்லை எனும் வருத்தமும் உள்ளது. இந்தக் கோணத்தில் பார்த்தால் தமிழன் வளர்ந்திருக்கிறானா? தளர்ந்திருக்கிறானா? என்று சிந்திக்க வேண்டும்.

அந்த நாளில் கடற்படைதான் தமிழகத்தின் பெரிய செல்வமாக இருந்தது. கடல்வழி வாணிகமும் சிறப்பாக நடைபெற்றது.

“முந்நீர் வழக்கம் மகடூஉவோ டில்லை” எனும் தொடர் கடல்வழி வணிகம் மேற்கொள்ளும் போது மகளிரை அழைத்துச் செல்லக்கூடாது என்ற கருத்தை முன் வைக்கிறது.

“வளி தொழில் ஆண்ட உரவோன்” எனும் வரியையும் பார்க்கிறோம்.

இராசேந்திர சோழன் இந்தோனேசியக் கடற்கொள்ளைக்காரர்களை அடக்கத்தான் படையெடுத்தான். மலேசியாவின் கிட்டா மாநிலத்தின் (Kedah State) அலோர்ஸ்டார் பகுதியில் இருக்கும் நினைவுச் சின்னம் இராசேந்திர சோழனின் வரலாற்று வருகையை நினைவூட்டுவதுதான்.

“அருந்தமிழ் ஆற்றல் காண்குதும்” என்று கூறி வடபுலம் நோக்கிப் புறப்பட்ட சேரன் செங்குட்டுவனின் வீரமிக்க வரலாற்றை அறிவோம்.

இன்று படைக்கும் தமிழகத்துக்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை. கடல்வழியில் நமது கடலோரத்திலேயே இராமேசுவரம் மீனவர்களில் இதுவரை 93 பேர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டுள்ளனர். படை எடுக்கும் உரிமை கிடக்கட்டும், மீன்பிடிக்கும் உரிமையாவது உள்ளதா? பக்கத்து நாடு நம்மைக் கேலி செய்யவும், உயிரை வாங்கவும் அதை நடுவணரசு வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்கவுமான கேவலமான நிலைக்குத் தமிழன் ஆளாகி விட்டானா இல்லையா? இது தமிழினத்தின் மேலோங்கிய வளர்ச்சியாகுமா?

இந்த நூற்றாண்டில் பல கவிதை நூல்கள் வெளி வருகின்றன. அதிலும் புதுக்கவிதை நூல்கள் பல. புதுமை எனும் பெயரால் ஒரு முழுப் பக்கத்தில் ஐந்தாறு வரிக் கவிதைதான். நூல் வாங்குவோர்க்குக் கவிதை கால் பங்கும், வெறுந்தாள் முக்கால் பங்கும் கிட்டும் நிலை. இதை நான் முனைவர் பட்ட ஆய்வேட்டில் படத்துடன் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறேன். இன்று தமிழில் வெளி வருகின்ற இதழ்களும் அப்படித்தான் இருக்கின்றன. தாளை வாங்கிப் புரட்டினால் நாம் விளம்பரங்களுக்குள் தான் நீச்சலடிக்க முடிகிறதே தவிர விவரங்களைத் தெரிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு குறைவுதானே! அன்றாட வாழ்வில் தமிழன் விவரத்தோடு வளரும் சூழல் குறைந்து தான் உள்ளது. அதற்காக ஆழ்ந்த செய்திகளைத் தரும் இதழ்களே வரவில்லையா என்றால் வருகின்றன. எத்தனையோ தரமுள்ள இதழ்கள்— பரபரப்பைப் பரப்பாமல்— சுவை எனும் போர்வையில் திசை திரும்பாமல் அழுத்தமான அறிவியல் செய்திகளை அழகுத் தமிழில் தரும் இதழ்கள் உள்ளன. ஆனால் மிகப்

பெரும்பான்மையான தமிழர்களைச் சென்றடையவில்லை. இப்படியோர் இதழ் வருகிறது என்பதையே நினைவூட்ட வேண்டிய நிலை! பரபரப்பு மிக்க உலகில் இப்படித்தான் இருக்கும் என்று அமைவு கூறிப் பயனில்லை. நாம் பின்னடைந்திருக்கிறோம். படிக்கும் ஆர்வமுள்ளவர்கள் கூட மேலோட்டப் படிப்பை நாடுபவர்களே தவிர ஆழ்ந்த கல்வியில் மூழ்கும் நிலை இல்லை. விவரமுள்ள இதழ்கள் விலகியே நிற்கின்றன.

இதேபோலத் தமிழர்களில் பெண்களுக்கெனத் 'தனி உடை' எனும் முத்திரை உண்டு. நமது பட்டுச் சேலைகள் உலகப் புகழ் பெற்றவை. அகவை வளர்ச்சியுடையவர்கள் சேலைகளிலும், இளம் பெண்கள் பாவாடை, தாவணியிலும் காட்சியளித்த காலம் போய் அனைவரும் அதிலும் கல்லூரி மாணவியருள் 75 விழுக்காட்டினர் 'சல்வார் கமீஸ்,' 'சுடிதார்' எனும் நம் பண்பாட்டுக்கு ஒவ்வாத உடைக்குள் உலாவருவதைப் பார்க்கிறோம். இது சரியா என்பதைவிட அவர்களுக்கு அது வசதியாக இருக்கிறது என்பதையும் மறுக்கவில்லை. அதை அவர்கள் அணியவே கூடாது என்றும் நான் வெறுக்கவில்லை. ஆனால் தமிழ்ப் பெண்களிடையே உடையளவில் ஒரு பண்பாட்டுத் தளர்ச்சி ஏற்பட்டிருப்பதாகவே கருத வேண்டியுள்ளது.

தொலைக்காட்சிகள் இன்று பல கெடுதல்களைச் செய்கின்றன. தமிழ் நிகழ்ச்சிகளில் கூட நல்ல தமிழ் விலகிச் சென்று பல நாட்களாகிவிட்டன. அதிலும் நேர்காணல் நடத்துவோரும் வெட்கமின்றிக் கலப்பட நடையில் வினாத் தொடுக்க, விடைதரும் "பெரியவர்" களும் தமது "மேதைத்தன்மை" புலப்படும்படி நமது மேலான செந்தமிழை வெட்டிச் சிதைப்பதையே பார்க்க

கிறோம். இங்கு ஆபாசக் காட்சிகளை வெட்டி விடுகிறோம் எனும் பெயரில் கத்திரிக்கோலைத் தூக்கிக் கொண்டு அலையும் தணிக்கைக் கூட்டம், பல அலைவரிசைகளில் வெளிநாட்டு “MTV, Star TV.” என்ற பல பெயர்களிலும் மேல்நாட்டு விரசக்காட்சிகளை அப்படியே தரும்போது ஓய்ந்து சிட்ப்பது ஏன்? வரம்பு என்றால் வரம்பு. சலுகையென்றால் அனைவர்க்கும் சலுகை. அப்படியொரு தெளிவே நமக்கு இல்லை. “கம்பி வட ஒளிபரப்பு” (Cable T.V.) எனும் பெயரால் எல்லோரது வீடுகளிலும் பண்பாட்டுச் சரிவுக்கு வித்திடும் காட்சிகள் தாராளமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன.

புராண இதிகாசக் கருத்துகள் நமது தமிழ் இலக்கியங்களுள் பெரிதும் ஊடுருவியபின் பகுத்தறிவுக் கொவ்வாத அந்தக் கருத்துகளால் நம் “சுயபுத்தி” சிதறுவதாகப் பலரும் கருதினர். கம்பராமாயணம், பெரியபுராணம் எதிர்ப்பு-தீயிட்டு எரித்தல்— எனும் கிளர்ச்சிகளைப் பெரியார், அண்ணா போன்றவர்கள் முன் வைத்துப் பேசிய காலத்து நிலை அதுதான்.

2000 ஆண்டுகளாகச் சிவன், திருமால் பற்றிய கதைகள் நம்மிடம் ஊடுருவி நின்றாலும் அவை இந்த நூற்றாண்டில்தான் பெரிதும் தாக்குதலுக்குள்ளாயின. காலப்போக்கில் அந்த எதிர்ப்பு நிலை கைவிடப்பட்டது. பொது வாழ்வில் உள்ளோர் இப்படியொரு நிலையை எடுத்துக் கொண்டு போரிட வேண்டாம் எனும் கருத்தே மேலோங்கியது.

இப்போது அதனினும் மோசமான, வெளிப்படையான மூடநம்பிக்கைக் கருத்துகளும், கற்பனைகளும் ஊர்

வலம் போவது மட்டுமன்றி அவை சமய மோதல்களை உண்டாக்கி மனித உயிர்களைக் குடிக்கும் அளவு வளர்ந்து விட்டன. தமிழகத்தில் 'விநாயகபுராணம்' எனும் விரிவான நூல்; 5000 பிள்ளையார்களை (மிகமிகப் பெரிய உருவங்கள்) ஊர்வலமாக எடுத்துச்செல்லும் புதிய முயற்சிகள். தமிழர்களே அல்லாத யாரோ சிலரின் தூண்டுதலும் பணஉதவியும் இதற்குப் பக்கபலங்கள். தேனில் விழுந்து மடிவதற்கு முன் சிறகடித்துப் பறக்கும் சிறு பூச்சிகளைப் போல எந்த விவரமும் இல்லாத தமிழர்களின் ஏமாளித்தனம்!

கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டில் நம்மால் பேசப்பட்ட சிவன் தந்தையாகிறான். கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டில் "வாதாபி" யிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட பிள்ளையார் அண்ணனாகிறார். கி.மு. 500இல் தொல்காப்பியத்தில் குறிஞ்சி நிலத்தலைவனாகப் பேசப்பட்ட சேயோன்—முருகன் தம்பியாகிறான். என்ன விந்தை! "இறைவணக்கமே" கடியப்பட வேண்டும் எனும் நாத்திகக் கோணத்தில் இதைச் சொல்லவில்லை. ஆனால் மறைமலையடிகள் சுட்டிக்காட்டிய போலிச் சைவத்தைப் போல் இன்று மத உணர்ச்சிகளிலும் பல போலித் தன்மைகள் புகுந்து தமிழர்களின் மூளைகளை நன்றாகவே சலவை செய்துள்ளன— செய்து வருகின்றன எனும் கவலையாலேயே இதைக் குறிப்பிடுகின்றேன்.

ஒரு காலத்தில் வடமொழியும் தமிழும் சரிக்குச்சரி கலந்து மணிப்பிரவாள நடை எல்லா இடங்களிலும் ஆட்சி புரிந்தது. மறைமலையடிகள் எடுத்த முயற்சி, தேவநேயப் பாவாணரின் தொடர்ச்சி, தனித்தமிழியக்க எழுச்சி, பாவேந்தர் பாடல், திராவிட இயக்க ஆர்வம்

ஆகிய அனைத்தும் சேர்ந்து நல்ல தமிழை நாடெங்கும் உலவவிட்டு, முழு ஆட்சிபுரியச் செய்து வெற்றிக் கொடி நாட்டினர் என்பதை யாரும் மறுக்கமாட்டார்கள். ஆனால் இப்போது புதுவகை மணிப்பிரவாளம் நம்மை முழுமையாக ஆட்டிப்படைக்கிறது என்று சொன்னால் மிகையாகாது. அதுதான் ஆங்கிலச் சொற்களை வரையறையின்றிக் கலந்து பேசும், எழுதும் மணிப்பிரவாள நடை.

‘Nightலே தூக்கமே வரமாட்டேங்குது’ – என்று பேசும் நிலை. ‘இரவு’ எனும் சொல்லே உறவில்லாமல் போய் விடும்போல் இருக்கிறது.

கீழே விழுந்துவிட்டான்; தலையில் அடிபட்டுவிட்டது அல்லது ‘தலையில் காயம்’ என்று சொல்ல முடியவில்லை.

“Head injury ஆயிடுச்சு” என்று பேசும் நிலை, படித்தவர்கள் கிட்டத்தட்ட நல்ல தமிழ்ச் சொற்களை ஒழித்தே விடுவார்கள் போலிருக்கிறது! இதை நான் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் போதே, என் வீட்டுக்கு மேலே குடியிருக்கும் ஒருவர் (வங்கியில் வேலை பார்த்து ஓய்வு பெற்ற ஓர் அலுவலர்) பாதி ஆங்கிலத்திலும் பாதி கலப்பட நடையிலும் உரையாடிக் கொண்டிருக்கின்றார். காதில் விழுகிறது. ஓடிப்போய் உதைக்கலாமா என்று தோன்றுகிறது. இது தொடர்பாக மிகமிக விரிவாக எழுதச் செய்திகள் உள்ளன.

“என்று தணியும் எங்கள் அடிமையின் மோகம்” எனும் பாரதி வரிதான் உறுத்திக் கொண்டே இருக்கின்றது.

21ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ் எப்படியிருக்கவேண்டும் என்பதை விடத் தமிழன் எப்படியிருக்கவேண்டும் என்று தெளிவுபடுத்தி அந்தக் கோணத்தில் கட்டுப்பாடாகச் செயலாற்றத் தொடங்கினால் நாம் ஒரு மறுமலர்ச்சியை உண்டாக்க முடியும்.

வெளிநாட்டில் அதிலும் குறிப்பாக மலேசியா, சிங்கப்பூர், தமிழ் ஈழத்தில் உள்ள தமிழர்கள் உணர்ச்சியோடு தமிழைப் பேணுவதைப் பார்க்கும்போது தமிழகத் தமிழர்களும் கொஞ்சம் பொறுப்பெடுத்துக் கொண்டால் மாறுதல் விளைவது உறுதி.

உண்மைத் தமிழினம் காண்பதென் விருப்பு;
உணர்ந்து செயற்படல் தமிழரின் பொறுப்பு.

இன்று வரை தமிழ்

வேறுவேறு கூட்டங்களில், வேறுவேறு கோணத்தில் பேசிப் பழக்கப்பட்ட எங்களுக்கு இதுபோன்ற அழுத்தமான, ஆழமான அதே நேரத்தில் உணர்வுகளையும், எழுச்சிகளையும் உள்ளடக்கிய ஒரு பேச்சை நிகழ்த்துவது என்பது இடர்ப்பாடில்லையென்றாலும் மிகுந்த கவனத்திற்குரியது என்பதை நானும் கவனத்தில் கொள்ளுகிறேன். சட்டப் பேரவைத் தலைவராக இருக்கும்போது அதிகம் பேசத் தேவையில்லை. அதிகம் பேசத் தேவையில்லாதவர்களுக்குத்தான் “ஸ்பீக்கர்” என்று பெயர். அது, “semantics” எனப்படும் ‘சொற்பொருளியலில்’ சொல்வது போல் ஒரு பொருள் முரண். ஆனால், இப்போது அமைச்சராக இருக்கிறபோதும் அதிகமாக ஒன்றும் பேச முடியாது. தேவையிருக்கும்போது தான் பேசமுடியும். அதுபோன்று எங்களுக்குப் பிற காலங்களில் பேசக்கூடிய வாய்ப்புகள் கிடைத்தாலும், இந்தக் களத்தில் நான் இன்று ஒரு தலைப்பில் பேசப் போகிறேன். நம் கருத்தினைத் தொல்காப்பியத்தில் இருந்து தொடங்கலாம். கி.மு. 500

என்று வரையறுக்கப்பட்ட இதில்கூடக் கருத்து வேறுபாடுகள் உண்டு. உங்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் இது அறிஞர் மு.வ. அவர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு சாகித்திய அகாதமியினுடைய நூலில் இடம்பெற்ற காலம். அதனால் அதை ஒப்புக்கொள்ளலாம்.

எனவே. கி.மு. 500இல் தொடங்கி ஒரு 2500 ஆண்டு கால வரலாற்றைச் சில மணித்துளிகளில் சொல்ல வேண்டுமென்று கட்டளையிட்டதுதான் கடினமேயொழிய வேறு ஒன்றும் இல்லை. ஏனெனில் ஒருநாள் கணக்கு, பல மணிக்கணக்கில் பேசவேண்டிய செய்தி. இப்போது நான் பேசப்போவது இலக்கியங்களைப்பற்றிய அல்லது இலக்கியங்களில் கையாளப்படுகின்ற நடை அல்லது பேச்சு நடையா அல்லது எழுத்து நடையா, விளம்பரப் பலகைகளில் காணப்படுகிற நடைகளால் ஏற்படுகிற நிகழ்வா இல்லை, இலக்கிய நூல்களிலே வரும் பக்கங்களை வைத்துக்கொண்டு முடிவு செய்வதா?

இதுவரையில் உள்ளடக்கம் என்று சொல்லப்படுகிறதே! அதை வைத்து முடிவு செய்வதா? இந்த இலக்கியங்கள் எல்லாம் சமுதாயத்திற்குப் பயன்படுகின்றனவா, எழுத்து அழகு காரணமாகச் சிறப்புற்றிருந்தாலும் அது மக்களிடத்தில் போய்ச் சேராமல் எந்தவிதப் பயனும் விளையாமல் போன இலக்கியங்களும் உண்டு அல்லவா என்று சிந்திக்கவேண்டும். அப்படிப் பார்த்தால் 'மதுரைக் காஞ்சி'க்கு 700-க்கு மேற்பட்ட வாரிகள் உண்டு. ஆனால் அந்த வாரிகள் அத்தனைக்கும் ஒர் இலக்கிய மாணவன் என்ற முறையில் இலக்கிய ஆசிரியன் என்ற முறையில் வேண்டுமானால் நான் தீர்ப்புச் சொல்லிவிடலாம். ஆனால் உங்களில் எத்தனை பேருக்கு அது நினைவு

இருக்கிறது என்று கேட்டால் அது நெஞ்சில் அந்த அளவிற்கு நின்றிராது என்பதுதான் உண்மை. ஆனால், 5 வாரிகளைக் கொண்ட குறுந்தொகைப் பாட்டு உங்கள் நெஞ்சில் நிற்கின்றது.

“யாயும் ஞாயும் யாராகியரோ
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்
யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்?
செம்புலப் பெயல்நீர் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே”

என்ற பாட்டு, கிட்டத்தட்ட எல்லோருக்கும் தெரியும். இலக்கிய நுகர்ச்சியாளர்களுக்குக் கண்டிப்பாகத் தெரியும். எனவே, ஒரு நீண்ட பாட்டை எழுதி விடுவதாலேயே அது நெஞ்சில் நிலைத்து விடுவதில்லை. சில வாரிகளில் சொல்லி விடுவதாலேயே அது மறைந்து போவதும் இல்லை. அது ஒரு வகையிலே இலக்கியத்திற்குச் சிறப்பு தான். இன்றைக்குப் புதுக்கவிதையின் பிறப்பே அந்த அடிப்படையில்தான். “நீண்ட பாட்டுகள் நேரத்தை வீணாக்குகின்றன” என்ற ஒரு முடிவுக்கு வந்ததனால் தான் நாம் இப்போது அவ்வளவு எல்லாம் எழுத முடியாது. இரண்டே வாரிகளில் எழுதிவிடுகிறோம். அல்லது ஒரு வரி எழுதிவிடுகிறோம். வாலி அன்றைக்குச் சொன்னார்— “நாங்கள் எல்லாம் சிக்குப்புக்கு இரயிலே என்று எழுதிவிடுகிறோம். அதெல்லாம் சில்லறைக் காகத்தான் என்று அவர் தெளிவாகச் சொன்னார். கல்லறைக்குப் போவது வரையிலும் சில்லறை வேண்டி யிருக்கிறது. அதனால்தான் “சிக்குப்புக்கு இரயிலே.” ஆனால், வாலியின் இன்னொரு பக்கத்தைச் சொல்லப் போகிறேன். ‘அம்மா’ என்ற நூலில் ஒரு கவிதை. இந்த மின்னல் என்பது என்ன? எனக்கு அது பிடித்தமான

வரி. அது 'வானத்தின் கையெழுத்து' என்று சொல்லி யிருப்பார். ஏனென்றால் வேகமாகக் கையெழுத்துப் போட்டால் அப்படித்தான் போகும். எனவே, ஒரே ஒரு வரியில்கூட ஒரு கவிஞர் வாழ முடியும். இன்னொரு பக்கத்தைப் பார்ப்பதற்குத் தமிழ்க்குடிமகனுக்குத் தெரியும் என்பதால்தான் இதைச் சொன்னேன். நாம் அப்படித் தான் பார்க்கவேண்டும். வேறு திறனாய்வாளர்கள் வரும் போது அதைச் சுட்டலாம். ஆனால் உண்மை என்று வருகிறபோது யாரையும் விட்டு விடக்கூடாது. அதுதான் நம்முடைய பரந்த மனப்பான்மையாக இருக்க வேண்டு மென்பது என்னுடைய ஆழ்ந்த கருத்து. அதனால்தான் அவரை மேற்கோள் காட்டினேன். அதுபோல்தான் இன்றைக்கு ஒருவரது உருவத்தை மட்டும் பார்க்காமல் அவருடைய உள்ளடக்கத்தைப் பார்த்தால்தான் நாம் எந்த அளவிற்கு எழுச்சி பெற்றிருக்கிறோம், வளர்ச்சி பெற்றிருக்கிறோம் என்பதையெல்லாம் சொல்ல முடியும். அதுமட்டுமல்ல 'அழகின் சிரிப்பு' போன்ற பாவேந்த ருடைய பாடல்கள் வெறும் அழகை மட்டும் வைத்துப் பார்க்கக்கூடிய அருமையான வருணனைக் காட்சியைத் தருகின்றன. ஆனால், நேரடியாக சமுதாயத்தில் அதனுடைய தாக்கம் இராது; இருப்பதற்கு வாய்ப்பு இருக்காது. ஒரு அழகுக்காகப் படிக்க வேண்டுமென்று சொன்னால்— அதற்கு உமர்கய்யாம் பாடல்களைப் பாடுகிறோம் என்று சொன்னால் வாழ்க்கையின் முழுப் பகுதியை நாம் பார்த்துவிட்டது போல் ஒரு உணர்வு தோன்றிவிடும்.

“புலர்ந்து விடியும் பொழுதினிலே

பொய்கைக் கரையம் சோலையிலே

மலர்ந்து நல்லமணம் வீசி
 மகிழும் மலர்கள் ஆயிரமாம்
 உலர்ந்து வாடிச் சேற்றினிலே
 உதிரும் அவையும் ஆயிரமாம்
 கலந்த உலக வாழ்வை— இதில்
 கண்ணால் கண்டு தெளிவாயே”

என்று முடித்துவிட்டார். கவிஞனுடைய மொழிபெயர்ப்பாக,

“தேரா வாழ்வின் பறவை இன்னும்
 செல்லும் தூரம் சிறிதேயாம்;
 பாராய் பாராய் பறவை அதோ
 பறக்கச் சிறகும் விரித்ததடா!”

என்று கவிமணி சொல்கிறபோதும் அதையே பிட்செரால்டு சொல்லுகிறபோதும் நம்மால் சுவைக்க முடியும்.

The Bird of time has
 But a little way to fly
 And! Lo! the bird is on the wing

என்று அவர் குறிப்பிடுகிறபோது அதுதான் இது. இது தான் அது. எனவே, நமக்கு ஒரு மொழி ஒரு கவிதையைத் தருகிறபோது அதைச் சுவைக்கிற ஆற்றல் வருகிற போது, மொழி எல்லைகளைக் கடந்து அந்த உணர்வுகளை— தத்துவத்தை, வாழ்க்கையில் ஏற்றுக்கொள்கின்ற வாய்ப்பை இந்த இலக்கியங்கள் தருகின்றன. அப்படிப்பட்ட நிலையில்தான் நமக்கு இருக்கிற கால எல்லைக்குள் நம் இலக்கியத்தைப் படிப்பதற்குக் கொஞ்ச நேரம் செலவிட்டால்தான் உள்ளபடியே கரடு முரடான மனிதன் பண்பாடு அடைய முடியும். அதிலிருந்து நாம்

எவ்வளவுக்கு விலகிச் சொல்கிறோமோ அந்த அளவிற்கு நாம் காட்டை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். விலங்குத் தன்மையை விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ள விரதம் பூண்டு போய்க் கொண்டிருக்கிறோம் என்று பொருளாகி விடும். பாக்டர் மு.வ. அவர்கள் என்னுடைய பேராசிரியர். அவர் அடிக்கடி சொல்வார். கடலிலே இருக்கிற அலைகளை மூன்று வகையாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். இயல்பாக மென்மையான அலை வந்தால், காலில் வந்து மோதட்டும்; அது ஒரு இன்பம்தான் என்று ஓடி அளைகின்ற சிறுவர்கள். ஆனால், அதுவே எதிரே வருகிற பெரிய அலையாக இருந்தால் உடனே கரையை நோக்கி ஓடிவிடுகிறோம். அவரைப் பொறுத்தவரையில் இது ஒரு பெரிய அலை. அது ஒரு சிற்றலை. அவனுக்கு அலை மட்டும்தான் தெரிகிறது. ஆனால், ஒரு ஞானியாக இருக்கிறவனுக்கு அதற்காகப் பெரிய அலையைக் கண்டு கலங்கத் தேவையில்லையென்று கருதினால், அவனுக்கு இதுவும் ஒரு நிலைதான். அதுவும் ஒரு நிலைதான். ஆனால் ஓர் ஓவியன் தொலைவில் இருந்து பார்க்கிற போது அல்லது ஒரு கவிஞன் அந்த அலையை அற்புதமாகப் படம்பிடித்து, நம் கண் முன்னால் கொண்டுவந்து காட்டுகிறபோது, அப்போது அது அலை அல்ல. ஒரு கவிஞன் பார்வையில் அது ஒரு கலை என்று பாக்டர் மு.வ. அவர்கள் குறிப்பிடுவார். எனவே ஓர் அலையை அலையாகவும் பார்க்கலாம்; ஒரு நிலையாகவும் பார்க்கலாம்; ஒரு கலையாகவும் பார்க்கலாம் என்பதற்கு எத்தனையோ எடுத்துக்காட்டுகளை நாம் சொல்லமுடியும்.

பாவேந்தர் ஒரு காதல் பற்றிச் சொல்கிறார். அது ஒரு வகை. பாரதியார் சமூக சீர்திருத்தம் பற்றிச்

சொல்கிறார். அது ஒரு வகை. அதே நேரத்தில் பாவேந்தர் வேறு ஒரு இடத்தில் எழுச்சிபடப் பாடுகிறார் என்று சொன்னால் அது வேறு வகை.

கூடத்திலே மனப்பாடத்திலே விழி
கூடிக்கிடந்திடும் ஆணழகை

என்று பாட்டு. ஆனால் அதிலே ஒரு நயம்.

கூடத்திலே மனப்பாடத்திலே— விழி
கூடிக்கிடந்திடும் ஆணழகை
ஒடைக் குளிர்மலர்ப் பார்வையினால்— அவள்
உண்ணத் தலைப்படும் நேரத்திலே
பாடம்படித்து நிமிர்ந்த விழி— அதில்
பட்டுத் தெறித்தது மானின் விழி
ஆடை திருத்தி நின்றாள் அவள்— அவன்
ஆயிரம் ஏடு திருப்புகின்றான்.

இது ஒரு நயமான இடமாக இருந்தாலும் அந்த அழகோடுதான் பார்க்க வேண்டும். அதிலும் சமுதாயத் தாக்கம் என்றெல்லாம் பார்க்கக் கூடாது. அந்தக் கலையழகோடு நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

ஆனால், அதுவே பாரதியார் பாடுகிறபோது, நாடகத்தில், காவியத்தில் காதல் என்றால் நாட்டினர் தான் வியப்பெய்தி நன்றாக இருக்கிறது என்பார்கள். ஒருவன் திரைப்படம் பார்க்கிறான். இப்போது சில திரைப் படங்களில் சாதியைப் பற்றி வருகிறது. பெரும்பாலான காதலர்கள்— உங்களுக்குத் தெரியும். எந்தச் சாதி என்று உங்களுக்குத் தெரியாது. நீங்களும் கேட்டது கிடையாது. இயக்குநரும் சொன்னது கிடையாது. அதிலே வந்து காதலர்கள் காதலர்களாக வாழவேண்டும், வளர

வேண்டும் என்பதில் உங்களுக்கு நிலையான அக்கறை இருக்கும். மறுப்புக் கிடையாது. ஒருவேளை இயக்குநர் எதிர்பாராதவிதமாக அதனை அவலமாக முடித்து, திருமணம் நடக்க முடியாமல் செய்துவிட்டால் நீங்கள் மிகவும் ஆத்திரப்படுவீர்கள்? என்ன இயக்குநர்? நல்ல படியாக வாழ வைத்திருக்க வேண்டாமா? என்பீர்கள். அவர் தேவை அவருக்கு; உங்கள் நினைப்பு உங்களுக்கு. அங்கிருந்து வீட்டுக்கு வருகிறோம். உங்கள் தங்கையும் பக்கத்து வீட்டு இளைஞனும் கிணற்றோரமாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உங்களுக்கு ஒரு நல்ல வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கிறது— வாழ வைப்பதற்கு; மறந்துவிடக் கூடாது. வாழ வைக்கிறோமா? இல்லை வெட்டரி வாளைத் தூக்குகிறோமா என்பதை உங்களை வைத்துத் தான் முடிவு பண்ண வேண்டும். படம் பார்க்கிறபோது நமக்கு இந்தக் கருத்துகள் எல்லாம் தோன்றும். ஆனால் அதுவே நம் வீட்டு நிலையில் வந்தால்தான் சிக்கல் வரும். இதைத்தான் பாரதி சொன்னார்,

“நாடகத்திற் காவியத்திற் காத லென்றால்
 நாட்டினர்தாம் வியப்பெய்தி நன்றா மென்பர்,
 ஊடகத்தே வீட்டிலுள்ளே கிணற்றோ ரத்தே
 ஊரினிலே காதலென்றா லுறுமு கின்றார்
 பாடைகட்டி யதைக்கொல்ல வழிசெய் கின்றார்
 பாரினிலே காதலெனும் பயிரை மாய்க்க
 மூடரெல்லாம் பொறாமையினால் விதிகள் செய்து
 முறைதவறி யிடரெய்திக் கெடுகின் றாரே.”

என்று. பாரதிக்கு அதிகமாக சமூக சீர்திருத்தம் பேச நேர மில்லை. உங்களுக்குத் தெரியும். காரணம் அவருடைய கவிதைகளில் ‘தேசிய கவி’ என்ற முறையில் இந்திய

விடுதலைதான் தலையாய உள்ளடக்கம். எனவே, பாரதி தாசனுக்கு, பின்னால் கிடைத்த வாய்ப்புகள் அந்த நேரத்தில் பாரதியாருக்கு அதிகம் கிடைக்கவில்லை. ஆனாலும்கூட அவர் சொன்னது ஒரு பொறியாக இருந்தாலும் அதிலும் ஓர் அழுத்தம். காரணம், பாரதி ஒரு உண்மையான கவி என்பது உங்களுக்குத் தெரியாததல்ல. நானே கூட 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் பாரதியைப் போற்றிப் பாராட்டி இருக்கமாட்டேன். நானே திட்டி யிருப்பேன். அது என்னுடைய குறை. நான் அப்போது வளரவில்லை. எனவே வளர வளர— அவரைப் புரிந்து கொண்ட பிறகுதான் அவருடைய முழு அடையாளங்கள் தெரியும். அதுதான் இலக்கியத்திற்கு இருக்கிற சிறப்பு. பாரதி அன்றைக்கும் பாரதிதான்; இன்றைக்கும் பாரதி தான். ஆனால், தமிழ்க்குடிமகன்தான் வளர்ந்து வருகிறான். இந்த நிலையில் இருக்கிறபோது, பாரதியாரும், பாரதிதாசனும் சமமாகவே தோன்றுவர்; ஒருவருக் கொருவர் விட்டுக்கொடுக்கிற பார்வை எப்போது வருகிறதோ அப்போதுதான் நான் சரியான திசை நோக்கிப் போகிறேன் என்று பொருள். அதைப் போலவே பாரதிதாசனைப் படிக்கிற போது, “கெடல் எங்கே தமிழின் நலம்; அங்கெல்லாம் தலையிட்டுக் கிளர்ச்சி செய்க!” என்று வருகிற போது இப்போது நான் செய்து கொண்டிருக்கிற வேலையின் தளம் வந்துவிடும். எனவே என்னை இலக்கியவாதியாகப் பார்க்கிறபோது ஒருவகையிலும், அதே நேரத்தில் ஒன்றைச் செயல்படுத்த முன் வருகின்றபோது என்னைப் பற்றிய பார்வை வேறாகவும் இருப்பதுதான் இப்போது இருக்கிற நடைமுறையில் தமிழுக்கே கூட இருக்கின்ற இரட்டை நிலைகள் என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. இலக்கியக் கோணத்தில்

பார்க்க வேண்டுமென்று சொன்னால் தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்த வடிவங்கள் நிச்சயமாக இன்றைக்கு இல்லை. வடிவங்கள் எல்லாம் மாறிப்போய் விட்டன. என்னைக் கேட்டால் வெண்பா, கலிப்பா, ஆசிரியப்பா என்பதையெல்லாம் நாம் மறந்துவிட்டோம். வஞ்சி என்றாலும், வஞ்சிகளைப் பார்க்கிறோமே தவிர வஞ்சிப்பாவைப் பார்க்க முடியவில்லை. பாவலர் பெருஞ்சித்திரனார்தான் எனக்குத் தெரிய, “மகபுகுவஞ்சி” என்ற பெயரில் ஓர் அழகான நூலை இயற்றியிருக்கிறார். ஆனால், அது ஒரு கடினமான சங்ககால நூலைப் போலவே இருக்கும். ஆனால், இதற்குப் பிறகு யாரும் வஞ்சிப்பா என்பதைக் கையாளவில்லை. அந்த வடிவம் அடிபட்டுப் போய்விடுகிறது. ஆனால், போகப் போக என்ன ஆகிவிட்டது என்றால்— ஏனென்றால் நான் கவிதையை ஆய்வு செய்து முனைவர் பட்டம் பெற்றவன் என்பதை நீங்கள் யாரும் மறந்துவிடக் கூடாது— மரபுக் கவிதைகள் செத்துவிட்டன என்று சொன்னால் நான் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேன். இன்றைக்கு அருமையான சந்தப் பாடல்கள் பாடக்கூடியவர்கள் ஏராளமாக இருக்கிறார்கள். ஆனால், அதே நேரத்தில் புதுக்கவிதைகள் சிறப்புக்குரியவையா என்றால் சிறப்புக்குரியவைதான்; ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கவை. இரண்டு நிலைகளிலும் அதற்கு வரவேற்பு இருக்கிறது. ஆனால், அந்த மரபுக் கவிதைகளின் தாக்கங்கள் புதுக்கவிதையிலும் இருக்கின்றன. அப்படி வருகிறபோது நல்ல புதுக்கவிதைகளில் பாராட்டக்கூடிய பல பகுதிகள் உண்டு. நானே கூடப் பல நேரத்தில் ஆய்வு செய்கிறபோது பார்த்திருக்கிறேன். குப்பைகள் இரண்டிலும் உண்டு.

“எங்கும் எங்கும் இன்பம்;
எதிலும் எதிலும் இன்பம்”

இப்படிப்பட்ட ஒரு கவிதை போய்க்கொண்டிருக்கிறது. எப்போது முடிக்கப் போகிறான் என்று தெரியாது. அவனுக்குத் தெரிந்த சொல் ‘இன்பம்’ என்ற சொல், ‘எங்கும்’ என்ற சொல் தெரிந்திருக்கிறது. அப்படியும் மரபுக்கவிதைகள் வருவதை மறுக்கவில்லை. அதனால் தான் சில நேரங்களில் மரபுக்கவிதைகள் வெறுத்துப் போய்விடுகின்றன. ஆனால், அதே நேரத்தில் அண்ணாமலை ரெட்டியார் தந்த சந்தங்களையும், கம்பன் போன்றோர் தந்த விருத்தங்களையும் நீங்கள் யாரும் எளிதில் மறுத்துவிட முடியாது. மறக்கவே முடியாது. இன்னும் சொல்லப் போனால் இந்தச் சந்தங்கள்தான் கவிதைகளை வாழ வைக்கின்றன.

“செம்மனத்தான், தண்ணளியான், செங்கோலான் மங்கையர்கள்
தம் மனத்தை வாங்கும் தடந்தோளான்”

என்று நளவெண்பா சொல்கிறதென்றால் மனத்தில் திரும்ப வரவேண்டும். வரவில்லையென்றால், உங்களுக்கு வேறு பெயர். வெண்பா, “இருகாலிற்கல்லானை, பெண்பாவி பெற்றாளே பெற்றாள் பிறர் நகைக்க,” என்றெல்லாம் வருகிறது.

எனவே, இரண்டு தடவை சொல்லவேண்டுமென்றால் இந்தச் சந்த அழுத்தம் நிற்கவேண்டும். கம்பரே ஒரு இடத்தில் ஒரு தனிப்பாடல் பாடுகிறார்.

“தேருளைப் புரவி வாரணத் தொகுதி
திறைகள் கொண்டுவரும் மன்ன! நின்
தேயமே துனதுநாம மேது புகல்! செங்கை
யாழ்தடவு பாணகேள்!

வாரு மொத்தகுடி நீருநாமு மகதேவன் ஆரை
நகர் காவலன்
மார பூபதி மகிழ்ந்தளித்த வெகு
வரிசை பெற்றுவரு புலவன் நான்”

இது கம்பனுடைய தனிப்பாடல், ஆனால் புகழேந்தி யினுடைய பாட்டு விளங்காத புதிராக இருக்கும். எனினும் மிகவும் எளிதாக இருக்கும்.

“தற்கோ லிப்பூ சற்பா சத்தே
தப்பா மற்றே வித்தே நிற்பீர்”

என்று பாடியிருக்கிறார். இதற்குப் போட்டிப்பாட்டாக ஒட்டக்கூத்தர் பாடுகிறார். பலரிடத்தில் வல்லமை உண்டு. இன்றைக்கு இருக்கிற பெரிய குறை நூல் எழுதுவதற்கு முன்னால் பல நூல்களைப் படிக்கிற பயிற்சி பலரிடத்தில் குறைந்து போய்விட்டது. அதுதான் அதனுடைய தீய விளைவுகள். என்னிடம்கூட நிறையக் கவிதைகள் எல்லாம் வருகின்றன. கையில் கூட ஒருவர் எழுதியது வைத்திருக்கிறேன். அவர் புதுக்கவிதை என்ற தலைப்புப் போட்டு எழுதுகிறார். கீழே எழுதுவது வெண்பா. அவருக்கு அதற்கு வேறுபாடு தெரியவில்லை. ஆனால் மேலே கவிஞர் என்று போடுகிறார். இப்போது எனக்கு அதுதான் சிக்கலே. சீத்தலைச் சாத்தனார் ஒரு காலத்தில் இருந்தார். தவறுகள் எழுந்தபோது எழுத்தாணி எடுத்து அவர் தலையில் குத்திக்கொள்வார். இப்போது என்னிடம் எழுத்தாணி இருக்கிறது. என்னுடைய பழைய பெயர் சாத்தையா என்பதும் நினைவு இருக்கிறது. ஆனால் எழுத்தாணியை எடுத்து நான் குத்திக்கொள்ள மாட்டேன். எதிரே யாராக இருந்தாலும் குத்தித் திருத்திவிடுவேன். ஏனென்றால் இந்தக் காலத்தில் மறுபடியும் போய் நானே குத்திக் கொள்வது முறையாக இருக்காது. ஏன் இதைச்

சொல்கிறேன் என்றால் அவருக்கும் ஒரு நூல் பயிற்சி இருந்திருக்குமானால், இந்தத் தவற்றைச் செய்திருக்க மாட்டார். எல்லோருமே வழிகாட்டுகிறோம். 'பாண்டியன் பரிசு' அதைப் படியுங்கள். ஓர் எண்சீர் விருத்தம் வரும். அப்படிச் சொல்வதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு இருக்கிறது. இந்த உணர்வுகள் இல்லாத காரணத்தினால், இன்னும் சொல்லப்போனால் ஒரு வாசகனாக, ஓர் எழுத்தாளனாக இருக்கவேண்டும். அதன்பிறகு படைக்க நினையுங்கள். படைப்புகள் எதிர்பாராமல் அற்புதமாக அமைந்துவிடும். நான் மறுக்கவில்லை. உமர்கய்யாம் பற்றிச் சொல்கிற போது, அவன் ஒரு கணித அறிஞன். அவன் கவிஞனே அல்ல. அவனும் அப்படிச் சொன்னது கிடையாது. எதிர்பாராதவிதமாக அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக எழுதிய கவிதைகள் எல்லாம் சேர்ந்துதான் வாழ்க்கைத் தத்துவம். கடைசியில் ஒரு கணித அறிஞனையே மறந்துபோய், அவன் தத்துவக் கவிஞனாகிப் போய்விட்டான். எனவே எதிர்பாராமல் அதே நேரத்தில் கவிஞனாக இருக்கிறவன் உலகத்தைத் திருத்த வேண்டுமென்று நினைத்தால் நிமிர்ந்து நிற்கவேண்டும். பாரதி சொன்னதைப் போல—

தேடிச் சோறு நிதம் தின்று— பல
 சின்னஞ் சிறுகதைகள் பேசி— மனம்
 வாடித் துன்பம் மிக உழன்று— பிறர்
 வாடப் பல செயல்கள் செய்து— நரை
 கூடிக் கிழப்பருவம் எய்தி— கொடுங்
 கூற்றுக் கிரையெனப்பின் மாயும்
 வேடிக்கை மனிதரைப் போலே— நான்
 வீழ்வேன் என்று நினைத் தாயோ!

என்றார். அது ஒரு பெரிய பீடு; பெருமிதம் என்று சொன்னால் அதுதான் அவன் வாழ்வதற்குக் காரணம்.

இந்த மிடுக்கு ஒவ்வொரு எழுத்தாளனுக்கும் தேவை. என்னைக் கேட்டால் இந்த மிடுக்கு இருக்கிற எழுத்தாளன் மட்டும்தான் கடைசி வரைக்கும் நிற்கமுடியும். மற்றவர்கள் அழிந்து போய்விடுவார்கள். எழுதுவதற்கென்று கையில் தூவலை எடுத்துவிட்டால் யாரைப் பற்றியும் கவலைப் படத் தேவையில்லை. தமிழ்க்குடிமகனாக இருந்தாலும், திறனாய்வுக்கு உட்பட்டவர் என்றாலும் திறனாய்வு செய்வதில் தவறில்லை. தயக்கம் காட்டவேண்டிய தேவை இல்லை. அப்படி இருக்கக்கூடாது. அதுவும் இந்த மக்களாட்சிக் காலத்தில், அந்த அடிப்படையில் இருந்தால்தான் எனக்குக்கூட சரியான செய்தி வந்து சேரும். ஏனெனில் வெறும் புகழாரம் சூட்டுபவர்களை. நாங்கள் பக்கத்தில் வைத்திருக்கிறோம். அது நிறைய இருக்கும். அது தவிர்க்க முடியாதது. ஆனால் அதற்கிடை யிலும் புகுந்து, அந்தக் கோட்டைக்குள் புகுந்து, இந்த இடத்தில் குறை இருக்கிறது என்று சுட்டிக்காட்டக் கூடியவர்கள்தான் எனக்குத் தேவை. அவன்தான் எழுத்தாளன். அது சிவசங்கரியாக இருக்கலாம். இராஜம் கிருட்டிணனாக இருக்கலாம். தம்பி சங்கர நாராயணனாக இருக்கலாம். எனவே அப்படிப்பட்ட நிலையில்தான் இன்றைக்கு இருக்கிற கவிஞர்கள் நிமிர்ந்து வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இடைக்காலத்தில் என்னவாயிற்று? காதலையும் வீரத்தையும் மட்டுமே பாடுபொருளாக வைத்திருந்த சங்க இலக்கியம் மெல்ல இரண்டையும் நழுவ விட்டுவிட்டது. பக்திக்கு வந்தது. அதிலும்கூடத் தவறு இல்லை. இன்றைக்குக் கூடப் பக்தியே பாடுபொருளாக இருக்கின்றது. ஆனால் பக்தியோடு நின்றிருந்தால் குற்ற மில்லை. அதற்குப்பிறகு பல புலவர்கள் தங்கள் புலமையை விற்றார்கள். இன்னும் சொல்லப்போனால்

'விறலிவிடு தூது' போன்ற அளவுக்கு வந்துவிட்டார்கள். 'கூளப்பநாயக்கன் காதலு'க்கு வந்துவிட்டார்கள். போற்றக் கூடாதவர்களையெல்லாம் போற்றிக் காசுக்காக தங்களுடைய வளத்தை விற்றார்கள். என்னாயிற்று? இலக்கியம் சிறுமைப்படுத்தப்பட்டது; கொச்சைப்படுத்தப்பட்டது. கடைசியில் புலவர்கள் என்று சொன்னால் ஒரு புல்லிய இனம் போலவே, எழுத்தாளர்கள் என்று சொன்னால் காசுக்காகப் பாடுபவர்கள், கூழுக்குப் பாடுபவர்கள் என்பது போலவே நிலைமை இடைக்காலத்தில் தோன்றி விட்டது என்பதை யாரும் மறந்துவிடக் கூடாது. அதிலிருந்து மீள்வதற்கு நாம் எவ்வளவு போராடி இருக்கிறோம். நீங்களேகூட, இன்றைக்குக்கூடச் சில எழுத்தாளர்கள் சரியான மதிப்பு இல்லாமல் இருந்தாலும் இன்னும் அந்தப் பணியைத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதுதானே பொருள். அப்படிப் பார்க்கிற போது முதலில் எழுத்திலே உண்மை இருப்பதில்லை. நான் வந்து புனைந்துரையே வேண்டாமென்று கூறுபவனில்லை. கற்பனை தேவைதான். எனவே நீங்கள் அழகை எப்போதும் சுவைக்கிறீர்கள். ஒரு புதுக்கவிஞன் பாடுகிறான்— 'ரேஷன் கடை வாசலில் கெரோசின் டிப்போவில் லைன்கள் குறையா' இது ஒரு புதுக்கவிதை. நம்மையும் படிக்கச் சொல்கிறான். இதைச் சொல்வதற்கு இவன் எதற்கு? மண்ணெண்ணெய் டின் வைத்திருக்கிற அம்மாவைக் கேட்டால் சொல்லிவிட்டுப் போகிறான்; இவன் எதற்கு? இவனுக்கு ஒரு கவிதைப் புத்தகம் வேறு; அப்போது என்ன பொருள்? இவனைத் தேடிப்பிடித்து உதைக்கவேண்டுமென்று உங்களுக்குத் தோன்றுகிறது. அப்புறம் இன்னொருத்தன் எழுதுகிறான் "இஷ்டம்போல்

ஸ்டேசன் போட்டு” வானொலியைக் குறிப்பிடுகிறான்; இஷ்டம்போல் ஸ்டேசன் போட்டு கஷ்டமின்றி அதிலே காண்கிறான்; அலட்டிக்காமல் பாடியிருக்கிறான். எனவே தான் அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலைகளில் நாம் பெரிய மாறுபாடுகளைக் கண்டாகவேண்டும். நமக்குப் பாடு பொருள் என்ற முறையில் இந்த மாற்றங்கள், காலப் போக்கில் வந்தபிறகு எனக்குப் பெரிய மகிழ்ச்சி. சமுதாய சீர்திருத்தம் என்பதைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டவைதான் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டு இலக்கியங்கள். அதற்கு மட்டும் நாம் மாறாமல் இருந்திருந்தால் நம்மை எவனும் கரை சேர்த்திருக்கவே முடியாது. யார் எழுத்தாக இருக்கட்டும். எல்லாமே ஒரு சமுதாய சீர்திருத்தம். நான்கூடக் கவிதையை ஆய்வு செய்தபிறகு கடைசியாக முடிக்கிறபோது சங்க காலம், காப்பிய காலம், இது பிற்கால இலக்கியம் என்று கூறிவிட்டுக் கடைசியாக முடிக்கும்போது இக்காலம் ஒரு ‘சமூக சீர்திருத்த இலக்கிய காலம்’ என்றுதான் முடித்திருப்பேன். அதுதான் உண்மையும் கூட. அப்படி வந்ததனால்தான் நீங்களும் நானும் இன்றைக்கு ஓரளவுக்காவது எழுச்சி பெற்றிருக்கிறோம். எழுத்துகள் உங்களை எழுப்ப முடியும் என்பதைக் காட்டி யிருக்கிறேன். தூங்க வைப்பதற்கு ஒரு எழுத்து தேவை தான். நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால் ஒரு தனிமனிதனைத் தூங்க வைப்பதற்கு ஒரு தாலாட்டு; நான் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் ஓர் இனத்தைத் தூங்க வைத்துவிட்டால் அது எழுத்தல்ல. அது அக்கினித் திராவகம். அதாவது கொன்று விட்டார்கள் என்று பொருள். எனவே ஓர் இனத்தைத் தூங்க வைப்பதற்கு இலக்கியம் தேவையில்லை. இனத்தை எழுச்சிபெற வைப்பதற்கு ஓர் இலக்கியம் தேவை. ஏனென்றால் பிரெஞ்சுப் புரட்சி ஏற்பட்டதற்கு முக்கிய

மாக எழுத்தாளர்கள் காரணம். என்னைக் கேட்டால் தமிழ்க்குடிமகன் என்கிற பெயரே உருசோவுடைய சமுதாய ஒப்பந்தத்தைப் படித்த பிறகு வந்ததுதான். ஏனெனில் அவன் தன்னை 'பிரெஞ்சுக்குடிமகன்' என்று சொல்லிக்கொள்வான். அதனைப் படித்ததால் தாக்கம் ஏற்பட்டு தமிழ்க்குடிமகன் என்று வைத்துவிட்டேன். ஆனால் அவனே எழுதுகிறான்: "Man is born free, but he is found everywhere in chains." எவ்வளவு அற்புதமான வாரிகள். இவ்வாரிகள் என் நெஞ்சில் நிற்கின்றன. எனவே அவனும் ஓர் இலக்கியத்தின் வாயிலாக ஒரு புரட்சியை வடித்துவிட்டு, அதற்குப் பிறகு ஒரு வடிவத்தை நம் மனத்தில் தரமுடியும். எனவே வால்டேர் உருசோ போன்ற வர்கள் எழுத்துகளில் ஒரு புரட்சியைத் தந்தார்கள். இன்றைக்குப் பாரதி போன்றவர்கள் இந்திய தேசிய விடுதலைக்காகத் தந்திருக்கிற படைப்புகள் சாதாரணமானவையல்ல. நமக்கு என்ன வருத்தம்; நாம் இவ்வளவு முயற்சி செய்தும், நாம் இன்னும் சமுதாயத்தில் சிலவற்றுக்குத் தீர்வு காண முடியவேயில்லை. சிறுபாணாற்றுப் படையில் இருக்கிற அதே வறுமை, இப்போது மறுபடியும் நம் கவிதையில் வருகிறது. நாம் வறுமையைப் போக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம் 25 ஆண்டுகளாக. நாங்கள் தரும் வளமான திட்டங்கள்; நான் காமராசர் சொன்னதையே சொல்கிறேன். நான் என் ஆய்வேட்டில் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். "நாம் பல ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் தீட்டினோம். ஆனால் திட்டங்களின் பலன் ஏழைகளுக்குப் போய்ச் சேரவில்லை" என்றார். இன்றைக்கும் அதுதான் நிலைமை. அப்போது என்ன பொருள் ஆகும். சிறுபாணாற்றுப்படையில் ஏதோ அடுப்பங்கரையில் இருக்கும் நாய்க்குட்டி, தனக்குப் பாலுக்காக முட்டுகிறபோது பால் கொடுக்க

முடியாத இடர்ப்பாட்டால் கதறுகின்ற நாய் நம் கண் முன்னே காட்டப்படுகிறது.

“திறவாக் கண்ண சாய்செவிக் குருளை
கறவாப் பான்முலை கவர்த னோனாது
புனிற்றுநாய் குரைக்கும் புல்லெ னட்டில்”

என்ற பாட்டு வருகிறது. ‘புனிற்று நாய் குரைக்கும் புல்
என். அட்டில்’ என்று வருகிறது. ஆனால் இன்றைக்கும்
அந்த வறுமைதான் பாடுபொருள். ‘நெஞ்சு பொறுக்கு
தில்லையே இந்த நிலைகெட்ட மனிதரை நினைந்து
விட்டால்’ இது பாரதி வரி. பின்னால் என்ன வருகிறது?
கஞ்சி குடிப்பதற்கில்லார் இதன் காரணங்கள் இவை
எனும் அறிவும் இலார். நமக்கு இன்னும் அறிவு இல்லை.
எப்படித் தீர்வு காண்பது இந்த இலக்கியத்தால் என்றால்,
இன்றைக்கு இருக்கிற இலக்கியத்தைக் கருவியாகக்
கொண்டு போகிறபோது, வெறுமனே பழைய சூழ்
நிலைக்குக் கொண்டு போகமுடியாது. நாம் அறிவியல்
வடிவம் எடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. கதைகளுக்கு அழிவு
கிடையாது. இக்கால இலக்கியத்தில் புதினம் ஒன்று. நல்ல
புதினங்கள் வர வேண்டும். எத்தனைபேர் அகிலன்
போன்றவர்கள், நா.ப. போன்றவர்கள், மறைந்துபோன
மு.வ. அவர்கள் படைப்புகள் படைத்து, எங்களைப்
போன்றவர்களையெல்லாம் உருவாக்கியிருக்கிறார்கள்.
ஆனால், அதேநேரத்தில் இன்றைக்கு வருகின்ற இராசம்
கிருட்டிணன் போன்றவர்கள், இன்றைக்கு வாழுகின்ற
பல எழுத்தாளர்களின் புதினங்கள் நம் வாழ்வை நெகிழ்ச்சி
செய்கின்றன. அதைப்போல் இன்றைக்கு மதக் கலவரங்
கள், அதனால் ஏற்படுகின்ற மோதல்கள், அதையும்
மையமாக வைத்துச் சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன.

கதைகள் அழகுநோக்கி இருக்க வேண்டாம் என்று கருதுபவன் நானல்ல. அது ஒருவகை; எதையும் தொடாமல் ஒரு வகை; ஆனால் சமுதாயச் சீர்திருத்தம் என்று சொல்லும்போது சமுதாயத்திற்கு எழுச்சி தர வேண்டும். சமுதாயத்தில் இருக்கிறவர்களைக் கவர்ந்து, முன்னிலையில் தள்ள வேண்டுமென்று சொன்னால் அந்த எண்ணமே வரவேண்டும். அப்படி வருகிறபோது சில இலக்கியங்கள் மொழி நடைகளால் தம்முடைய தனித் தன்மையை இழந்துவிடுகின்றன. சில இலக்கியங்கள் தாம் எடுத்துக்கொண்ட தவறான பாடுபொருள்களால் தவறான பொருள்களால் தம்முடைய இலக்கியத்தரத்தை இழந்துவிடுகின்றன. அதிலே மேலோங்கி வருகின்ற சில இலக்கியங்கள் தாம் என்றைக்கும் நெஞ்சில் நிலைத்து நிற்கின்றன. குப்பைகள் அன்றைக்கும் உண்டு; இன்றைக்கும் உண்டு; என்றைக்கும் உண்டு. அதனால்தான், 'கல்வி கரையில்; கற்பவர் நாள் சில; மெல்ல நினைக்கின் பிணி பல' என்ற தொடர் அருமையானது. படிக்கிறவர்களை, 'தேர்ந்தெடுத்துப் படியுங்கள்' என்று சொல்லக் காரணம் இதுதான். அதுவும் இப்போது நமக்கு இருக்கிற வேகத்தில் படிப்பதுகூட 'லைட்' இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் 'லைட் ரீடிங்' இருக்கிறது, உடம்பு வலிக்காமல் படிப்பது தப்பல்ல; ஆனால் மூளையே வலிக்காமல் படிக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறான். அது மூளையில் போய் உட்கார்ந்து ஒரு சுமையாகிவிடக்கூடாது என்பதில் மிகுந்த கவனமாக இருக்கிறான். ஓடுகிற ஓட்டத்தில் படித்து விட்டு அடுத்த ஆளிடம் கொடுத்துவிட்டுப் போகிறான். அதை வந்து நீங்கள் எடுத்துக்கொள்ள முடியாது. என்னைக் கேட்டால் உணர்வோடு ஓர்

இலக்கியத்தைப் படித்து, எவனாவது ஏதாவது ஓர் இடத்தில் நாலு சொட்டுக் கண்ணீர் சிந்தினால், நெகிழ்வா னானால் அது எழுத்து. நான் உள்ளபடியே சொல்கிறேன். நான் ஒரு வாசகன் என்ற முறையில் சொல்கிறேன். நான் ஒரு நல்ல திரைப்படம் பார்க்கிறபோது கண்கள் கலங்குவது உண்டு. தப்பு ஒன்றும் இல்லை. அதில் ஈடுபட்டுவிடுகிறேன். அது வந்து என்னைச் சிறுமைப் படுத்திவிடாது. என்னைப் பெருமைப்படுத்தும். என்னுடைய மனத்தில் இருக்கிற அழுக்குகளை அதுதான் கரைக்கிறது. நான் மேலும் நெகிழுபவனாக ஆகிவிடு கிறேன். பிறரைப் பார்த்து நெகிழக்கூடிய மனப்பாங்கை அதுதான் எனக்குத் தருகிறது. ஒரு திரைப்படத்தைப் பார்க்கிறபோது அந்த உணர்வு இருக்குமானால், எழுத் தைப் படிக்கிறபோது எனக்கு அந்த உணர்வு கண்டிப்பாக இருக்கவேண்டும். தொல்காப்பியத்தினுடைய நடையை இன்றைக்குக் கையாளமுடியாது என்பதை மறுக்க வில்லை. நடை மாறிப் போய்விட்டது. பாரதி பாஞ்சாலி சபதத்தை எழுதுகிறபோது அவர் சொல்கிறார். எளிய நடை, எளிய சந்தங்கள், எளிய பதங்கள் ஆகியவற்றால் ஓர் இலக்கியம் இயற்றப் பெறவேண்டும் என்றார். என்னைக் கேட்டால், இந்த நூற்றாண்டில் கடினமான நடையைத் தூக்கியெறிந்துவிட்டு, எளிமைக்கு வாருங்கள் என்று உங்களையும், என்னையும் வாழ வைத்த பெருமை பாரதி ஒருவனுக்குத்தான் உண்டு என்பேன். அவர் மட்டும் திசை திருப்பாவிட்டால் நாம் இன்னும் வழி தப்பி யிருப்போம்.

ஆற்றல் மிக்கவர் ஆறுமுக நாவலர். எல்லோருக்கும் தெரிந்தவர். அவர் வள்ளலாரை நீதிமன்றத்திற்கு

இழுத்தவர், ஒரு கட்டத்தில். அருட்பாவை அருட்பா இல்லையென்று மருட்பா ஆக்கி நீதிமன்றம் வரைக்கும் கொண்டு போனவர். ஆனால் என்னவாயிற்று? நீதிமன்றத்தில் இருந்தபோது வள்ளலார் வந்துவிட்டார். இவர் திடீரென்று எழுந்து நின்றுவிட்டார். அதாவது எதிர்த்தரப்பு என்று வரும்போது எழுந்து நின்றுவிட்டார். நீதிபதி பார்த்தார். அவருக்கு நீங்கள் எழுந்து நின்று மரியாதை செய்வதானால் இதுதான் தீர்ப்பு என்று முடித்துவிட்டார். எனவே, இது அருட்பா தான் என்று, தீர்ப்பளித்தார். அப்படிப்பட்ட ஒரு நிலைமை. ஆனால் அவர் பேசுகிற நிலைமையைப் பார்த்தீர்களானால் நமக்கு விளங்காது. வேண்டுமென்றே பேசுவது. காலையில் அந்தப் பக்கமாகப் போகிறார். தீப்பிடித்து விடுகிறது, கடற்கரையோரத்தில். அப்புறம் அதுபற்றி நீதிமன்றத்தில் சாட்சி சொல்ல வேண்டும். சாட்சி எப்படிச் சொல்கிறார் பாருங்கள்.

“அஞ்ஞான்று எல்லி எழ
நானாழிப் போதின் வாய்
ஆழி வரம்பணித்துக்
காலேற்றுக் காலோட்டப் புக்கேன்”

யாருக்காவது விளங்கியிருக்கும் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா? வேண்டுமென்றே அவருடைய புலமைத்திறத்தை அந்தச் சொற்களில் செருகுகிறார். இப்போது என்னவாகும்? கேட்கிறவனுக்கும் பயன்படாது. தெரிந்தவன் எவனும் இருக்கமுடியாது. நீதிபதி சொன்னார் “Put it in English” என்றார். “At about 7-30 A.M. என்றார் இவர். இதைச் சொல்வதற்குத்தான் இவ்வளவு நேரம். நான் என்ன சொல்கிறேன். அதைத் தமிழ்க்குடிமகன் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டான். நல்ல தனித்தமிழில் நடை தேவை.

தனித்தமிழ் நடையாக இருந்தால்கூட இவ்வளவு கடினமாக, பிறருக்கு விளங்காத சொற்களைப் புனைந்து தருவதனால் யாரும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். ஏனெனில் பாவேந்தர்கூட அதைச் சொல்லிவிட்டார். “எளிய நடையில் தமிழ்நூல் எழுதிடவும் வேண்டும்” என்றார். நான் பேசுவது உங்களுக்குப் புரிகிறது என்று சொன்னால்தான் பேசுவேன். நானே ஆறுமுக நாவலர் நடையில் பேசினால் நீங்கள் தலையைப் பிய்த்துக் கொள்வீர்கள்— என்னடா இவன் நம்மை ஒருவழி பண்ணி விடுவான்போல இருக்கிறதே என்று. என்னுடைய செய்தி உங்களுக்குப் போய்ச் சேரவேண்டும். அது ரொம்ப முக்கியம். இப்போது எல்லாமே ஊடகங்கள் (மாஸ் மீடியா) எல்லாவற்றையும் கொண்டு செலுத்துவதற்கான முயற்சிகள். தமிழ்க்குடிமகனும் தொல்காப்பிய காலத்திலே இல்லை. அவன் இணையம் என்று சொல்லப்படுகிற ‘இண்டர்நெட்’ காலத்திற்கு வந்துவிட்டான். எனவே, என்ன பண்ணுகிறோம். தமிழ்நாட்டினுடைய வரலாறு, பண்பாட்டு நிலைப்பாடுகள், கோயில் தளங்கள், வழிபாட்டிற்குரிய இடங்கள், சுற்றிப் பார்க்கக்கூடிய இடங்கள், இலக்கியத் தலங்கள், ‘கல்ச்சுரல் ஹெரிட்டேஜ்’ என்றெல்லாம் ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் இதற்கு ஒரு 100, 200 பக்கங்கள், அதற்கு ஒரு 200 பக்கம் என்று இணையத்தில் போட்டுத் தருகிறோம். உலகத்தில் இருக்கிற அத்தனை பேரும் இவற்றை இனிப் பார்த்துக்கொள்ள முடியும். இணையம் ரொம்ப முற்றிப் போய் விட்டது. நூல்கள் இனிமேல் வாங்கவேண்டிய தேவையில்லாமல் போகும். ஆனால், அதையும் மீறி உங்கள் நூல் உலகம் எங்கும் போய்விடுகிறது. நினைத்தவுடன் இராசம்கிருட்டிணன்

நூலைப் படித்துவிடுகிறேனே? அது ஒரு பெரிய சிறப்பாக இருக்கிறது. படிக்கக் கூடிய வாய்ப்பை அறிவியல் தந்திருக்கிறது. அதற்குள் நாம் வந்து விடுகிறோம். அதிலிருந்து நான் பின்வாங்கவில்லை. ஆனால் என்னுடைய கருத்து, மனோன்மணியம் சுந்தரனார் தமிழ்ப்பற்று உடையவர். எல்லோருக்கும் தெரியும். 'நீராரும் கடலுடுத்த...' பாடலைத் தந்தவர். ஆனால், அவருடைய காலத்தில் எழுதுகிறபோது பாஷாபிமானம், தேசாபிமானம் என்று எழுதியிருக்கிறார். நாட்டுப்பற்று, மொழிப்பற்று என்று நமக்குத் தெரியும். என் கையில் ஒருவருடைய எழுத்து இருக்கிறது. அதைச் சொல்லிவிட்டுப் பெயர் சொல்கிறேன். அவர் எழுதுகிறார். "மக்களாய்ப் பிறந்த ஒவ்வொருவருக்கும் தேசாபிமானம், பாஷாபிமானம் இருத்தல் இன்றியமையாதது என்பதை யாவரும் அறிந்ததே. அந்த அபிமானத்தை ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாகச் சொல்வர். ஆனாலும் தாம் பிறந்த தேசமே எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது என்று காட்டுவதும், தம் தாய்பாஷையின் பெருமையைப் பலர் அறியச் செய்வதும் சிறந்த வழிகளாகும்." இதை எழுதியது டாக்டர் உ.வே.சா. அன்றைக்கு அவருடைய நடை அது. அதை வைத்துக்கொண்டு தமிழ்க்குடிமகன் குறைகாணமாட்டான். மறந்துவிடக்கூடாது. பாரதியார் இருந்தபோது அவர் எழுதிய நடையில் ஸமுதாயம் என்று எழுதியிருக்கிறார். ஆனால் நாம் சமுதாயம் என்று எழுதுகிறோம். நான் அன்றைக்கு இருந்த மனோன்மணியம் சுந்தரனாரையோ அல்லது உ.வே.சா.வின் தொண்டுகளையோ மனத்தில் கொள்கிறபோதுதான் இந்த நடைகளைப்பற்றிக் கவலைப்படாமல் நான் அடுத்த இடத்

திற்குப் போய்விடுகிறேன். ஆனால், அதேநேரத்தில் அவர் செய்த தொண்டுகளை மதித்து அவர் செய்திருக்கிற முயற்சிகளை ஏற்று வருகிறபோது தான் எனக்கு ஒரு தெளிவு கிடைக்கிறது. ஏனென்று கேட்டால் இன்றைக்குக் கிடைத்திருக்கிற இந்த இலக்கியங்களுக்கு உ.வே.சா. காரணம். இல்லாவிட்டால் இந்தச் சங்க இலக்கியம் போன்றவை கிடைத்திருக்கிற நிலை இல்லை. அவரும் அதற்கு முன்னாலே இருந்த சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களும் தேடிச் செய்த பணியைவிட, தமிழ்க்குடிமகன் பெரிய அளவில் அலைந்துவிட்டான் என்றோ, பெரிய அளவில் நுழைந்துவிட்டான் என்றோ சொல்லமுடியாது. அவர்கள் செய்த முயற்சியின் வளர்ச்சி பெரிது. அதனுடைய விளைவாக சங்க இலக்கியத்தின் எல்லா வடிவங்களும் இன்றைக்குக் கைக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. எனவே, இதுபோன்று அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக இருக்கிற செய்திகளை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு குறை காண்பவன் அல்ல நான். இன்றைக்கு நாம் எழுத்தாளர்களாக இருக்கிறோம். ஆனால், எல்லோரும் சேர்ந்து எதை நோக்கி அவற்றை நகர்த்துகிறோம். ஒரு நல்ல சமுதாயம் உருவாக வேண்டும் என்று நினைக்கிறோமா இல்லையா? இப்போது அந்த மனநிறைவு நமக்கு இருக்கிறதா? இல்லையா? நல்ல சமுதாயம் இருக்கிறது. ஆனால் எங்கோ நலிவு இருக்கிறது. இப்போது நான் அரசியல் கோணத்தில் திறனாய்வு செய்வது என்னுடைய தகுதிக்கு முரணானது என்பதால் இப்போது நான் அதைச் சொல்லவில்லை. ஆனால், எங்கோ தவறு நடக்கிறது. ஆனால் இன்னும் வீழ்ந்து கிடக்கிற சமுதாயத்தினைத் தூக்கி நிறுத்துகிற நிலை ஒன்றும் நமக்கு இருக்கிறது. ஒரு காலத்திலே வேறு

வகையிலே வீழ்ந்து கிடந்தோம். உயர்ந்தவன், தாழ்ந்தவன் என்று ஒருவருக்கொருவர் வேறுபாடு பார்க்கக்கூடாது என்பது நமக்குத் தெரிந்துவிட்டது. நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால் ஒருகாலத்தில் எப்படியிருந்தது?

பாவேந்தர் கூறினார்— “மனிதரில் நீயும் ஓர் மனிதன். மண் அன்று; இமைதிற, விழி, எழு, பார், பாரடா உனது மானிடப் பிறப்பை” என்று கூவிக்காட்டி அவனை மனித இனத்தில் போய்ச் சேர்த்துவிட்டான். இதே பாரதியார் போன்றவர்கள் கனகலிங்கத்திற்குப் பூணூல் போட்டு இவனும் பிராமணனே என்று கொண்டுவர முயன்றார்கள். என்றாலும் சமுதாயத்திற்கிடையேயுள்ள இடைவெளியைக் குறைப்பதற்கு முயற்சி எடுக்கிறார்கள் என்று தான் பொருள். எனவே, இதுபோன்ற நிலைகளில் அவர் செய்கின்ற முயற்சிகளைப் போலவே இன்றைக்கு இருக்கிற எழுத்தாளரும் முயற்சிகளைச் செய்யவேண்டிய கடமையும் உங்களுக்கு இருக்கிறது. அந்த முயற்சிகளைச் செய்தால்தான் இன்றைக்கு இருக்கிற இலக்கிய நிலைகள் கூட உங்களுக்குக் கைகொடுக்கும். ஒருகாலத்தில் கலை கலைக்காகவா? கலை மக்களுக்காகவா என்ற சர்ச்சையெல்லாம் வந்து, இப்போது ஒருவழியாக, கலை மக்களுக்காக என்று பட்டிமன்றத்தில் தீர்ப்பு வந்து, இப்போது மக்களுக்கு வந்திருக்கிறோம். ஏனென்றால் மக்களை ஒட்டாத எழுத்து ரொம்ப நாளாகவே இருந்தது. இன்னும் சொல்லப்போனால் சீவக சிந்தாமணியும் பெயர்பெற்றது தான். அதேநேரத்தில் கம்பராமாயணம் மக்களிடத்தில் வந்திருக்கிறது. பார்த்தால் உங்களுக்கு வேறுபாடு தெரிந்திருக்குமே. ஆனால், இரண்டு இலக்கியத்திலும் ஏதேனும் குறைபாடு இருக்கிறதா என்று கேட்டால் கிடையாது.

திருத்தக்கத்தேவர் மிக அருமையாகச் செய்திருக்கிறார். மறுக்கமுடியாத உண்மை. நான் ஓர் ஆசிரியன், பேராசிரியன் என்ற முறையிலே உறுதிப்படுத்த முடியும். அதைப்போலவே கம்பன் சிறப்பாகச் செய்திருக்கிறான். ஆனால் மக்களுடைய புழக்கத்தில் கம்பன் கொண்டு போகப்பட்ட அளவிற்குத் திருத்தக்கத்தேவர் எழுதிய சீவகசிந்தாமணி கொண்டு போகப்படவில்லை. அதே நேரத்தில் சிலப்பதிகாரம் கொண்டுபோன அளவிற்கு மணிமேகலை கொண்டுபோகப்படவில்லை. அதற்குக் காரணம் சிலப்பதிகாரக் கட்சியைச் சார்ந்தவன் நான்; மணிமேகலைக்கு எதிர்க்கட்சியைச் சார்ந்தவன் என்பது அதன் பொருளல்ல.

சிலப்பதிகாரத்தில் ரொம்ப அதிக நேரம் எடுக்காமல் நெஞ்சையள்ளும் சிலப்பதிகாரம் என பாரதி சொன்னான். மற்றதற்குச் சொல்லாமல் அதற்கு மட்டும் ஏன் சொன்னான்? காரணம் என்ன? மாதவியோடு தொடர்பு கொண்டு, அவளை விட்டுவிட்டு வர முடியவில்லையே கோவலனால்? அதை எப்படிச் சொல்லமுடியும்? அதைச் சொல்ல முடியாததால்தான் கடைசியில் இளங்கோ அடிகள் சொன்னார். “விடுதல் அறியா விருப்பினன் ஆயினன்” என்றார். ஏன் விட்டுவிட்டு வரவேண்டுமென்று தெரியவில்லையாம். இதை நீங்கள் சாக்காகப் பயன்படுத்திவிடக் கூடாது. இளங்கோ அடிகளே இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறார் என்று நம் ஆட்கள் இதையே எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது. எனவே, ‘விடுதல் அறியா விருப்பினன் ஆயினன்’ என்று சொல்கிற ஒரு தொடரிலே அது முழுமை அடைகிறது. அதேநேரத்திலே கண்ணகி கடைசியாக கோவலனுடன் மதுரை சென்று நிறைவுறுகிற

போதுதான் “எழுகென எழுந்தாய் என் செய்தனை” என்று வருந்தும்போது அவள் இரண்டு வரிதான் பேசினாள். அப்போதுதான் முதல் தடவையாகப் பேசுகிறாள். அதுதான்— பின்னால் பேசுகிற பேச்சுக்கு முன்னுரை— அதுதான். “போற்றா ஒழுக்கம் புரிந்தீர் யாவதும் மாற்றா உள்ள வாழ்க்கையேன் ஆதலின் ஏற்று எழுந்தனன்” என்றாள். நீ என்னதான் தவறு செய்தாலும் மனைவி என்ற முறையில் மாற்றாத உள்ள வாழ்க்கை படைத்த அழுத்தமானவள் என்பதை அவள் குறிப்பிடுகிறாள். இரண்டே வரிகளில் முடிந்து போய்விடுகிறது. இப்படி முடிக்கக்கூடிய திறன் அது. அதேநேரத்திலே அரசவைக்கு அழைக்கப்படும் அவளை வாயில் காவலன் வந்து அழைத்துச் செல்கிறான். ரொம்ப வேகமாகக் காட்டவேண்டும்.

“வாயில் வந்து கோயில் காட்ட,
கோயில் மன்னனைக் குறுகினள் சென்றுழி”

என்றார். எவ்வளவு வேகமாக வாயில் காவலன் வந்து சொல்லி கூட்டிக்கொண்டு போய் இருப்பான். இப்போது போகமுடியுமா? ஆனால், இளங்கோ அடிகளால் முடியும். ஒரு வரியிலே எல்லாவற்றையும் முடிக்கமுடியும். அது மட்டுமல்ல. காவலன் போய் வாயிலுக்குப் போய்க் கண்ணகியைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்தான். 4 சொற்களில் கொண்டுவந்து விட்டுவிட்டான். ஏன் இதைச் சொல்கிறேன் என்றால் அப்படியும் பாடுவதற்கு சிலப்பதிகாரம் போன்ற இலக்கியங்கள் தமிழுக்கு இருக்கிற செல்வங்கள், இடைக்காலத்தில் கம்பர் போன்றவர்கள் தருகிற அந்தப் பாட்டுகள் இன்றைக்கும் நெஞ்சை நெகிழவைப்பவை. ஒருகாலத்தில் அதற்குக்கூடப் பெரிய எதிர்ப்புகளும்

மறுப்புகளும் இருந்தன. உங்களுக்கெல்லாம் தெரியும். அது ஒரு காலகட்டம். அதுவேறு கோணத்தில். ஆனால், இன்றைக்கு யாரும் கம்பனுக்கு எந்த மறுப்பும் தெரிவிக்க வேண்டிய தேவை எழவில்லை. அப்படி இருப்பதும் இல்லை. அதில் இருக்கிற நயத்தை, கம்பருடைய சிறப்பைப் பாராட்டுகிற மனப்பாங்கில் அனைவரும் இணைந்து நிற்கிறோம் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. நான் இதைச் சொல்வதற்குக் காரணம் ஒருகாலத்தில் இலக்கியம் திறனாய்வுக்குட்பட்டாலும் அது தன்னுடைய வலுவான தன்மைகளால் வேருன்றி நின்றுவிடும். அதுதான் மறுக்க முடியாத உண்மை. எனவே, இலக்கியம் எழுதுகிற நீங்கள் திறனாய்வுகளைக் கண்டு அஞ்சிவிடாமல் செயலாற்ற வேண்டும். ஏனென்றால் சிலபேருடைய எழுத்தைப் (writings) பார்க்கும்போது இந்த இலக்கியத்தை ஒழித்து விடுவோம் என்று தோன்றும். நான் வேறுகோணத்தில் சொல்கிறேன்.

இசை பற்றி சுப்புடு எழுதுகிறார் என்றால் அதற்குப் பிறகு சிலர் பாடவே வரமாட்டார்கள். ஆனால், அதே நேரத்தில் அவர் செய்கிற ஆற்றல்மிக்க திறனாய்வுகளைக் கூர்ந்து கவனித்துப் பார்த்தால் சில உண்மைகள், சில தேவையான அறிவுரைகள் கண்டிப்பாக இருக்கும். எனவே, அவரை ஒதுக்கிவிட முடியாது. அவரும் சிறந்த திறனாய்வாளர். ஆனால் அதேநேரத்தில் அதற்காக முன் வருபவன் ஒருவனைத் தட்டிக்கொடுக்கத் தவறிவிட்டால், அவன் வீழ்ந்துவிடுவான். இன்றைக்குத் தமிழ்நாட்டில் எனக்கு இருக்கிற வருத்தமெல்லாம், இதழ்களில் வெளி வருகிற சிறுகதைகள், புதினங்கள் அனைத்தையும் பலர் படிப்பதில்லை. அவற்றினுடைய நல்ல தரங்களைக்

கண்டிப்பாகத் தமிழ்நாட்டிலுள்ள மக்கள் படித்து, சுவைத்து மேலே மேலே பாராட்டி ஊக்குவிக்கவேண்டிய சூழ்நிலை வரவேண்டுமென்றால் நீங்கள் ஏராளமாகப் படிக்க வேண்டும். நம்மிடம் இருக்கிற பெரிய குறை அதுதான். இன்னும் சொல்லப்போனால்,

“உழுகின்ற வேலைசெயும் அண்ணன் மார்க்கே
உட்கார நேரமில்லை; படிப்ப தெங்கே?

அழுகின்ற பிள்ளைகளைக் கண்ணீர் மாற்றி

அரவணைக்கும் அன்னைக்கும் நேர மில்லை;
தொழுகின்ற கடவுள்களைப் பெருக்கிக் கொண்ட

தோழர்களும் படிப்பதில்லை; எதற்கெல் லாமோ
எழுகின்ற காளைகளே! நீங்கள் கூட

ஏறெடுத்துப் பார்க்காமல் என்ன வேலை?”

இது, கல்லூரி மாணவர்களுக்காக நான் பாடியது. இதனை நான் பாடக் காரணம் யாதெனில், யாரும் படிப்பதில்லை. எனக்கு என்ன வருத்தமென்றால் நான் ஓர் ஆசிரியன் என்ற முறையில் சொல்கிறேன். எம்.ஏ., தேர்வு எழுதுகிறவன் தொல்காப்பியத்தைப் பற்றி எழுதுகிறபோதுகூட, மேற்கோள்களைச் சிலப்பதிகாரத்தில் மற்றும் பிற இலக்கியங்களில் இருந்து காட்ட வேண்டும். ஆனால், மாணவன் திரைப்படத்திலிருந்து காட்டத் தொடங்கிவிட்டான். வினையே அதுதான். அவனுக்குத் திரைப்படம் என்பதே இலக்கியமாகிவிட்டது. எனக்கும் திரைப்படம் மிகவும் பிடிக்கும். நான் அதிகம் விரும்பிப் பார்க்கிறவன். ஆனால் அது என்னை மகிழ வைக்கவேண்டும். நெகிழ வைக்க வேண்டும். அது ஒரு கலை வடிவத்தோடு நின்றுவிட வேண்டும். ஆனால் என்னுடைய இலக்கிய உலகத்தில் ஆழ்ந்துபோய் என்னைத் திசை திருப்பி, அதில் முற்றிலும் நான் அறிவு கெட்டவ

னாகிவிடக் கூடாது. கிட்டத்தட்ட அதுதான் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இனிமேல் நம் இளைஞர்கள் காட்டப் போகும் மேற்கோள்கள், பாரதியார் கவிதைகளாகவோ, பாரதிதாசன் கவிதைகளாகவோ இருக்காது. எல்லாம் திரைப்பாடல்களாகவேதான் இருக்கும். அது எப்படி இருக்கும் என்று உங்களுக்குத் தெரியும். இதை நான் சொல்வதற்குக் காரணம், இப்படிப்பட்ட ஒரு நிலைமை இளைஞர்களிடையே இருக்குமானால் இதுதான் தமிழ் நாட்டைப் பிடித்திருக்கும் மிகப்பெரிய நோய். என்னைக் கேட்டால், விடைத்தாள்களை நேரிடையாகத் திருத்திப் பழக்கப்பட்டதால் சொல்கிறேன். இப்படிப்பட்ட ஒரு சமூகச்சீர்கேடு கல்வியைப் பீடித்து, கல்வியிலிருந்து பக்குவமாக எடுத்துவிடுகின்ற திறனற்ற ஒரு போக்கு, மேற்போக்காகக் காதல் பாட்டையெல்லாம் மேற்கோளாகக் காட்டுகின்ற— நுனிப்புல் மேய்கின்ற தன்மைகள், இது அதிகமாக இருக்கிற சமுதாயத்தில் நம் ஆழ்ந்த இலக்கியங்கள் அடிபட்டுப்போகும்; தோற்றுப்போகும். நீங்கள் என்ன சமுதாய எழுச்சியைக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று நினைக்கிறீர்களோ, அது இல்லாமல் போகக்கூடிய சூழ்நிலை வருமானால் அது தமிழ்நாட்டுக்கு மிகப்பெரிய கேடு. அப்படிக்கேடு வரக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் சங்க இலக்கியத்திலிருந்த அதே செழுமை, வளமை, இன்றைக்கும் வரவேண்டும் என்று கருதுகிறேன். தமிழுக்கு இருக்கிற பெரிய சிறப்பு— சொல்வளம்— Poetic Diction. அது ஒரு சொல்லாட்சித் திறன். அப்படி வருகிறபோது வள் என்பதிலிருந்து ஒரு வளை, வளை என்பதிலிருந்து வளையம், வளைவு போன்றவை பிறக்கின்றன. அவ்வளவு சொற்கள் இருக்கின்றன. வாழையினுடைய இலைக்கு

‘இலை’ என்று பெயர். ஆங்கிலத்தில் ‘லீவ்’ என்று பெயர். ஆனால், தாழைக்கு இருப்பதற்கு இலை என்று பெயர் அல்ல. ‘மடல்’ என்று பெயர். நெல்லுக்கு இருப்பதற்கு மடல் இல்லை. ‘தாள்’ என்று பெயர். கரும்புக்கு இருப்பதற்கு தாள் அல்ல; ‘தோகை’ என்று பெயர். எனவே, கரும்பின் இலை தோகை, நெல்லின் இலை தாள், வாழைக்கு இலை, தாழைக்கு மடல் என்று விரிந்து கொண்டே போகிற சொல்வளம் உடையது தமிழ்மொழி. நான் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகப் படித்து, அறிந்து கொண்ட பழைய இலக்கியங்கள்தான் வரலாற்று மூலங்கள். இன்னும் சொல்லப்போனால் எங்களுக்கெல்லாம் அறிவு தருகின்ற களஞ்சியங்கள். அவற்றிலிருந்து எடுத்துக்கொள்கின்றோம். புதியவற்றை ஆக்கிக்கொள்கின்றோம். இன்றைக்குக்கூட பிரெஞ்சு நாட்டில் ஒரு சட்டம் போட்டிருக்கிறார்கள். கலந்திருக்கிற அத்தனை ஆங்கிலச் சொற்களையும் அகற்றிவிட்டு, பிரெஞ்சு மொழியின் மூலச் சொற்களிலிருந்து புதிய பிரெஞ்சு மொழிச்சொற்களை உருவாக்குவதற்கு ஒரு பெரிய குழுவை அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது. எனவே, இந்த முயற்சிகளைத் தோற்று விப்பது தவறல்ல. ஆனால், அதேநேரத்தில் நாம் கையாளக்கூடிய சொற்களின் விளைவுகளால் நமக்குக் கிடைக்கிற இந்த மகிழ்ச்சிதான் முக்கியம். இலக்கியம் என்றால் இன்பத்திற்குரியது. “Literature is the best record of human thoughts.” நாம் இன்றைக்கும் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் உள்ள புறநானூற்றுப் புலவர்களுடைய கருத்தை ‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’ என்ற வரியை எங்கேயோ இருக்கிற, மூன்றாகப் பிரிக்கப்படுவதற்கு முன்னால் இருந்த முகவை மாவட்டத்

தில் பிறந்த ஒருவன் எழுதி, அது ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு, இந்திராகாந்தி அவர்கள் கையில் கொடுக்கப்பட்டு, அவர்கள் உருசியாவிற்குப் போன போது அதைப் பெருமையாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

*“All the world is our home, every man is our kith and kin” -
Says a Tamil Poet*

என்று பெருமையோடு சொல்கிறபோது நமக்குப் பெருமையாக இருக்கிறது. ஒரு வரி; அது எங்கேயோ போகிறது. அதன் அழுத்தம் இன்றைக்கும் நெஞ்சில் இருக்கிறது. எப்படி அவனால் செய்ய முடிகிறது? வேறுபாடுகளுக்கு அப்பாற்பட்டு அவனால் நிலைத்து நிற்க முடிகிறது. மற்றவற்றைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் தன் செய்திகளில் மட்டுமே அழுத்தமாக நின்றான். எனவே, அவனுக்கு வெற்றி கிடைத்தது. எனவே, எழுத்தாளர்கள் தமிழ்க்குடிமகன் போன்ற அரசியல்வாதிகளைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல், நாங்கள் என்ன சொல்கிறோம் என்பதைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல், நீங்கள் என்ன சொல்லப் போகிறீர்கள் என்பதைப் பற்றி நாங்கள் கவலைப்படும்படியாக நீங்கள் உங்களை வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். எனவே இக்கால இலக்கியமும் சரி, இடைக்கால இலக்கியமும் சரி, காப்பிய இலக்கியமும் சரி, சங்க இலக்கியமும் சரி, ஒப்பீட்டு இலக்கியமும் சரி, தெளிவான நெகிழ்வுகளை நோக்கித் தாமே நகர்த்திக் கொண்டிருக்கின்றன. கருத்து வேறுபாடுகளை மறந்து, வேறுவகையான சார்பு நிலைகளைக்கூடப் பாராமல் நல்ல தமிழ் இலக்கியங்களை, நல்ல படைப்பிலக்கிய எழுத்தாளர்களை என்றைக்கும் பாராட்டுவதில் இரண்டாவது

கருத்தே கிடையாது என்பதை நான் தெளிவுபட உறுதி படக் கூற விரும்புகிறேன். நல்ல படைப்பு என்று பாராட்டு வோம். நல்ல படைப்பு என்று சொல்வதிலே நான் நாகரிகம் கெட்டவனாக நடந்துவிட்டால், என்னுடைய தரத்தைத்தான் குறைக்குமே தவிர இலக்கியத் தரத்தை அது குறைப்பதில்லை. எனவே, அப்படிப்பட்ட ஒரு நிலைமை வருமானால் அதுதான் தமிழ்நாட்டில் ஒரு நல்ல விடிவாக இருக்கமுடியும். இதுவரைக்கும் வளர்ந்திருக்கும் தமிழ்கூட இன்னும் முழுமையான நிலையினை எட்டாத காரணத்தினால் மக்களைப்போய்ச் சேரவில்லையே என்று நினைக்கிறேன். நம்முடைய இராசம்கிருட்டிணன் அவர்கள் கடைசியாக ஒரு வரி சொன்னார்கள். இந்த மக்களை 5ஆம் வகுப்பு வரையிலும் தமிழிலே படிக்க வைக்கக்கூடாதா என்று ஓர் ஏக்கம் இருக்கவே செய்கிறது. உள்ளபடியே சொல்கிறேன் இராசம்கிருட்டிணன் அவர்களே சொல்லிவிட்ட பிறகு நாங்கள் கொண்டுவரத் தயங்கினால் பிறகு இன்னும் ஒரு காலம் வாய்க்காது என்று நினைக்கிறேன். இராசம்கிருட்டிணன் அவர்களே இப்படி உணர்கிறார்கள். இதுபோன்ற புதிய நிலைகளில் வளர்ந்து வருகிற எழுத்தாளர்கள் இப்போது சிறப்பிக்கப் பட வேண்டும். அப்போதுதான் எனக்குத் தெரியும். எனக்குத் தெரிய வையுங்கள். தயக்கம் காட்டவேண்டாம். அதேநேரத்தில் உங்களைத் தெரிய வைப்பதற்கான ஒரு வாய்ப்பை எனக்கு உருவாக்கிக்கொடுங்கள். இரண்டு பேரும் சேர்ந்து தமிழை, தமிழ்நாட்டினுடைய தரத்தை, வளத்தை, சொல்லாட்சித் திறத்தை, இலக்கிய நயத்தை உலகுக்குத் தெரிய வைப்பதற்கான முயற்சிகளில் நாம் ஈடுபடுவோம் என்று கூறி,

இன்றேனும் கலையட்டும் தூக்கம்— நாட்டில்
 இனியேனும் பெருகட்டும் ஆக்கம்— வாழ்வில்
 ஒன்றேனும் நல்லதையே செய்வோம் தாயாம்
 ஒண்டமிழ்க்குப் பகைவர்தலை கொய்வோம்— அன்னை
 என்றேனும் அரியணையில் ஏறும் காட்சி
 எப்படியும் வந்தேதான் தீரும்— நாமே
 நன்றாய்ந்து தீதகற்றிச் செல்வோம் எந்த
 நாள்வரினும் கொள்கைதனில் வெல்வோம்! வாழ்க!
 என வாழ்த்தி உரையை நிறைவு செய்கிறேன்.

('அக்னி' அமைப்பில் உரையாற்றியதன் சாரம்)

தமிழ் மேம்பாடு

அமைச்சர் என்ற முறையில் ஒருவர் மேடைக்கு வருகிற போது நீங்கள் கோரிக்கைகளை எடுத்துரைப்பதும், அமைச்சர் அதற்குத் தீர்வு காண்பதும், அல்லது தீர்வு காண முயல்வதும் அல்லது இரண்டும் இல்லாவிட்டாலும் கோரிக்கைகளை வாங்கிக் கொண்டு செல்வதும் இன்றைய வாடிக்கை. அந்த நிலையில் நீங்கள் வைத்திருக்கிற கோரிக்கைகளை இன்றையதினம் கோரிக்கைகளாக ஒரு விண்ணப்பத்திலே ஏற்றிச்சொல்கின்ற செய்தியாக நான் எடுத்துக்கொள்ளமாட்டேன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். ஒரு மாநாடு நடத்துகிறபோது அது எந்த அளவுக்குப் பயன்படும் என்பதையும் நான் கண்டவன். 1969 திசம்பர் மாதத்தில் பரமக்குடியில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழ்க் கழக மாநாடு; பாவாணரை முதன்மையாகக் கொண்டு, பெருஞ்சித்திரனார் அவர்களைச் செயலாளராகக் கொண்டு நடைபெற்ற மாநாடு. அந்த மாநாட்டை நடத்திய வாய்ப்பு எனக்குண்டு. எனவே அந்த மாநாட்டினுடைய சிறப்புகளை எடுத்துச்

சொல்லவேண்டுமென்று சொன்னால், அன்று 63 பேச்சாளர்கள் அந்த மாநாட்டில் பேசினார்கள். அன்றைக்கு வராதது நம்முடைய மெ. சுந்தரனார் அவர்களும், தமிழ் அண்ணல் அவர்களும் தான். அண்ணல் அவர்களுக்கு அன்று கடும் காய்ச்சல். அது எனக்குத் தெரியும். அதற்குப் பிறகு மதுரையில் அண்ணல் அவர்கள் கலந்து கொண்டார்கள். பாவாணருக்கு மதுரையில் வரவேற்புக் கொடுக்கிற போது கலந்து கொண்டார்கள். அந்த மாநாட்டில் ஏற்பட்ட எழுச்சியைப் பார்த்தவுடன் பாவாணர் அவர்கள் வியந்து, 'இப்படியே போனால் நாம் ஆட்சியைக் கைப்பற்றிவிடுவோம்' என்று சொன்னார். அதற்குப் பிறகு மீதிச் செய்திகளையெல்லாம் சொன்னால் அது பொருத்தமாக இராது. அவர் தெரிவித்தார் அல்லவா அந்த அளவுக்கு எழுச்சி. அதில் இன்னொரு உண்மையையும் உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும். பாவாணர் அவர்கள் நூல்களை எழுதிப் பல்வேறு அமைப்புகளுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, அவற்றினுடைய உரிமத் தொகைக்காகக் காத்திருந்து வாழ்ந்தவர் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். எனவே நாங்கள் நினைத்தோம். ஒரே நேரத்தில் அவருடைய நூல்களை விற்பனை செய்து அவருக்குப் பணத்தைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நினைத்த போது, எல்லா நூல்களையும் விற்க முயன்றபோது, அவர் 1937-38லேயே எழுதிய ஒரு புத்தகம் "செந்தமிழ்க் காஞ்சி" நினைவுக்கு வந்தது. இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டம் தலைதூக்கி மேலோங்கி நின்ற போது, அதனைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு இந்தியை எதிர்க்கின்ற பாடல்களாக அவர் எழுதிய தொகுப்புத் தான் "செந்தமிழ்க் காஞ்சி." அந்தப் பாடல் தொகுப்பு

வெளிவந்தது 37இல், நாங்கெல்லாம் இருப்பது 1969இல். எனவே 32 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னால் கிடைக்கக்கூடிய வாய்ப்பு இல்லை. ஆனாலும் இப்படிப்பட்ட நூல் இருக்கிறது என்று மட்டும் பாவாணர் சொன்னார். எங்கே இருக்கிறது என்று தெரியாது. சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்திற்கு எழுதியபோது அவர்கள் தான் எங்களிடம் 50 பாடற்தொகுப்புகள் மீதம் இருக்கின்றனவென்று கூறினார்கள். அன்றைக்கு 12 காசு விலை. அதையும் வாங்கிக்கொடுத்தோம். அதிலிருந்து தொடங்கி, அன்றைக்கு வெளியிடப்பட்ட திருக்குறள் தமிழ் மரபுரை நூல்வரை விற்பனை செய்தோம். அன்று அந்த நூல் 15 உருபாய். இன்றைக்கு 250 அல்லது 300 கொடுத்தால்தான் அந்நூலைப் பதிப்பிக்கவே முடியும். எனவே அன்றைக்கு அதையெல்லாம் சேர்த்து— 15 உருபாய்தான் உயர்ந்த விலை. அவருடைய நூல்களிலே மிக உயர்ந்த விலை அதுதான். இவை எல்லாவற்றுக்கும் சேர்த்து ரூ. 3,000/- கையில் கொடுத்தோம். உள்ளபடியே பாவாணர் கண்கலங்கினார். என் வாழ்நாளில் நூல்களுக்காக நான் ஒட்டு மொத்தமாக இவ்வளவு பெரிய தொகையை முழுமையாகக் காண்பது இதுதான் முதல் தடவை என்றார். இன்றைக்கு நாமெல்லாம் நிறையத் தொகையைப் பார்க்கிறோம். கோடி வரை போய்விட்டோம். பல கோடி வரை போய்விட்டோம். ஆனால் அன்றைக்குப் பாவாணர் ஒரு 40, 50-க்கு மேற்பட்ட நூல்களை எழுதி, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டபோது, “எனக்கு மனைவியும் உண்டு; மக்களும் உண்டு; அதோடு மானமும் உண்டு” என்று சொல்லிவிட்டு, வெளியேறிய பாவாணர்— அப்படிப்பட்ட

ஒருவருக்கு அந்த மூவாயிரம் ஒரு பெரிய தொகை. எனவே மாநாட்டின் எழுச்சியை நாம் புரிந்து கொள்கிறோம். எத்தனையோ ஊரிலிருந்து, திருச்சியிலிருந்து, பெங்களூரிலிருந்து, மதுரையிலிருந்து, எத்தனையோ நகரங்களிலிருந்து அந்த மாநாட்டுக்கு வந்திருந்தார்கள். சிறந்த ஊர்வலங்கள் எல்லாம் நடந்தன. இப்போது நாம் அந்தப் போக்கிலேயே மாநாடுகளை நடத்துகிறோம். ஆனால் ஒன்றை மட்டும் நான் மறக்கவில்லை. திராவிட இயக்கத் தலைவர்கள் சொன்னார்கள். 'ஒரு காலத்தில்— திராவிட இயக்கத்தை அன்றைக்கு அது அரசியல் இயக்கமாக இருந்தாலும், அது சமூக இயக்கமாக இருந்தாலும் அதனைச் சார்ந்து ஊருக்கு ஒருவராக நின்று உழைத்த பெருமை தமிழ்ப் புலவர்களையே சாரும்' என்ற அந்தக் கருத்தைக் குறிப்பிட்டனர். ஊரில் ஒரு தமிழ்ப் புலவரோ, தமிழ்ப் பேராசிரியரோ இருந்தால் அந்த ஊரில் அவர் கொடிகட்டி வாழ்ந்திருப்பார். இது மறக்க முடியாத உண்மை. இப்போது நீங்கள் ஒருவராக இல்லை. பலராக இருக்கிறீர்கள். அப்படிப் பலராக இருக்கிற காலகட்டத்திலே அப்போது ஏற்பட்ட எழுச்சியை விட இப்போது எழுச்சி அதிகமாக இருக்கவேண்டும். அந்த வகையிலே நீங்கள் எடுக்கிற முயற்சிகள் அனைத்தும் சரியானவை. நீங்கள் தொடுக்கின்ற போர் அனைத்தும் சரியானவை. அதேநேரத்தில் நம்முடைய சூழ்நிலையை எடுத்துச் சொல்கிறபோது, இதழ்களைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். உள்ளபடியே இவர்கள் பெரும் தொண்டு ஆற்றுகின்றார்கள். என்னைக் கேட்டால் பல்வேறு இதழ்கள்— பெயரைச் சொன்னால் மற்றவர்கள் என்மீது சினந்து கொள்ளக்கூடாது. தெரிந்து கொள்ளக்கூடாது என்பதற்

காகச் சொல்லவில்லை. எல்லா இதழ்களும் தமிழ்த் தொடர்பான செய்திகளை ஆர்வத்தோடு வெளியிடுகின்றன. அதில் இந்துவும் விதிவிலக்கல்ல. இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸும் விதிவிலக்கல்ல. தினமணி, தினமலரும் விலக்கல்ல. எதுவுமே விதிவிலக்கல்ல. எல்லோருமே எழுதுகிறார்கள். இன்னும் சொல்லப்போனால் எழுதுவதோடு நிற்காமல் “தமிழ்க்குடிமகன் கவனிப்பாரா” என்று அடிக்கடி என்னைக் கவனிக்கச் சொல்லிப் பலரும் எழுதுகிறார்கள். ஒருவர் எழுதியிருந்தார் “தமிழ்க்குடிமகன் கோடம்பாக்கம் பக்கம் கொஞ்சம் கண் திறப்பாரா” என்று. அவர் சொன்னது தமிழுக்குச் சொன்னது. நீங்கள் வேறு எதையும் நினைக்க வேண்டாம். அவர் என்ன சொன்னார்? பலபேர் திரைப்படங்களுக்குத் தமிழில் பெயர் வைக்காமல் ஆங்கிலத்தில் பெயர் வைக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் தமிழ்க்குடிமகன் கொஞ்சம் கவனிக்கக் கூடாதா? இதிலிருந்து என்ன தோன்றுகிறது என்றால் நீங்கள் எவ்வளவுதான் ஒரு கருத்தை எடுத்துச் சொன்னாலும் ஓர் அரசின் சார்பில் அந்தக் கருத்தைத் தெரிவிக்கின்றபோது, அல்லது அறிவுறுத்தப்படுகின்றபோதுதான் அதற்கு வலிமை இருக்கிறது என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. அதை நான் நன்றாகவே உணர்கிறேன். என்னைக் கேட்டால் பாவாணர் அவர்களது குடும்பத்திற்கு 20 இலட்சம் உருபாய் வழங்கி, அவருடைய நூல்களை நாட்டுடைமையாக்கி, அவருடைய குடும்பத்தினருக்குப் பரிஷத் தொகை வழங்கிய காலம். இப்போது மறைமலையடிகள் குடும்பத்தாருக்குப் பரிஷத் தொகை வழங்கும் காலம். 1989-90இல் பாவேந்தருடைய நூல்களை நாட்டுடைமையாக்கிப் பரிஷத் தொகை வழங்கிய காலம்.

எல்லாருமே தனித் தமிழ் வல்லுநர்கள்— அதுதான் பெரிய சிறப்பு. எனக்கு வழிகாட்டியவர்கள். பல ஆண்டுக் காலம் எங்களை உருவாக்கியவர்கள்.

காலம் என்பது எந்த அளவுக்கு இனிமையானது என்பதை நாம் உணர்ந்துள்ளோம். காரணம் உமர்கய்யாம் பாடல்களை எழுத்து, எண்ணிப் படித்து கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை அவர்கள் பாடினார்.

தேரா வாழ்வின் பறவை இன்னும்
செல்லும் தூரம் சிறிதேயாம்
பாராய் பாராய் பறவை அதோ
பறக்கச் சிறகும் விரித்ததடா!

கவிமணியின் இந்த வரியை நினைவில் வைத்துக் கொண்டு செயற்படுகிறோம். எனவே இப்போது நான் உங்களுக்குத் தெரிவிக்கிறபோது, எனக்கு எவ்வளவு காலம் இருக்கிறது என்பதைப் பற்றி நான் கவலைப் படாமல், கொடுக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு மணித்துளியையும் மிகுந்த கவனத்தோடு பயன்படுத்திக்கொண்டு, தமிழ் நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை நீங்கள் யாரும் மறந்துவிடக் கூடாது. என்னைக் கேட்டால் கடந்த ஐந்து ஆண்டுக்காலத்தில் எண்ணற்ற திருமணங்களில் நான் தலைமை தாங்கியிருக்கிறேன். கட்சிக்காரர்களின் திருமணங்கள், பொதுவான சில திருமணங்கள். ஆனால் கடந்த 10 மாதத்தில் நான் திருமணம் என்று கலந்து கொண்டது 5, 6 திருமணங்கள்தான். நான் அவர்களுக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன். ஒரு திருமணத்திற்காக நான் வந்து திரும்பினால் எனக்கு 36 மணி நேரம் தேவைப்படுகிறது. அரசு அதற்காக உரு. 6,000, உரு. 7,000/- செலவிடுகிறது. இரண்டுமே இப்போது வீண் என்று நான் கருதுகிறேன்.

அதனால் வேறு யாரையாவது வைத்து நடத்துங்கள். கொஞ்சம் தமிழைப் பற்றி எழுதுவதற்கு, சிந்திப்பதற்கு எனக்கு நேரம் கொடுங்கள் என்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன் என்பது 100க்கு 100 உண்மை. என் மீது கட்சிக்காரர்களுக்குக் கூட அந்தவகையில் வருத்தம்— நிறையத் திருமணங்களுக்கு வந்தவர் இப்போது வர மறுக்கிறாரே என்று. அதற்குக் காரணம், இந்த நேரத்தை விட்டுவிட்டால் வேறு வாய்ப்புக் கிடைக்காது. அந்தக் கோணத்தில்தான், இதழ்கள் அல்லது வேறு சில குறிப்பிடத்தக்க அரசியல் இதழ்கள் சார்ந்த புள்ளிகள் தொடக்கத்தில் நம்மை எதிர்த்தது உண்டு. கடுமையான திறனாய்வுகளை வைத்தது உண்டு. ஆனால் இப்போது அவர்கள் யாரும் “பகை நிலை” என்ற அந்தப் பகுதியை ஒதுக்கிவிட்டு, ஒரு சாதக நிலையை எடுத்திருக்கிறார்கள். எனவே இதழ்த்துறையிலோ, வேறு சில துறையிலோ பகைவர்கள் இப்போது யாரும் இல்லை. வெளிப்படையாகச் சொன்னால் கடுமையான திறனாய்வுகளைச் செய்யும் திரு. சோ அவர்களே ஒரு கட்டத்தில் “தமிழனை அழித்துவிட்டு, தமிழை வளர்ப்போம்” என்று எழுதியவர் என்னுடைய விளக்கத்திற்குப் பின்னால் அதை ஏற்றுக்கொண்டு, அடுத்த இதழிலேயே எழுதினார்— “நான் அவசரப்பட்டு விட்டேன்” என்று. இன்றைய நிலையும் அதுதான். இன்றைக்குப் பாருங்கள் மற்ற தமிழ் இதழ்களிலே தமிழைப் பற்றிய செய்தி வருகிறதை விட, இந்தியன் எக்ச்பிரசில் ஒரு செய்தி வந்திருக்கிறது. ஒரு சின்னஞ்சிறு செய்தியாக வந்திருக்கிறது நம் செய்தி. எனவே எல்லா இதழ்களும் ஏதோ ஒரு செய்தி எடுத்து வைத்துக்கொண்டு, நமக்குச் சார்பாகவும், திறனாய்வுத் திறத்தோடும் நமக்கு

வழிகாட்டியிருக்கின்றன, ஒத்துழைக்கின்றன என்பதில் எனக்கு இரண்டாவது கருத்தே கிடையாது. அதைப் போலவே தொலைக்காட்சி. தொலைக்காட்சியிலும் நிறைய சீர்திருத்தங்கள் தேவை. அது எல்லோருக்கும் தெரியும். அது தொடர்பாகத்தான் இன்றைக்கு இந்துவில் தமிழ்ச் செய்தி இருக்கிறது. தமிழை எப்படி ஒலிப்பது? அதைப் பலுக்குகிற முறை எப்படி வரவேண்டும் என்பது குறித்து ஒரு படம் உருவாக்கப் போகிறார்கள். அதற்கு என்னுடைய கருத்துரை கேட்டார்கள். நல்ல கருத்து. அதைப் பாராட்டுகிறேன். எனவே தொலைக்காட்சி என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை நாம் உணர்த்தியாக வேண்டும். தொலைக்காட்சி நண்பர்களே இங்கு வந்திருக்கிறார்கள். இன்றைக்குக் கூடச் சென்னைத் தொலைக்காட்சியிலிருந்து வந்து ஒளிப்பதிவு செய்தார்கள். அவர்களில் பலர் தமிழ்ப் பற்றுடையவர்கள். ஆனால் அறிவிப்பாளர்கள் தான், இந்த இடத்திலே வருகிற நிகழ்ச்சிகளுக்கு அறிவிப்பாளர்கள்தான் தம் மனம்போன போக்கில் தமிழைக் கொலை செய்கிறார்கள் என்பது மறுக்க முடியாது. ஆனாலும் கூட அதற்காக அந்தத் தொலைக்காட்சிகள் நாம் இப்படித் திறனாய்வு செய்வதற்காக வெறுத்து விடாமல் நம் கருத்துகளை ஏற்று எல்லாத் தொலைக்காட்சிகளும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு தமிழ்ச் செய்திகளை வெளியிடுகின்றன என்பதுதான் 100க்கு 100 உண்மை. அனைவரும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு நம்முடைய செய்திகளை வெளியிடுகிறார்கள். உலகெங்கும் கொண்டு போகிறார்கள். எனவே இப்போது நான் தெரிவித்துக்கொள்ளும் போது பகை என்ற நிலை எதுவும் இல்லை. எனவே நாம் பகைவர்களை நண்பர்

களாக்கிக் கொண்டோம். இது முதல் வெற்றி. இரண்டாவது அரசியல் கட்சி பற்றிச் சொன்னார்கள். அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் 1968இல் இருமொழிச் சட்டத்தைக் கொண்டு வருகிறபோது 23.1.68இல் “வரப்போகிற ஐந்து ஆண்டுகளுக்குள் தமிழை ஆட்சிமொழியாகவும், முழுமையாகப் பயிற்சி மொழியாகவும் கொண்டு வருவோம்” என்று அறிவித்தார்கள். அதுதான் துணைத் தீர்மானம். அதை அடிப்படையாக வைத்துத்தான் அன்றைக்கு 71இல் கல்லூரிகளில், தமிழில் பயிற்று மொழி என்ற அறிவிப்பைச் செய்து, அதைச் செயற்படுத்த முனைந்தனர். ஆனால் அன்றைய அரசியல் கட்சிகள் சில எதிர்த்தன. அரசியல் கட்சிகளால் தூண்டிவிடப்பட்ட மாணவர்களின் தெளிவின்மை காரணமாக ஏற்பட்ட குழப்பம்; எனவே “எங்களுக்குப் பயிற்று மொழியைத் தேர்ந்தெடுக்க உரிமை வேண்டும்” என்றார்கள். எனவே ஒரு குழுவை இலட்சுமணசாமி முதலியார் தலைமையிலே போடவேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. அதனுடைய விளைவு நமக்குத் தெரியும். ஆனால் அன்றைக்கு அரசியல் கட்சிகள் எடுத்துக்கொண்ட அந்த நிலை, இன்று இல்லை. சட்டமன்றத்தில் ஏற்கெனவே மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் தெளிவாகத் தெரிவித்து இருக்கிறார். தமிழில் நீங்கள் கொண்டு வருகிற ஒவ்வொரு முயற்சியையும் எங்கள் கட்சி ஆதரிக்கும் என்று மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் சட்டமன்றத்தில் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். மீண்டும் நம்முடைய மானிய கோரிக்கை 17ஆம் நாள் நடைபெறுகிறது. நீங்கள் மேலே இருந்து கொண்டு கண்டுகளிக்கவேண்டும். அனைத்து அரசியல் கட்சிகளும் ஒரு சார்நிலையோடு ஒத்துழைக்கின்றன. அடுத்தது பாட்டாளி

மக்கள் கட்சியை எடுத்தால்கூட அவர்கள் என்ன சொல் கிறார்கள். நீங்கள் தயக்கம் காட்ட வேண்டாம். இன்னும் வேகமாகப் போகலாம். நாங்கள் பின்னால் இருக்கிறோம். ஊக்கம் தருகிறோம் என்று; இன்னும் சொல்லப்போனால் மார்க்சிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்த செந்தில்நாதன் போன்ற தோழர்கள், ஒரு பெரிய மாநாட்டை நடத்துங்கள், எங்களுடைய முழு ஆதரவும் உண்டு. நாங்கள் உங்கள் பின்னால் அணி வகுக்கத் தயாராக இருக்கிறோம் என்று சொல்லக்கூடிய நிலை. அதைப்போல் இங்கேயும் சில தோழர்களும் அதையே சொல்லிவிட்டுப் போகிறார்கள். இலத்தீப் அவர்கள் நேரிடையாகச் சொல்கிறார். நான் இதைச் சொல்வதற்குக் காரணம் அரசியல் கட்சிகள் எதுவும் அ.தி.மு.க. உட்பட, தமிழ் நோக்கி நாம் எடுக்கிற முயற்சிகளை எதிர்க்கக் கூடிய நிலை இல்லை என்பது பெருமைக்குரிய ஒன்று. எனவேதான் அவர்கள் வெளியிலே குரல் கொடுக்கிறார்கள். வெளியிலே குரல் கொடுப்பது குறைவாக இருந்தாலும் அதில் கண்டிப்பாகத் தமிழுக்குச் சார்பாகத்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஊக்கமாகத்தான் இருக்கிறார்கள். எதிர்க்கக் கூடிய நிலையில் எவரும் இல்லை என்பது தெரிந்ததே. எனவே சூழ்நிலையை ஒழுங்குபடுத்திக்கொள்கிற வாய்ப்பை இப்போது அரசுகூடப் பெற்றிருக்கிறது என்பதால் இந்த நேரத்தில் செய்துவிடலாம் என்று கருதுகிறேன். அது 100க்கு 100 உண்மை. ஆனால் அதே நேரத்தில் ஒன்றை மறந்துவிடக் கூடாது. ஓர் எழுச்சி என்று வரும்போது அதை நாம் முழுமையாகத்தான் சொல்வோம். பாவேந்தர் பாடல்கள் என்று சொன்னால் அதற்கு ஒரு முழுமையான வடிவம் கிடைக்கும். “பாரதியார் இலக்கியம்” என்று

சொன்னால் ஒரு வடிவம் கிடைக்கும். ஏனெனில் கவிதை என்பது ஒரு படைப்பு, ஒரு முழு இலக்கியம் என்று சொன்னால்தான் அது கவிதைக்குப் பெருமை சேர்க்கும். ஆனால் அதை மேம்படுத்துகிறபோது நாங்கள் ஏற்படுத்துகிற படிநிலைகள் என்ற ஒன்று இருக்கிறது, மறந்துவிடக்கூடாது. உங்களுக்கே தெரியும். 10 மாதங்களுக்கு முன்னால் முதல் தடவையாக வரவு செலவுத் திட்டம் வருகிறபோது வந்த அறிவிப்புகளுக்குப் பிறகு இப்போது இரண்டாவது முறை வரவு செலவுத் திட்ட அறிவிப்புகளிலும் நிறைய முன்னேற்றங்கள் இருக்கின்றன. கர்நாடக மாநிலத்தினுடைய அரசாணையைப் பார்த்து, அவற்றை எப்படிக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கு கர்நாடக மாநிலத்திற்கே ஆளனுப்பி வாங்கிக்கொண்டு வந்து, அதனைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்துக்கொண்டோம். அரசு சட்டம் போடும்போது அதனையும் ஒருவர் நீதிமன்றத்திற்குக் கொண்டுபோய் இருக்கிறார். உயர்நீதிமன்றம் ஒரு தடையை விதித்துவிட்டது. அந்தச் சட்டத்திற்குத் தடை செய்தபிறகும் ஒரு குறிப்பை மட்டும் கொடுக்கிறது, திருத்தம் செய்து கொள்ளலாம் என்று. உடனே அந்த அரசு உச்சநீதிமன்றத்திற்கு மேல் முறையீடு செய்கிறது. இப்போது மேல் முறையீடு செய்து வருவதற்கு முன்னால் இந்த உயர்நீதிமன்றம் கொடுத்த குறிப்பினைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு இன்னொரு ஆணையைப் பிறப்பித்தது. அதைப் பிறப்பித்த அதே நேரத்தில் உயர்நீதிமன்றமும் அதை ஏற்றுக்கொண்டு இசைவு தந்துவிட்டது. எனவே கர்நாடகத்தில் உள்ள, பிறப்பித்த ஆணை செல்லும் என்று அறிவித்தது. பிற மாநிலங்களில் எல்லாம் மும்மொழிக் கொள்கை. நமக்கு இருமொழிக் கொள்கை.

எங்கும் தமிழ், எதிலும் தமிழ் என்பதை இந்த அரசு உறுதியாகச் செயற்படுத்தும். அதே நேரத்தில் சிறுபான்மை மொழியினரின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதிலே இந்த அரசு அக்கறை செலுத்தும். அந்த அடிப்படையில்தான் பாகம்—1 தமிழ் கட்டாயப் பாடம். பாகம்—2 ஆங்கிலம் கட்டாயப் பாடம். சிறுபான்மையினர் ஒரு மொழியில் 15 பேருக்கு மேற்பட்டவர்கள் இருப்பதாகத் தெரிந்தால் அந்த மொழி ஆசிரியரை இந்த அரசு வழங்கும். 1008 பள்ளிகளில் தெலுங்கிலும் ஆங்கிலத்திலும் பிறமொழிகளிலும் மட்டுமே பாடம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. 1008 பள்ளிகளில் அவர்களே நேரிடையாக வந்து ஆசிரியர்கள் எங்களுக்குத் தேவை என்றனர். நாம் இங்கே தமிழுக்குப் போகும்போது அவர்கள் பலபேருக்குக் கேட்கிறார்கள். நாம் கொடுக்கப்போகிறோம். அதைப்போல் நாகர்கோயில் பகுதியில் மலையாளம், வாணியம்பாடி பகுதியிலே உருது மொழிப் பள்ளிகள் என்று கிட்டத்தட்ட சற்றேறக்குறைய ஆயிரம் பள்ளிகளுக்கு ஆயிரம் ஆசிரியர்களைக் கொடுக்கக்கூடிய வாய்ப்பு தொக்கி நிற்கிறது. தெலுங்கு சம்மேளத்தினர் சந்தித்தபோது அவர்கள் சொன்னார்கள். உங்கள் செயற்பாட்டை ஏற்றுக்கொள்கிறோம். ஆனால் எங்களுக்கு வழிவகை செய்து கொடுங்கள். இந்தப் பள்ளிகளுக்கு மட்டுமல்ல, மழலையர் பள்ளிகளுக்கும், அதே நேரத்தில் மெட்ரிகுலேஷன் என்று சொல்லப்படுகிற பள்ளிகளுக்கும், தமிழ்நாட்டில் இருக்கின்ற 1 முதல் 5 வகுப்பு வரை அத்தனை பள்ளிகளுக்கும் இது பொருந்தும் என்று. எனவே நெடுங்கால நோக்கம், நெடுங்கால ஏக்கத்தில் இருந்த, தமிழ் படிக்காமலேயே தமிழ்நாட்டில் பட்டம் பெறுகிறார்களே என்ற நிலையை முதல் முறை

யாக மாற்றியமைப்பது இந்த அரசுதான் என்பதை யாரும் மறந்துவிடக் கூடாது. எனவே தமிழ் கட்டாயம் என்று வருகிறபோதே எழுத்து வடிவிலே... தமிழில் உரிய மதிப்பெண் நாற்பதோ, முப்பத்தைந்தோ அதை எடுத்தால் தான் அதில் தொடர்ந்து வெற்றி பெறமுடியும். எனவே இது மறுக்க முடியாத முதல் கட்டம். எனவே ஒவ்வொன்றாக வருகிறபோது நாம் படிப்படியாக எடுத்து வைக்கிற போது, “இது பல ஆண்டுகளாகச் செயற்பட்டு வருகிறது—ஐந்து ஆண்டுகள் நடைபெற்று வருகிறது,” என்கின்றனர். ஆங்கிலத்தில் ஐந்தாம் வகுப்பிலிருந்து, உடனே தமிழுக்கு வா என்று சொல்லமுடியாது. வரவும் முடியாது. ஆனால், முதலிலே வருகிறபோது, அடுத்த கட்டத்திற்கு அதைப் படிப்படியாகச் செயற்படுத்த முடியும். அதே நேரத்தில் 36 ஆயிரம் அரசுப் பள்ளிகள் தொடக்கப்பள்ளிகள். மழலையர் பள்ளிகள் சட்டப்படி அரசினுடைய ஏற்புப் பெற்றவை, 2750 மழலையர் பள்ளிகள்தான் அரசின் ஏற்புப் பெற்றவை. ஆனால் மழலையர் பள்ளிகளின் சங்க உறுப்பினர்கள் சொல்வது 12 ஆயிரம் பள்ளிகள். எனவே ஏற்புப் பெறாதவை 9250 பள்ளிகள். இது எதற்கும் கவலைப்படாமல், சங்கத்தில் உறுப்பினரும் ஆகாமல் இயங்கிக் கொண்டிருப்பவை 12 ஆயிரம். சற்றேறக்குறைய 22 ஆயிரம் பள்ளிகள் ஏற்புப் பெறாமல் மழலையர் பள்ளிகளாக இருக்கின்றன. இன்னும் 24 ஆயிரம் பள்ளிகளுக்குக் கொண்டு வருகிற போது, அதில் இன்னொரு சிக்கல் இருக்கிறது. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் பிறப்பிக்கப்பட்ட ஓர் ஆணை உள்ளது. 7ஆம் வகுப்பு வரைக்கும் யார் வேண்டுமானாலும், எந்த மொழியிலும் வேண்டுமானாலும், எப்படி வேண்டுமானாலும் படிக்க

கலாம் என்று ஓர் ஆணை இருக்கிறது. அதனால்தான் இந்தப் பள்ளிக்கூடம். நான் வெளிப்படையாகச் சொல்லி விட்டேன். நாங்கள் காட்டுகிற நெறிமுறைகளை நீங்கள் பின்பற்றத் தவறினால், இந்த 7ஆம் வகுப்பு வரைக்கும் யார் வேண்டுமானாலும், எப்படி வேண்டுமானாலும் என்றிருக்கின்ற அரசாணையை உடனே நீக்கிடுவோம். அப்படி நீக்கினால் யாருக்கும் சான்றிதழ் இல்லை. எந்தச் சான்றிதழும் செல்லாது. உங்களுக்குத் தெரியாததல்ல. தலைமைச் செயலகத்தில், ஒரு துறையைச் சார்ந்த இ-ஆ.ப. அலுவலர் ஒருவர் எழுதுகிற மடல்கள் அனைத்தும் ஆங்கிலத்தில் வருகின்றன என்று ஒரு குற்றச்சாட்டு வருகிறது. நான் அதைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு, சட்டமன்றத்திலிருந்து மேலே வந்து அவரைக் கூப்பிட்டு, இதோ உங்களுடைய அறிக்கை; நான் படிக்கிறேன் கேளுங்கள் என்று ஆங்கிலத்தில் படித்தேன். நீங்கள் கொடுத்த அறிக்கை. இது ஆட்சி மொழித் திட்டத்திற்கு எதிரானது. இன்னும் சொல்லப்போனால் பிறமொழி இ-ஆ.ப. அவர்களே தமிழிலே செய்ய வேண்டுமென்று ஆர்வம் காட்டுகிறபோது, நீங்கள் தமிழராக இருந்துகொண்டு இப்படிச் செய்யலாமா? இப்படிச் செய்தால் நாளைக்குச் சட்டமன்றத்தில் ஒருவர் இது போன்று இந்தத் துறையில் இப்படி வருகிறது என்று பெயரைச் சொல்லாமல் சொல்வார். இப்படி வருகிறவர்கள் கேள்விகள் கேட்பால் நீங்கள் மாட்டிக்கொள்வீர்கள். தவறான செய்தியை அவைக்குத் தரமாட்டேன். அமைச்சர் என்பதால் தவறான செய்தியைத் தரக்கூடாது. ஆம், உண்மைதான் என்று அறிக்கையைப் படித்து விடுவேன். பிறகு நீங்கள்தான் இடர்ப்பட வேண்டியிருக்கும் என்று சொன்னேன். மதுரை

மாவட்டத்தில் 90 விழுக்காடு தமிழ் ஆட்சிமொழியாக நெடுங்காலமாக இருக்கிறது. படிப்படியாக வந்துவிட்டது. ஆனால் நான் தலைமைச் செயலகத்தில் பார்க்கிறபோது 25 விழுக்காடு தமிழ் ஆட்சிமொழிச் செயற்பாடுதான் வருகிறது. தமிழ் வளர்ச்சித் துறையில் மூவாண்டு முனைப்புத் திட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. அதை நான் தான் படித்துப் பார்த்தேனே? ஆனால் அந்த மூவாண்டு முனைப்புத் திட்டம் என்னவாயிற்று? முதல் கட்டத்தில் வெற்றி; இரண்டாவது கட்டத்திலும் வெற்றி; மூன்றாவது கட்டம் தலைமைச் செயலகம் போகும்போது தளர்ந்து போயிற்று. யாரும் அதைப்பற்றிக் கவலை கொள்ளவில்லை. ஆனால் இன்றைக்கு 500 தமிழ்த் தட்டச்சுப் பொறிகள் கொடுத்தோமே; உடனே வாங்கியவர்களும் உண்டு, தயங்கியவர்களும் உண்டு; ஏற்றுக்கொண்டவர்களும் உண்டு. இன்றைக்கு ஏறக்குறைய அத்தனை தட்டச்சுப் பொறிகளும் தலைமைச் செயலகத்தில் உள்ளே வருகின்றன. ஒருவகையில் நான் மென்மையான அணுகு முறைகளை வைத்துக் கொண்டிருப்பதாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள்; நான் வேகம் காட்டவில்லை என்று சொன்னால்கூட எந்த அளவுக்கு வேகம் காட்டவேண்டுமென்று எனக்குள் திட்டம் இருக்கிறது. நான் வேகம் காட்டுபவனாகச் சொல்லவில்லை. நான் விளையாட்டுக்குச் சொல்லவில்லை; ஆட்சிப் பேரவைக் கூட்டங்களில் (செனட்) பி.காம்— வகுப்பில் தமிழ் வரவேண்டுமென்று குரல் எழுப்பி, அதை மதுரைப் பல்கலைக்கழகத் துணை வேந்தர் கிருஷ்ணசாமி அவர்கள் ஒப்புக்கொள்ள வைத்திருந்தாலும், “தமிழ்க்குடிமகன் ஒரு தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்தால் அது சரிதான். அப்படியே வைத்துக்

கொள்ளலாம்; நீங்கள் சொல்வதையே நாங்கள் முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்கிறோம்” என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு அவரை ஆக்கிவைத்தோம். அதைப்போலவே தான் மலேசியா போன்ற நாடுகளில் அஞ்சல் வழியில் தமிழில் பாடம் நடத்துவதற்கும் என்னுடைய தீர்மானம் தான் காரணம். எனவே எங்கெல்லாம் வாய்ப்புக் கிடைக்கிறதோ, அப்படி ஒரு கல்லூரி முதல்வராக இருந்து செய்யக்கூடிய வாய்ப்புக் கிடைக்கிறபோது, இந்த வாய்ப்பை நான் நமுவ விடமாட்டேன். கொஞ்சம் முன்பின்னாகத்தான் இருக்கும். மறந்துவிடக்கூடாது. ஆனால் உங்களுடைய முழுமையான கனவுகள் நிறைவேறக்கூடிய அளவுக்கு நான் என்றும் துணை நிற்பேன். அதற்கு எதிரான சூழ்நிலை எந்தக் காலத்திலும், எந்த நேரத்திலும் ஏற்படுத்தக் கூடிய உள்ளம் படைத்தவர்கள் அல்ல நம் தலைவர்கள். இந்தக் கல்வியாண்டிலே அவருடைய மானியக் கோரிக்கையைப் பார்த்தாலே உங்களுக்குத் தெரியும். பெரிய அறிவியல் புத்தகம்—அனைத்தும் தமிழ்த் தொடர்பானவை. அதைவிட இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ் எழுதிய வரி இதுதான் : கல்வி மானிய கோரிக்கையைப் பற்றி எழுதுகிறபோது அதிகமான அறிவிப்புகள் தமிழ்த் தொடர்பானதாகவே இருந்தன என்று அந்த இதழ் எழுதியது. எனவே அப்படி மேலே கொண்டு வருவதற்கு... அவருடைய துறை மிகப் பெரிய துறை; கிட்டத்தட்ட 3 ஆயிரம் கோடி ஒதுக்கி, செயற்படுகின்ற பெரிய துறை. அந்தத் துறையைச் சார்ந்த இன்னும் பல அலுவலர்கள் தங்களைத் திருத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்று அவர்களுக்கும் தெரியும். எனக்கும் தெரியும். யார் யார் என்று அடையாளம் எனக்குத்

தெரியும். ஆனால் அதிலே நான் ஊடுருவித்தான் செயற்படுகிறேன். இன்னும் சொல்லப் போனால் என்னுடைய துறை எல்லோரையும் ஊடுருவும் துறை. அதாவது நம் ஊரில் வாய்க்காலை வெட்டியும், வரப்பும் கட்டித்தான் நீர் பாய்ச்சுவோம். ஆனால் நான்... வரம்பு மீறித்தான் அப்படிப் போய் இப்படி வருவோம். அதைப்போல்தான் இப்போது விளம்பரப் பலகை என்பது. அது தமிழ்த்துறையைச் சார்ந்ததல்ல. தமிழ் வளர்ச்சி-பண்பாட்டுத் துறைக்குக் கீழ் வராது. அது தொழிலாளர் துறையைச் சார்ந்தது. 14.12.90இல் ஓர் ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அன்றைக்கு யார் எல்லாம் உறுப்பினர்கள்? சிலம்பொலி செல்லப்பன், ம.இ.லெ. தங்கப்பா. ஆனால் பின்னால் வந்த அரசு- யார் என்று சொல்ல விரும்பவில்லை. “இது அவசியம் இல்லை” என்று எழுதி முடித்துவிட்டது. மீண்டும் நாங்கள் வந்த பிறகு, அதே சூழ்நிலையில்தான் மொழிபெயர்ப்பில் சிறந்தவர்களைப் போட்டு, அந்தப் பணியை முடித்துக்கொடுத்துவிட்டோம். 31.3.97-க்குள் முடிக்கவேண்டும். தொழிலாளர் துறையே அந்தப் பொறுப்பை எடுத்துக் கொண்டது, இதை நாங்கள் செய்கிறோம் என்று. அதற்குப்பின் 23.12.96இலேயே நான் வணிகச் சொற்பட்டியலை வெளியிட்டு விழா நடத்தியுள்ளோம். மதுரையில் வெளியீட்டு விழா நடத்தியிருக்கிறார்கள். அனைவரும் ஒப்புக்கொண்டுள்ளார்கள். பல வணிகர் சங்கத் தலைவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளார்கள். இனி நேரம் தருவதாக இல்லை. 31.3.97-க்குப் பின் நீங்கள் கண்காணிக்கப்படுவீர்கள். ஆனால் நான் உங்களைக் கேட்பது, இப்போது உணர்ந்து கொண்ட அரசு உங்களுடைய கோட்பாடுகளைப் புரிந்துகொண்ட அரசு,

நீங்கள் சொல்கிற அனைத்துக் கருத்துகளையும் புரிந்து ஏற்றுக்கொள்கிற அரசு; மறுதலிக்கின்ற அரசு அல்ல. ஆனால், அதே நேரத்தில் மக்களாகிய நாம் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் செய்தால்தான்— தெருவில் இறங்கிச் செய்தால்தான் ஆர்வம் வரும். நான் அமைச்சராக இருப்பதால்தான் இப்படிச் செய்வதாக நீங்கள் நினைக்கக் கூடாது. ஏன்? பாவேந்தர் கேட்கவில்லையா? “ஏன் ஒரு கூட்டம் தெருத் தெருவாகச் சென்று விளம்பரப் பலகைகளைத் தமிழில் மாற்றி அமைக்கச் சொல்லி வற்புறுத்தக் கூடாது” என்று கேட்டபோது, நான் உங்களைக் கேட்கிறேன். நாம் தெருவில் இறங்கி விட்டோமா? ஆனால் தமிழ்நாட்டில் எத்தனை தமிழ் மன்றங்கள்; எத்தனை அமைப்புகள்; இந்த அமைப்புகள் எல்லாம் சேர்ந்து ஓர் ஊரிலாவது இறங்கினார்களா? மதுரையை எடுத்துக்கொண்டால் 10 அமைப்புகள் இருக்கிறபோது ஏன் அந்த 10 அமைப்புகளும் ஒரு நாளைக் குறிப்பிட்டுத் தெருவிலே இறங்கக் கூடாது? ஏன் சென்னையிலேயே மொழிபெயர்ப்பைக் கையில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏன் இறங்கவில்லை அதற்கு என்ன காலக்கெடு— தெருவில் இறங்குவதற்கு. நாங்கள் எல்லாம் ஒரு காலக்கெடு கொடுத்துவிட்டோம். அடுத்து நீங்கள் இறங்கவேண்டும். நான் சொல்லியிருக்கிறேன். நீங்கள் மாற்றவில்லை என்றால் நானே தெருவில் இறங்கிவிடுவேன். சட்டப்பேரவைத் தலைவராக இருக்கிற போது ஊர்வலம் நடத்தியிருக்கிறார்களா? இல்லையா? அரசால் உங்களுக்குப் பாதிப்பு ஏற்படப் போவதில்லை. அதேநேரத்தில் உங்களை யாரும் எதிர்த்துக் கேட்கப் போவதுமில்லை. நீங்கள் வலியுறுத்துகிறபோது, வலியுறுத்

தத் தொடங்கிவிட்டால் கண்டிப்பாக மாற்றங்கள் நிகழும். எனவே, நாங்கள் தருகின்றவற்றை நீங்கள் மக்களுக்கு எடுத்துக் கொடுக்கிற பொறுப்பையும், நீங்கள் தருகிற பொறுப்புகளை நான் எடுத்துக்கொண்டு செயலாற்றுகிற பொறுப்பையும் ஏற்கவேண்டும். மெல்ல மெல்ல உறுதியாகச் செயல்படுத்துகிற வலிமையும் விடாப்பிடியும் என்னிடத்தில் உண்டு. அதை எளிதாக விட்டுவிட மாட்டேன். எனவே, அந்த வகையில் நீங்கள் இறங்கிச் செயல்பட வேண்டும். எடுத்துக்காட்டுக்குச் சொல்ல வேண்டும்; இப்போது நீதிமன்றம் போய்ப் பார்த்தீர்களானால் தமிழிலேயே தீர்ப்பு வழங்கலாம் என்று இருக்கும். இடைக்காலத்தில் ஆங்கிலத்திலேயே தீர்ப்பு வழங்கலாம் என்றிருக்கிறது. நான் அந்தக் கோப்பை வாங்கி இந்தியாவிலுள்ள எல்லா மாநிலங்களிலும் அந்தந்த மொழிகளில் இருக்கிறதா என்று பார்த்தால் இடைக்காலத்தில் ஆங்கிலத்தில் இருக்கிறது. ஆனால், வட மாநிலத்தில் இராஜஸ்தானில் இந்தியிலும் ஆங்கிலத்திலும் தீர்ப்பு வழங்கலாம் என்று இருக்கிறது. மத்தியப்பிரதேசத்திலும் இந்தியிலும் வழங்கலாம், ஆங்கிலத்திலும் வழங்கலாம். ஆனால், பீகார் மாநிலத்தில் உச்சநீதிமன்றத்தீர்ப்புகள் இந்தியில் மட்டும்தான் வழங்கப்படும்— அதை வைத்திருக்கிறேன். இது அரசியல் சட்டத்தின் 358-வது பிரிவின் உட்பிரிவு (2)இன் கீழ் அந்த மாநில ஆளுநரே குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதல் பெற்றுப் போட்ட சட்டம். நீதிமன்றத்தில் ஏன் இதை மறுக்கிறார்கள்? எப்படிக்கொண்டு வந்தார்கள்? பிற மாநிலத்துக்காரர்கள் தாம் இங்கு நடுவர்களாக இருப்பதனால், தீர்ப்பு வழங்குவதற்கு ஆங்கிலம் தேவை என்று இப்படி வாங்கிக் கொண்

டார்கள். ஆங்கிலத்திலேயே வரையலாம் என்று வர்ணிக்கப்படும்போது ஆங்கிலத்திலும் எழுதலாம்; முதலில் வாங்கும்போது ஆங்கிலத்திலே— ஆனால் அப்புறம் ஆங்கிலத்தில் மட்டுமே. எனவே, இந்த அரசியல் சட்டத்தைப் பயன்படுத்தி ஏதாவது செய்ய முடியுமா என்று நாம் சட்டத்துறையிலே கேட்க வேண்டும். நான் ஒவ்வொரு முறையும் உணர்கிறேன். “வில்லங்கச் சான்றிதழ்” என்று ஒன்று உண்டு— உங்களுக்குத் தெரியுமென்று நினைக்கிறேன். நிலத்தை ஒப்படைக்கிறது என்று சொன்னால் இதுவரைக்கும் நான் உரிமையாளன் என்று அந்த வில்லங்கச் சான்றிதழில் இருக்கும். அதை ஒருவர் கொடுத்தார். பார்த்தீர்களா— தமிழில் என்ன கொடுமை செய்திருக்கிறான் என்று; அதை நான் வாங்கிக்கொண்டு மொழிபெயர்ப்புத் துறையில் கொடுத்து மொழிபெயர்த்துப் பதிவுத்துறை அமைச்சரிடம் கொடுத்தவுடன், அவர் அதைச் செயலாளரிடம் கொடுத்து, இது உடனடியாக அச்சிடப்பட்டுத் தமிழகம் முழுவதும் வழங்கப்பட வேண்டும் என்று ஆணை போட்டுள்ளார். மற்ற இந்தியன் வங்கி, மாநில வங்கிகளில்கூட, செலுத்துச் சீட்டு (Paying Slip) ஆங்கிலத்திலும் இருக்கிறது; தமிழிலும் இருக்கிறது. ஆனால், நம் கூட்டுறவு வங்கியில் ஆங்கிலத்தில் மட்டும் தான் இருக்கிறது. அதுதான் வேடிக்கை. எல்லோரும் என்னிடம் வருகிறார்கள். எனக்கு ஒரு வாய்ப்பு இருக்கிறது. என்ன தெரியுமா? அவனவன் அனுப்பி வைக்கிறான். மும்பையிலிருந்து ஒருவன் மடல் அனுப்புகிறான். இது மராத்தியில் உள்ளது. இதைக் கவனத்தில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்கிறான். நானும் அதை மொழிபெயர்த்து கே.என். நேருவிடம் கொடுத்து, எல்லாக் கிளை

களுக்கும் போக வேண்டும்— ஒரு பக்கம் தமிழில் இருக்கட்டும், ஒரு பக்கம் ஆங்கிலத்தில் இருக்கட்டும். ஆனால் தமிழ் இல்லாமல் ஒரு செலுத்துச் சீட்டும் இருக்கக் கூடாது. தமிழ் எழுதுவதை யாரும் மறுத்தால் நான் கண்டிப்பாக நடவடிக்கை எடுப்பேன் என்றேன். அதுபோலக் கருவூலக் கணக்குத்துறையில், தமிழில் ஆர்வத்தோடு பட்டியலிட்டு அனுப்பும் போது அது திருப்பப்பட்டுவிட்டது. அதனால் ஏற்பட்ட காலதாமதத்தினால் ரூ. 120/- தண்டம் ஒருவர் கட்டியிருக்கிறார். அதேபோல சிவகங்கையில் ஒருவர் ஆங்கிலத்தில் போட்டார். இந்த இருவர் பெயரிலுமே நான் நடவடிக்கை எடுத்திருப்பேன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். நான் என்ன பண்ணினேன்— நிதித் துறைச் செயலாளரிடம் சொன்னேன். (அவர் துறையின் கீழ் வருகிறது) அது என்ன செய்தி என்று பார்த்தால் 14/2 அ என்ற உட்பிரிவுக்குக் கீழே ஆங்கிலத்தில் பட்டியல் தயாரிக்கலாம். தேவைப்படும்போது தமிழில் தயாரிக்கலாம். தமிழில் தயாரிக்கப்படுகிற பட்டியலில் பெறுபவரின் பெயரும், தொகையும், எதற்காக அந்தத் தொகை என்பதும் ஆங்கிலத்தில் மூன்று வரிகளில் குறிப்பிடப்படல் வேண்டும். It should be endorsed in English in three lines என்று இருக்கிறது. உடனே என்ன செய்து விட்டோம்? இப்போது நானே குறிப்பு எழுதித் தட்டச்சு செய்து, உருளச்சுச் செய்யப்பட்டு தமிழகத்தின் அத்தனை கருவூலங்களுக்கும் அனுப்பப்பட்டது. எனவே தமிழில் பட்டியல் உருவாக்கலாம். ஆனால் தமிழ்க்குடிமகன் யாதவர் கல்லூரியின் முதல்வராக இருக்கும்போதே தமிழில் பட்டியல் உருவாக்கித் தந்தவர்தான். நான் அந்தப் பட்டியலை தயார் செய்து கொடுத்திருக்கிறேன். இதுதான்

யாதவர் கல்லூரி காட்டிய வழி. எனவே தமிழ்நாட்டில் அத்தனை அரசு உதவி பெறும் கல்லூரிகளிலும், எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் தமிழில் பட்டி பல் போட்டுக் கொள்ளலாம். கீழே இந்த மூன்று வரிகள் மட்டும் ஆங்கிலத்தில் இருக்கலாம். இப்படி ஒவ்வொரு கட்டமாக ஊடுருவிச் செயல்படுகிற துறைதான் இந்தத் துறை. அதனால் ஒன்றோடொன்று வரிசைப்படுத்தி வைத்துக் கொண்டு விரல் நுனியில் வைத்துக்கொண்டு வினாவைக் கேட்கும்போது, ஒருவர் வினாக் கேட்டாலும் சரி, 100 வினாக் கேட்டாலும் சரி, அடுக்கடுக்காக விடை சொன்னாலும் முழுக்க முழுக்கப் படித்துத் தெரிந்துகொண்டு அவையில் கேட்கிறபோது தவறான செய்தி தந்துவிட்டு நம்முடைய நிலையிலிருந்து வழி விடக்கூடாது என்பதற்காக மிகுந்த கவனத்தோடு செயல்படுகிறேன். எங்களுடைய நிலைமையில் தமிழ்க்குடிமகன் கண்டிப்பாகச் செய்ய வேண்டியதைச் செய்வான், செய்வதற்கு வாய்ப்பு இல்லை என்று ஒருநாளும் கைவிரிக்க மாட்டான். செய்ய முடியும் என்ற நம்பிக்கையோடு காத்திருக்கிறான்— நீங்களும் காத்திருங்கள்.

